

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXV • Núm. 1.304 • 1,60 €

16 • setembre • 2004

«Per saber parlar
cal saber escoltar»
Plutarc. Escriptor grec (50-125 dC)

Més de sis-cents pelegrins catalans van ser presents a Loreto per viure una fita llargament esperada

Beatificació del Dr. Pere Tarrés

Els membres d'Acció Catòlica van rebre emocionats la visita del Sant Pare.

La imatge de la Mare de Déu de Loreto va presidir la celebració.

Més de sis-cents pelegrins catalans van voler ser presents al santuari marià de Loreto aquell matí del diumenge 5 de setembre. La mitjana d'edat era força elevada però també era molt gran la il·lusió que els envaïa a mesura que avançaven les hores. Molts d'ells havien conegut en vida el Dr. Pere Tarrés. N'hi havia que s'havien vist beneficiats per la seva medicina amarada de caritat i de tendresa cristianes; n'hi havia que l'havien conegut a través de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, i n'hi havia que el recordaven com aquell capellà llarg i esprimatxat, abillat amb una llarga sotana, que havia estat vicari de Sant Esteve

Sesrovires, consiliari d'Acció Catòlica i fundador de l'Obra Benèfica Antituberculosa i del sanatori de la Clínica de la Mercè. L'emoció es va desfermar del tot quan el papa Joan Pau II va proclamar beat el Dr. Pere Tarrés. Havia arribat el moment en què culminava un procés de beatificació que va començar a caminar ara fa trenta anys però que ha trobat l'impuls definitiu en els darrers temps, gràcies en bona part al suport que el cardenal Ricard M. Carles hi va donar com a arquebisbe de Barcelona.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Alerta davant de l'avenç de l'eutanàsia

L'anunci de la Justícia holandesa de permetre l'eutanàsia de nens menors de dotze anys ha provocat la reacció de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques, que ha emès un comunicat en el qual assenyala que aquesta iniciativa «constitueix una altra violenta laceració dels fonaments de la nostra convivència en societat». Aquesta no ha estat l'única veu d'Església que s'ha sentit aquests dies entorn d'aquesta pràctica. Ràdio Vaticana també ha parlat sobre aquest tema en criticar la darrera pel·lícula d'Alejandro Amenábar, *Mar adentro*. Per a l'emissora vaticana, el film explota els sentiments del públic a favor de l'eutanàsia i ridiculitza la posició de l'Església catòlica.

Pàg. 9

El bisbat d'Urgell recupera obres d'art robades

Mons. Joan Enric Vives ha mostrat el seu agraïment al cos dels Mossos d'Esquadra per la seva tasca d'investigació i el rescat de les obres d'art robades als temples del bisbat d'Urgell en els darrers mesos. El retorn de dues pintures d'estil barroc i de quatre peces més decomissades en la mateixa operació es va fer en un acte formal a la Casa del Bisbat d'Urgell.

Pàg. 17

Les peces d'art recuperades gràcies a la intervenció dels Mossos d'Esquadra.

Últims preparatius per a l'entrada del nou arquebisbe de Tarragona

L'arquebisbat de Tarragona, davant de l'allau de persones interessades a assistir el 19 de setembre a la consagració episcopal i presa de possessió del Dr. Jaume Balcells, s'ha vist obligat a regular l'accés a la catedral mitjançant les corresponents invitacions. Segons la Secretaria de l'arquebisbat, «amb aquesta disposició es podrà respectar l'aforament de l'edifici per garantir les mesures de seguretat obligatòries». Amb tot, també s'instal·larà una pantalla al claustre que permeti seguir des d'allí la cerimònia.

Pàg. 18

Amics de Jesús

Benaurances

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 19 Tarragona: oberta la matrícula per a l'Institut de Ciències Religioses

Pàg. 23 Les escolàpies celebren 175 anys educant la dona

Pàg. 24 Festes patronals 2004 de la Cinta a Tortosa

Pàg. 25 Lleida: Jordi Pujol serà el mantenidor del pròxim certamen marià

Pàg. 30 L'Observatori de l'Ebre celebra els seus cent anys d'història

Editorial

L'exemple del beat Dr. Tarrés

El metge i sacerdot català Pere Tarrés i Claret ja és beat. En una multitudinària celebració al santuari de Loreto el Papa així ho va proclamar. El poble cristià que viu la seva fe a Catalunya se sent orgullós i satisfet, perquè ja en vida, i sobretot després de la seva mort, tothom l'ha considerat un home sant. Encara viuen molts homes i dones que el van conèixer personalment, i aquests dies en molts pobles i ciutats es recorda el pas d'aquell gran apòstol de la joventut catalana per les seves localitats.

És significatiu que no s'hagi sentit ni un sol comentari que posés en dubte la seva santedat, i això en la nostra terra on hi ha tantes opinions i tan variades, no només polítiques, sinó també eclesials. Altres beatificacions han despertat una certa controvèrsia, perquè cada cristià és molt lliure de sentir-se més o menys identificat amb un o altre beat, ja que n'hi ha de tota mena i per a tots els gustos. Però el Dr. Tarrés no ha rebut cap crítica, i això que li va tocar viure un temps complicat per la nostra història com és la Segona República, la guerra civil i la postguerra franquista. Els sectors més crítics amb el règim de Franco han recordat que va participar com a metge a l'exèrcit republicà i que no va eludir aquesta obligació com molts altres metges. Els que van aplaudir l'arribada de les tropes «nacionals», recorden que el Dr. Tarrés no va fer mai cap manifestació pública contra el règim franquista, i que va acceptar amb resignació quelcom tan dolorós per a ell com va ser la desaparició temporal de la Federació de Cristians de Catalunya. El mateix passa entre els cristians: uns sectors destaquen l'opció de Tarrés pels més pobres, mentre que d'altres es fixaran més en la seva profunda espiritualitat o en la seva acceptació del celibat fins i tot abans d'entrar al seminari.

Certament és difícil trobar una persona que reuneixi una unanimitat tan positiva com el Dr. Tarrés, havent format part d'un moment històric tan complex

i que tantes divisions ha creat entre la població que el va viure. I és que el beat Tarrés és un exemple per a gairebé tots, a diferència d'altres sants o beats que són un model més específic per a un col·lectiu determinat de fidels.

La vida del nou beat va ser curta, tan sols 45 anys, però molt intensa, i encara que tota ella es mou en una gran coherència, podríem distingir dos moments diferenciats: el Tarrés metge i el Tarrés sacerdot. Perquè aquest beat que el Papa ha proposat perquè siguin admirades i imitades les seves virtuts cristianes, va ser laic i va ser sacerdot, i és model per a uns i per als altres. El laic o la laica cristians poden veure en ell al bon cristià que exerceix una professió concreta amb responsabilitat i entrega, ajudant als altres, molt per sobre de les obligacions estrictes del lloc de treball. I no només això, sinó també el servei apostòlic a l'Església concretat en la feina amb els joves, els nens i els més necessitats. El sacerdot, diaca o religiós, també té un gran exemple de fidelitat a la vocació religiosa, a la qual el Senyor l'havia cridat.

El Dr. Gregorio Modrego Casaus, arquebisbe de Barcelona en el moment de la mort del Dr. Tarrés, afirmava en el seu enterrament que tots els capellans tenen alguna cosa bona per imitar, i del Dr. Tarrés deia que tot era bo per imitar. Aquesta afirmació no era només una opinió personal del llavors prelat barceloní, sinó compartida per tots aquells que el van conèixer. Ara per fi l'Església Universal ha reconegut el gran model de vida que és el Dr. Tarrés per a tots els cristians, i no només per als catalans. A més es tracta d'una persona molt propera, perquè com nosaltres va viure el segle XX, i per tant en un context molt pròxim i conegut.

Només ens queda demanar a Déu, ara també amb la intercessió del beat Pere Tarrés, que la nostra terra segueixi donant molts altres homes i dones sants com ell, que siguin exemple i orgull per al poble català.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Muñté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, VÍCTOR M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810; Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenc

Administració i comptabilitat: Isabel Giral

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Per saber parlar cal saber escoltar»

(Plutarc. Escriptor grec. 50-125 dC)

La prudència a l'hora de parlar ens l'han recomanada des d'antany i fins avui filòsofs i sants, escriptors i científics de condicions diverses, i per alguna cosa serà. L'Eclesiastès (5,3) adverteix que «més val no prometre que no pas prometre i no complir». El polític atenenc Focí (402-318 aC) deia: «Els grans parladors són com gots buits, que fan més soroll que els que estan plens.» El cèlebre dramaturg anglès George Bernard Shaw deia: «Hi ha qui ha parlat tant que ha perdut la capacitat d'escoltar.» Segons el novel·lista i dramaturg francès Marcel Prévost, «fins i tot en la conversa privada amb una persona,

gairebé no escoltem més que les nostres paraules». I una altra eminència en les lletres, Noel Clarasó, comentava: «No parlariem tant en societat si ens adonéssim del poc cas que fem dels altres quan parlen.» I podríem seguir. Per parlar amb encert i amb el millor coneixement de causa de qualsevol fet o afer, fins i tot per prendre decisions amb el mínim risc d'equivocar-nos, allò òptim és consultar i escoltar tothom qui «és de l'olla» i està ben documentat sobre allò que ens interessa. Només així la nostra conversa, xerrada o discurs subsegüents aportaran llum aclaridora.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

5 de Setembre 2004
Beatificació Dr. Pere Tarrés

El Papa proclama beat el metge i sacerdot manresà Pere Tarrés

■ Joan Pau II diu en català que «el nou beat significa un gran honor per a la vostra terra»

LORETO.— Feia temps que el Papa no parlava tant en català. A la beatificació de Pere Tarrés a Loreto, Joan Pau II va fer servir aquesta llengua, així com també quan va rebre a Castelgandolfo els pelegrins arribats de Catalunya. Pere Tarrés, va dir el Papa en català, «és un exemple lluminós per als cristians del nostre temps». El Papa va proclamar també beats els laics Alberto Marvelli i Pina Suriano, tots dos de l'Acció Catòlica. Amb ells són ja 1.333 els beats.

El cansament no va impedir que Joan Pau II beatifiqués Pere Tarrés i dos joves més d'Acció Catòlica en una de les beatificacions més multitudinàries que s'han donat últimament fora de Roma. El Papa va dir davant de 250.000 persones que «adherir-se a Jesucrist és una opció exigent» i va presentar els nous beats com a persones que han entès el missatge de la creu.

La beatificació ha coincidit amb el Fòrum Internacional de l'Acció Catòlica, la primera trobada mundial des del Concili Vaticà II d'aquesta realitat eclesial que té com a lloc propi la parròquia. Després de la beatificació i de la pregària mariana de l'Àngelus, el Papa va confiar tres consignes a l'Acció Catòlica: contemplació, comunió i missió.

La multitudinària beatificació de tres membres de l'Acció Catòlica a Loreto va tenir un caire molt italià, trencat pels grups de pelegrins catalans (i per les senyeres) que donaven una nota de color diferent. El Papa va beatificar conjuntament tres persones vinculades a l'Acció Catòlica: Pere Tarrés i Claret (1905-1950), Alberto Marvelli (1918-1946) i Pina Suriano (1915-1950).

L'homilia, llegida parcialment pel Papa, es va iniciar amb una pregunta: «Quin home podrà conèixer la voluntat de Déu?» Per al Papa només hi ha una resposta: «El Fill de Déu, fet home per la nostra salvació.» Amb aquesta tècnica re-

tòrica, Joan Pau II va voler mostrar la centralitat de Jesucrist en la vida de tot cristià, especialment dels nous beats.

El sermó del Papa contenia moltes preguntes i respostes, com sol fer quan es dirigeix als joves. «Quin és el camí? El de la creu», va recordar el Pontífex, que va subratllar com «adherir-se a Jesucrist és una opció exigent: no és casualitat que Jesucrist parli de la creu». Per al Papa, és important recordar que «la creu, acceptada amb amor, genera llibertat».

Abans de l'homilia, el substitut per als Afers Generals de la Secretaria d'Estat, l'arquebisbe Luigi Sandri, va llegir la part corresponent als nous beats.

De Pere Tarrés, va iniciar definint-lo «primer metge i després sacerdot» i va explicar que es va dedicar a l'apostolat seglar entre els joves de l'Acció Catòlica de Barcelona, de la qual més tard va ser assistent. El Papa va assenyalar que Pere Tarrés «es va lliurar amb especial sol·licitud als malalts més pobres, convençut que el malalt és el símbol del Crist sofrent».

«Sacerdot sant, costi el que costi»

Sandri va llegir el text de Joan Pau II en què segueix explicant que «Pere Tarrés, un cop sacerdot, es va consagrar amb generositat a les tasques del ministeri, romanent fidel al compromís assumit la vigília de l'ordenació: «Un sol pro-

El Sant Pare, durant la consagració del pa.

pòsit, Senyor: sacerdot sant, costi el que costi». El Papa va esmentar la malaltia de Pere Tarrés, que va acabar amb la seva vida quan només tenia 45 anys.

Pel que fa als altres dos beats, el Papa en va destacar l'estat laical i l'adhesió a Jesucrist. Alberto Marvelli, «jove fort i lliure, generós fill de l'Església de Rímni i de l'Acció Catòlica», va ser un jove de 28 anys que va concebre la vida «com un do d'amor a Jesucrist», va remarcar el Pontífex, que va dir que el nou beat va fer de l'Eucaristia diària el centre de la seva vida. «En la pregària buscava inspiració per al compromís polític», va dir el Papa. Marvelli era molt esportista i solia dir que «la vida és acció, moviment». Quan va entrar a l'Acció Catòlica va dir clar el seu propòsit: «Vull fer-me sant.»

Pel que fa a la siciliana Pina Suriano, jove de l'Acció Catòlica, Joan Pau II va dir que «també va estimar Jesucrist amb un amor ardent i fidel». La conclusió d'aquests testimonis de santedat per al Papa és clara: «Amb la beatificació d'aquests tres servents de Déu, el Senyor ens diu avui que el do més gran que podeu fer a l'Església i al món és la santedat.»

En castellà, va remarcar que «de la creu de Jesucrist s'han fet humils deixebles i testimonis heroics els tres beats», i dirigint-se als membres de l'Acció Catòlica va instar-los a tenir les preocupacions de l'Església: «Que molts homes i dones del nostre temps quedin conquerits per l'atractiu de Jesucrist, i que el seu

La beatificació va ser un gran homenatge a l'Acció Catòlica.

Evangel·li torni a brillar amb la llum de l'esperança per als pobres, els malalts i els qui tenen set de justícia.» També va demanar que «les comunitats cristianes siguin cada cop més vives, obertes i atractives».

A la pregària per als fidels es va resar per les víctimes innocents de l'escola de Beslan i per tot el poble rus.

Quant als laics en concret, el Papa els va encomanar «testimoniar la fe a través de la fidelitat i de la tendresa en família, la competència en la feina, la tenacitat a l'hora de servir al bé comú, la solidaritat en les relacions socials i la creativitat per evangelitzar».

A l'Acció Catòlica, allí reunida en pes, el Papa va dir-li que segueixi el seu camí de renovació sota la mirada de la Mare de Déu de Loreto.

Aquest viatge ha estat el cinquè del Papa a Loreto i l'únic programat pel que queda d'any, motiu pel qual l'Acció Catòlica se sent «honrada per aquesta delicadesa», tal com va dir la presidenta de l'Acció Catòlica Italiana, Paola Bignardi.

Miriam Díez Bosch

El Papa rep 600 catalans

El Papa va rebre els 600 pelegrins de les diòcesis catalanes presents a la beatificació de Pere Tarrés dient-los que «la vida del nou beat, plena de profunda devoció a la Mare de Déu, estava centrada en Jesús, a qui es va lliurar totalment com a apòstol de la joventut, especialment en la Federació de Joves Cristians de Catalunya i en l'Acció Catòlica». Joan Pau II va proposar Pere Tarrés com a exemple per als metges i model per als sacerdots: «Continua sent un exemple per als metges, perquè estimava el malalt com a persona, ajudant-lo a guarir o suportar el dolor». Pel que fa als sacerdots, va dir que «com a home de cor indivís i per la seva dedicació incansable als fidels i als diferents apostolats que li van ser confiats és també un model per als sacerdots d'avui».

Segons el Papa, «el beat Tarrés mai no va perdre l'amor pel sacrifici» i és «un exemple dels qui consagren la seva vida per la causa del Regne de Déu a través d'un servei generós als germans més necessitats».

La delegació catalana estava encapçalada per l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, i pel cardenal Ricard Maria Carles i els bisbes Francesc Xavier Ciuraneta, de Lleida; Carles Soler, de Girona; Joan Enric Vives, d'Urgell; Romà Casanova, de Vic; Josep Àngel Saiz, de Terrassa; Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i el bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona. (M.D.B.)

Campanya divulgativa de la Fundació Pere Tarrés

■ L'entitat vol acostar els infants i els joves a la figura d'aquest metge i sacerdot

BARCELONA.— Amb motiu de la beatificació del metge i sacerdot Tarrés, la Fundació Pere Tarrés ha dut a terme una campanya divulgativa de la vida i de l'ideari d'aquest metge i sacerdot manresà, adreçada sobretot als infants i als joves, principals destinataris de les activitats de la fundació.

A principis de setembre, totes les parròquies de la diòcesi de Barcelona van començar a rebre diversos materials elaborats per la comissió d'Animació de la fe del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés: un llibret il·lustrat que explica de manera molt amena la vida i els valors que van orientar el Dr. Pere Tarrés, un joc-pòster sobre les seves virtuts i diverses dinàmiques per treballar amb els joves els valors que propugnava Pere Tarrés.

«Per a nosaltres, la beatificació representa una gran

oportunitat per donar a conèixer a les generacions actuals la figura d'un home que va destacar per la seva catalanitat i per valors tan vàlids ara i sempre com la solidaritat, el compromís i la cura desinteressada dels altres, a més de pel seu compromís amb la Federació de Joves Cristians de Catalunya», ha declarat Josep-Oriol Pujol, director-gerent de la Fundació Pere Tarrés.

A més, per als adults, la Fundació Pere Tarrés ha editat un punt de llibre i l'opuscle *Pere Tarrés i Claret: memòria i presència*, del P. Pere Codinachs, claretia, dins de la col·lecció Quaderns Estris (estiu 2004).

La Fundació Pere Tarrés, amb més de cinquanta anys d'existència, és una organització no lucrativa d'acció social i educativa, dedicada a la promoció de l'educació en el temps lliure, el voluntariat, la millora de la intervenció social i l'enfortiment del teixit associatiu. La transparència i bones pràctiques en la seva gestió estan reconegudes per la prestigiosa Fundació Lealtad. (C.C.)

"La pregària, el contacte amb Déu, la vida fervorosament espiritual, ha de constituir la pedra angular. Si l'home oblidés això, el seu treball seria estèril. Mai un home arriba a un grau tan alt i subtil, com quan eleva el seu cor a Déu amb respectuosa, humil i confiada pregària".

Dr. Pere Tarrés i Claret
Metge i Sacerdot, Apòstol dels Joves
(Manresa 1905 - Barcelona 1950)

La Fundació Pere Tarrés ha editat un punt de llibre.

5 de Setembre 2004
Beatificació Dr. Pere Tarrés

Impressions des de Loreto

En el magnífic marc de l'esplanada de Montorso i sota un sol d'estiu, es va celebrar el diumenge dia 5 de setembre l'Eucaristia en què es beatificaren tres membres de l'Acció Catòlica. Va ser en el decurs de la Festa-Pelegrinatge a Loreto, amb motiu del 105è viatge pastoral del Sant Pare.

A la trobada s'hi aplegaren uns 260.000 pelegrins, vinguts la majoria d'Itàlia, juntament amb 600 pelegrins de Catalunya que van voler participar de la beatificació de Mn. Pere Tarrés i Claret, metge i sacerdot, apòstol de l'Acció Catòlica i de la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

En l'acte s'aplegaren 177 cardenals i bisbes, i entre ells, la majoria dels bisbes de les diòcesis catalanes; 1.450 preveres, i diversos diaques i acòlits. Entre les personalitats presents, l'expresident de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, el ministre de Defensa, José Bono, i la representació diplomàtica d'Espanya a la Santa Seu. Una gran quantitat de persones que van conèixer el nou beat, religiosos, religioses, i el Seminari de Barcelona en ple van participar en l'acte.

La celebració va començar a les 10.45 h amb la participació musical d'un nodrit cor i orquestra de 220 components. La presentació dels nous beats la va fer l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Tot seguit es llegiren els perfils biogràfics dels nous beats, i en l'últim moment els seminaristes de Barcelona entonaren el *Vírolai*.

Seguidament el Sant Pare va pronunciar la fórmula de beatificació dels tres membres d'Acció Catòlica. La descoberta dels retrats va ser seguida d'una ovació molt sentida i perllongada de tothom. Mn. Francesc Raventós, com a vicepostulador de la causa, va presentar la relíquia del Dr. Pere Tarrés al Sant Pare i la va col·locar sota el retrat del nou beat. En l'homília, el Papa va destacar alguns trets de la santedat i virtuts dels nous beats, Pina Suriano, Alberto Marvelli i Pere Tarrés.

Del nostre beat en va destacar el lliurament als malalts més pobres, veient en ells un símbol de Crist sofrent. Glossant el llibre de la Saviesa, sobre els designis de Déu, el Sant Pare va parlar de l'abnegació de Pere Tarrés davant de les contrarietats més grans, especialment de la seva malaltia última. Després de la comunió, va finalitzar la celebració amb el res de l'Angelus. Amb la benedicció final, va acabar la celebració, i el sant Pare va abandonar Montorso enmig de l'acclamació de tothom.

Jordi Moya Rodenas-
Silvio Torregrosa

Goigs a llaor del Dr. Pere Tarrés i Claret

Metge - feiocista - sacerdot

Ferm com roure, fomal encesa,
fe..., amor que ho supera tot.
*Arreu sempre la mà estesa,
metge, feiocista, sacerdot.*

Catalunya central, Manresa,
llar humil i treballadora,
pares ensenyant amb dolcesa
la lliçó que a Déu adora.
Que bé per l'infant fou compresa,
no en va perdre ni un sol mot.
Arreu sempre...

Exemplar universitari,
fidel a Crist sense un retret,
lleial en el treball diari,
gran deixeble del doctor Bonet.
Ses «Glosses» són Flama encesa
per a la Federació, quin dot!
Arreu sempre...

Poble en lluita fraticida
que tants màrtirs a Déu va donar,
fou el bàlsam d'eterna vida,
sempre remei... ací i allà.
*Diari de guerra, proesa...,
que no cal perdre un sol mot.
Arreu sempre...*

Com pujar vers el Cel volia,
sublim ideal fet del tot seu,
estudiant teologia
metge ja..., ministre de Déu.
Missa..., sacrifici..., mesa...,
del temple del Cel era rebrot.
Arreu sempre...

Apòstol gran de la joventut,
doctor Tarrés, consiliari
de donzelles i joves, ajut
noble..., lleial..., sense horari.

Sembrador del bé, llestesa
aplanant qualsevol sot.
Arreu sempre...

Entre els pobrissons, dolcesa,
ho donava tot pels desvalguts,
ple d'amor, ànima encesa,
aixecant malalts i caiguts.
Donant no coneix peresa...,
fent bé esmerçava el dot.
Arreu sempre...

Malaltia per als humans cruel
sofrí amb santa alegria,
el bon Déu li obria el Cel
de les mans de Santa Maria.
Dolça celestial metgessa,
quin és el mal que curar no pot?
Arreu sempre...

Ditxós Sant Vicenç de Sarrià
venerant amb el poble fidel

les despulles de qui ensenyà
el dret camí que mena al Cel.
Jardí d'Amor..., sembla estesa
on el camp mai més serà ermot.
Arreu sempre...

A Sabadell ens estimava...,
com el tenim encara present;
els recessos que ens donava
quins miracles feia al jovent.
Verb que escalfa, feia presa,
foc de Déu, ho encenia tot.
Arreu sempre...

Ferm com roure, fomal encesa,
fe..., amor que ho supera tot.
*Arreu sempre la mà estesa,
metge, feiocista, sacerdot.*

Joan Mañosa Rocabruna
Sabadell

OPINIÓ

Records personals

Mn. Pere Tarrés va entrar al Seminari de Barcelona el mateix dia que jo, el 29 de setembre del 1939, acabada la guerra civil; encara es coneixia que havia estat presó, i estava mig destrossat. Recordo que faltaven molts vidres i feia molt de fred.

Jo estava a la secció dels llatins i ell estava a la secció de teologia, i el diumenge, que era el dia de visites, el veia tot passejant pel claustre amb un familiar o amic que el venia a veure. Ell anava ja amb sotana i feia una cara de molt místic. Llavors ja tenia fama de sant.

Els sants també s'equivoquen. Era el temps de després de Pasqua, quan no es diu l'«al·leluia» al final de la missa, en acomiadar l'assemblea. Mn. Pere Tarrés feia de diaca en una missa solemne i amb molt d'entusiasme va cantar l'«Ite missa est al·leluia, al·leluia». Tots els seminaristes, que estàvem als bancs, amb molta malícia vam somriure.

Ell era metge i en un curset d'estiu a la Conreria, on hi havia el Seminari Menor, ens va fer una xerrada sobre com

venen els nens al món. Amb molta delicadesa ens va explicar la diferència entre l'home i la dona, i com l'espermatozou masculí s'ajunta amb l'òvul femení i, d'una manera admirable, es va transformant en nen o nena al ventre de la mare. L'explicació va ser molt interessant i pulcra, i feia ressaltar sempre la mà de Déu com a creador.

Quan va morir el vaig anar a veure a la clínica de la Mercè, on hi havia el cos present, i molta gent passava pel seu davant pregant per ell. L'endemà es va celebrar el seu enterrament i va presidir la missa el bisbe de Barcelona, Mons. Gregori Modrego, el qual en la seva homília va dir que sempre que presidia un enterrament d'un sacerdot acostumava a fer menció d'alguna qualitat o virtut, i que en Mn. Pere Tarrés es podien fer ressaltar totes les virtuts.

El papa Joan Pau II el va beatificar el dia 5 de setembre al santuari de Loreto i el va proposar com un gran sacerdot, enamorat dels pobres i dels malalts. D'una manera especial, els cristians de Catalunya, encomanem-nos-hi i imitem les seves extraordinàries virtuts i exemples d'amor als germans.

Joan Serra i Fontanet, Pvre.

Pregària i festa nocturna a Loreto

■ Els joves es comprometen a «donar vida a un continent ric de valors»

LORETO.— Quinzè mil joves es van comprometre a Loreto a «donar vida a un continent ric de valors». Ho van fer durant la festa-peregrinació de l'Acció Catòlica de Loreto, i ho van expressar entre pregàries, concerts i manifestacions artístiques en què es van sentir els testimonis de joves de Sarajevo, del Sudán, de l'Iraq i també de l'Estat espanyol.

La festa va ser una de les activitats que l'Acció Catòlica Italiana va preparar a Loreto, coincidint amb la beatificació de tres membres de l'Acció Catòlica: el català Pere Tarrés i els italians Alberto Marvelli i Pina Suriano.

L'Acció Catòlica va programar la seva trobada internacional, en què va comprometre's a renovar-se i a continuar dialogant amb la societat. Diversos congressos (oratoris, parròquia, família, economia i política) i trobades per països van subratllar la necessitat que l'Acció Catòlica prengui una nova vitalitat i empena.

En la celebració nocturna de la vigília de les beatificacions, el Papa es va fer present a través d'una salutació enregistrada mentre saludava el grup de joves que li van lliurar l'anomenada *Carta dels joves*

cristians d'Europa, meditada ja durant la peregrinació europea a Santiago de Compostel·la d'aquest estiu. El Papa està content que els joves vulguin ser «testimonis de Jesucrist per construir una Europa de l'esperança» i veu en la carta dels joves cristians «el somni d'una Europa orgullosa del seu patrimoni cultural i religiós, i al mateix temps atenta als valors de la humanitat: la vida, la solidaritat, l'acollida, la justícia i la pau».

El Papa va tornar a dir als joves que no tinguin cap vergonya de proclamar l'Evangelí: «Sou conscients que la civilització de l'amor no es construeix separant l'Evangelí de la cultura, sinó buscant entre ells síntesis sempre noves.»

Joan Pau II va voler fer saber als milers de joves que encara duen les gorres

Els joves van caminar en silenci fins a la Santa Casa de Loreto.

taronges facilitades per Acció Catòlica que «cal fidelitat a Jesucrist i a la seva Església per dur a terme la vostra missió». També cal «coherència i valentia fins a l'heroisme de la santedat», va insistir el Papa citant l'itinerari que han recorregut sants

i santes europeus en altres èpoques.

Després de la festa nocturna, els joves van caminar en silenci fins a la Santa Casa de Loreto, que segons la tradició va ser traslladada de Natzalet fins a Loreto per un estol d'àngels. (M.D.B.)

«El compromís» dels joves europeus cristians

LORETO.— Elisabetta Fiorani va ser la jove d'Acció Catòlica Italiana encarregada de lliurar al Papa la carta dels joves cristians d'Europa, titulada *El compromís*. Fiorani va dir al Papa que «es tracta d'un breu acte de compromís que mostra el nostre sentir com a ciutadans i creients de la comunitat europea». A la carta, els joves es pregunten sobre temes com el diàleg intercultural per la pau i el desenvolupament, la família, la ciutadania o la formació laboral. «Són temes que ens interpel·len personalment i que requereixen la nostra intel·ligència i passió», va llegir la jove.

«Aquest agost hem estat a Santiago de Compostel·la en peregrinació i hem escrit aquest missatge que ens posa en camí a Loreto i a la Jornada Mundial de la Joventut a Colònia», va sintetitzar Fiorani. «Volem una Europa acollidora, solidària, respectuosa, comprensiva amb la integració i responsable del seu propi passat», expressava la carta. «Una Europa fonamentada en la generositat i la interioritat», continuava dient.

«Creiem en la centralitat de la dignitat de la persona i demanem el respecte pel dret a la vida», ressaltava el missatge, que demanava «protecció» davant de l'amenaça de «l'individualisme, del consumisme, del relativisme ètic i de la superficialitat». Els joves es comprometen a «tutelar la família fonamentada sobre el matrimoni» i a «assumir estils de vida sostenibles i a educar-nos en la gestió no violenta dels conflictes».

Quant a la informació, escriuen que «desitgem una informació transparent en els mitjans de comunicació i en les relacions entre institucions públiques i ciutadans». (M.D.B.)

L'Acció Catòlica està creixent

LORETO.— L'Acció Catòlica ha passat moments «difícils», tal com va recordar la seva presidenta italiana, Paola Bignardi, però està en un període de «renovació i de creixement». La reunió del Fòrum Internacional de l'Acció Catòlica (la coordinació de totes les Accions Catòliques del món) va recordar a Loreto que hi ha països en què s'està pensant d'instaurar grups d'Acció Catòlica (AC), com als Estats Units. Actualment hi ha AC a 70 països del món, i una vintena més són observadors, com Terra Santa, Bòsnia, França o el Camerun.

Paola Bignardi va donar la benvinguda al Papa a Loreto dient que «hem esperat des de fa temps aquest moment, i som conscients de l'extraordinari privilegi de tenir-lo entre nosaltres per compartir el nostre sí a la fe, la missió, el servei i el testimoni». «Duem la vida de les nostres famílies i ciutats, i de tots els qui busquen la pau, la justícia, la dignitat i l'amor», va dir la presidenta. «Sentim dins nostre la veu dels més pobres i de la humanitat que crida l'horror per la violència», va continuar Bignardi, que va definir la trobada de l'Acció Catòlica —en què hi havia altres moviments eclesi-

als— com «la festa del laïcat que li mostra el camí d'unitat». Bignardi va acabar la salutació dient que la trobada de l'Acció Catòlica internacional s'ha volgut fer a Loreto perquè «volem confiar a Maria el germen de novetat de l'Acció Catòlica que està creixent».

A la celebració litúrgica inaugural de la Festa-Peregrinació de l'Acció Catòlica a Loreto, l'arquebisbe de Loreto, Angelo Comastri, va recordar que «som el poble de la joia, de la festa i del cant», i va recordar que com a cristians «no volem vèncer a tot cost, sinó con-vèncer». «Aquest estil d'obertura als altres no vol dir que no tinguem una identitat precisa de guardar i conservar», va assenyalar el prelat.

Paola Bignardi va remarcar a la trobada internacional d'Acció Catòlica que aquesta entitat «vol oferir ajut i suport a les famílies», i va explicar que ha nascut el Projecte Natzalet, que s'articula en itineraris formatius diferents amb un objectiu clar que és l'acolliment. L'opció pels pobres i el reforç de les famílies es constitueixen com dos grans eixos per al futur immediat de l'Acció Catòlica, tal com va es va constatar a la trobada festiva a Loreto. (M.D.B.)

25^è Aniversari
Catalunya Cristiana
1979-2004

10^è Aniversari
ràdio estel
1994-2004

Catalunya Cristiana i Ràdio Estel us conviden al recital a càrrec de

la soprano **Sandra Pastrana** acompanyada al piano per **Ricardo Estrada**

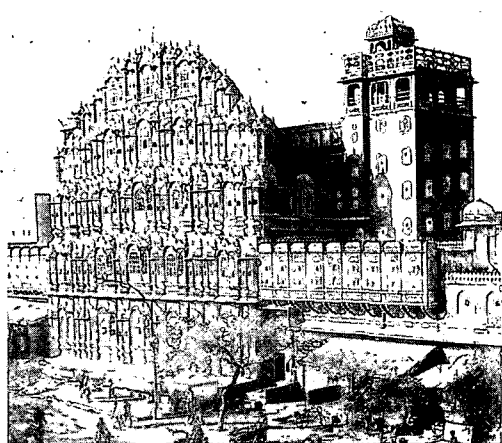
Dilluns, 4 d'octubre de 2004

a les 20.00 hores a la Parròquia de Sant Ramon de Penyaforç
Rambla de Catalunya, 115
Barcelona

Amb la col·laboració de:

Del 6 al 21 d'octubre del 2004

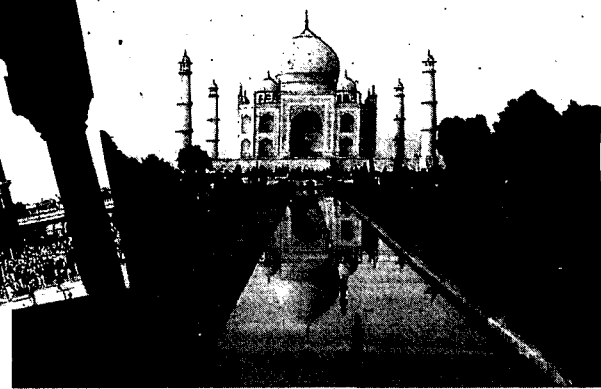
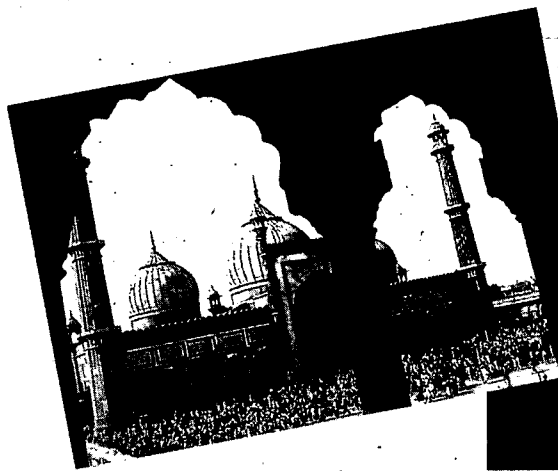
VIATGE A L'ÍNDIA

*Tot un mosaic de pobles,
llengües, cultures, creences...*

VISITAREM:

- DELHI
- BENARÉS
- SARMATH
- AGRA
- JAIPUR
- UDAIPUR
- AURANGABAD
- CALCUTA

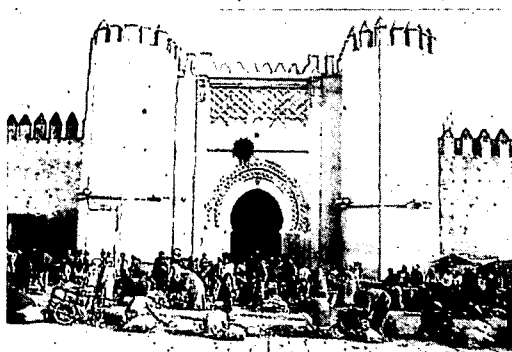
AMB EXCURSIONS A:

- Fatehpur Sikri, la ciutat abandonada
- Ambar, la ciutat monumental
- Ranakpur, extraordinari conjunt de temples jainistes (segle xv)
- Coves d'Ajanta, important conjunt dedicat a Buda (segles II aC i VII dC)
- Coves d'Ellora, conjunt de temples budistes, hinduistes i jainistes, nomenats joia de l'Índia, (segles VI-XI dC)
- Agra: visita de l'Ashram (centre d'acollida) Mare Teresa de Calcuta
- Calcuta: visita del convent Mare Teresa de Calcuta i participació en l'Eucaristia que se celebrarà amb motiu del 1r aniversari de la seva beatificació. Visita dels centres d'acollida

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 5 al 12 de desembre del 2004

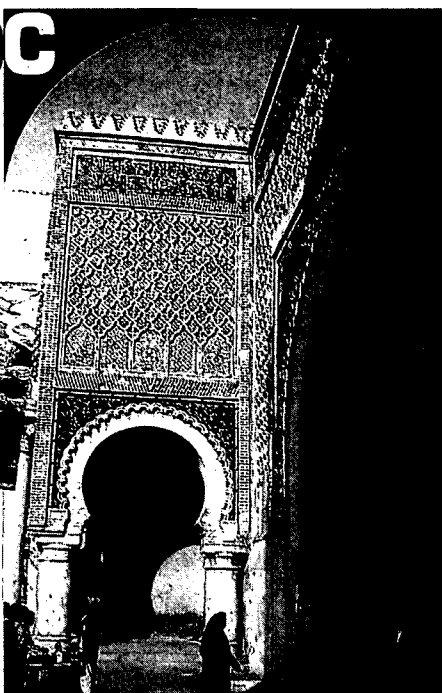
VIATGE AL MARROC

VISITAREM:

- MARRÀQUEIX
- OUARZAZATE
- TINEHRIR
- ARFOUD
- IFRANE
- FEZ

RUTA DE LES CASBAHS:
 ✓ La vall de les roses
 ✓ Les gorges del Todra
 ✓ Dunes de Merzouga
 ✓ La vall de Ziz
 ✓ Mont Atlas, el bosc dels cedres gegants

- Excursions amb 4 x 4 i passejades en camell
- Allotjament en hotels de 4/5* i haimas (tendes berbers)
- Una nit al desert, una experiència inoblidable. Us agradarà

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Vaticà

església en el món

«Sí a la lluita contra el terrorisme, però també contra les seves causes»

■ Joan Pau II envia un missatge a la trobada interreligiosa de Sant Egidí a Milà

CIUTAT DEL VATICÀ.— Tres anys després de l'11 de setembre del 2001 «el terrorisme sembla augmentar les seves amenaces de destrucció», diu el Papa, i afirma que «no hi ha dubte que cal fermesa i decisió per combatre els agents de la mort, però al mateix temps cal fer tot el possible per eradicar el que pugui afavorir aquest terror, en particular la misèria, la desesperació i el buit dels cors».

«El món necessita l'esperit de pau d'Assís, i no violència.» És la clau del missatge que el Papa va lliurar al cardenal Walter Kasper, president del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, que es trobava a Milà en la reunió anual convocada per la Comunitat de Sant Egidí. Enguany, l'encontre ha dut per títol *Religions i Cultures, el coratge d'un nou humanisme* i ha reunit 400 líders religiosos mundials i centenars de persones interessades en un món on les religions aportin diàleg i no conflicte.

El Papa està satisfet perquè la Comunitat de Sant Egidí continua amb «la peregrinació de pau començada a Assís el 1986» i espera que aquestes trobades amb líders religiosos de tot el món «prosegueixin i creixin en nombre de participants». El Papa es mostra preocupat pels «nous conflictes» i lamenta la mentalitat segons la qual «el conflicte entre religió i civilització es considera gairebé un llegat inevitable de la història». Un «no és així» rotund del Pontífex, desmenteix aquesta

idea i llança l'alternativa: «La pau és sempre possible!», exclama: «Cal cooperar sempre per eradicar de la cultura i de la vida les llavors d'amargor i incomprensió.» Per al Bisbe de Roma, «el conflicte no és inevitable», i demana a les religions ser-ne conscients.

«El món necessita pau», constata mentre demana a tothom que no cedeixi «davant la lògica de la violència, la venjança i l'odi». «Fa falta trencar la cadena mortal que empresona i taca de sang massa zones del planeta.» «La violència sempre genera violència», recorda el Papa, i acaba: «La guerra és sempre una derrota de la raó i de la humanitat. Mai més la guerra!»

Beslan

A la trobada de Sant Egidí, el bisbe ortodox Feofan va dir que «de l'odi no en surt cap llibertat». Feofan Azhurov és eparca de Stravropol i de Vladikavkaz, i Ossètia està sota la seva jurisdicció. Aquest bisbe es va preguntar: «Com es pot dir que

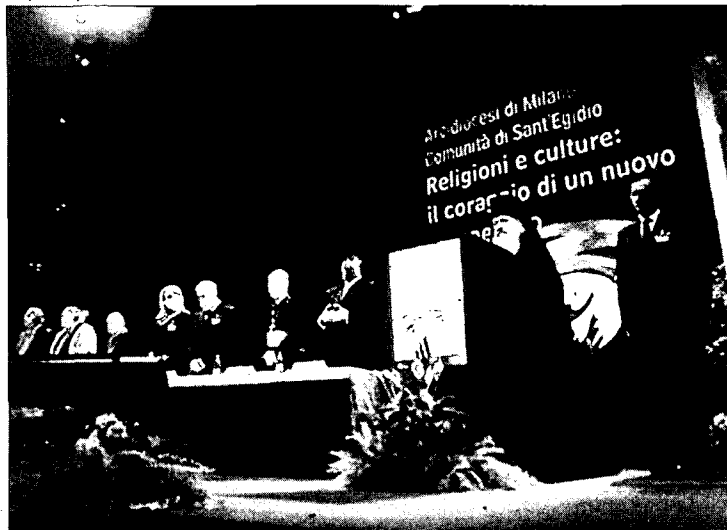
es lluita per la llibertat quan es maten infants?», i va explicar que quan va saber el segrest va anar a Beslan i es va oferir com a mediador, però els segrestadors van rebutjar qualsevol diàleg. Quan va demanar per visitar els infants, li van dir: «Si ho proves t'afusellarem.»

La trobada de Sant Egidí ha acabat amb un manifest-crida per la pau, en què recorden que «el nom de Déu és pau» i, per tant, «qui usa el sant nom de Déu per beneir la guerra i el terrorisme s'allunya de Déu». La crida fa saber que «la pregària, l'escolta i el diàleg, també en aquests dies de dolor, ens han ensenyat a veure més enllà de la resignació i de la por» i «des del fons de les nostres tradicions religioses hem entès que amb la por, el terrorisme i la guerra el gènere humà té el risc de l'autodestrucció». «Qui fa servir la violència desacredita la seva pròpia causa», expliquen, i manifesten que «un món

sense guerra i terror és possible».

El comunicat fa una defensa aferrissada del diàleg: «El diàleg és el camí que dona un futur al món» i «no ens deixa indefensos, ens protegeix: ens du a veure el millor de l'altre, fa de l'estrany un amic i allibera del dimoni de la violència». Finalment, la crida de Sant Egidí diu que «la violència és un fracàs per a tots», i «des de Milà demanem viure el coratge d'un nou humanisme, fundat en els seus credos religiosos respectius».

Miriam Díez Bosch

La trobada va tornar a Milà.

Esperit generós dels irlandesos

CASTELGANDOLFO.— Joan Pau II ha rebut el nou ambaixador d'Irlanda davant la Santa Seu, Philip McDonagh, recordant-li «l'antiga tradició irlandesa de càlida hospitalitat i ajut generós als necessitats». El Papa va dir en anglès que «Irlanda s'ha prodigat per alleugerir els patiments amb ajut econòmic, oportunitats educatives i enviant fons». El Pontífex considera que hi ha «una història no escrita d'irlandesos i irlandeses que han dedicat la seva vida a servir els altres». En aquest sentit va voler recordar l'arquebisbe irlandès Michael Courtney, el nunci assassinat a Burundi. L'experiència migratòria irlandesa és un punt de referència perquè «els irlandesos compreguin el crit dels refugiats i dels profugues». Amb tot, el Papa també va subratllar alguns aspectes inquietants, com «el perill d'un cert empobriment espiritual» i «la indiferència vers dimensions religioses i morals de la vida més profundes». El Papa va desitjar un desenllaç positiu del conflicte a Irlanda del Nord. (M.D.B.)

Els joves, reevangelitzadors d'Europa

ROMA.— El Papa ha llançat una enèrgica crida a la reevangelització d'Europa en adreçar-se a un grup de joves catòlics europeus que li van presentar la *Carta dels joves cristians d'Europa*. Responent al lliurament del document, el Pontífex va assenyalar que la carta, nascuda durant el pelegrinatge de joves europeus a Santiago de Compostel·la, té com a missatge central «ser testimonis de Crist per construir una Europa de l'esperança». «El somni que teniu al cor és el d'una Europa orgullosa del seu ric patrimoni cultural i religiós i atenta alhora als valors de l'home i de la vida, de la solidaritat i de l'acollida, de la justícia i de la pau», va afegir. El Papa va felicitar els joves perquè «vosaltres no us avergonyiu de l'Evangeli, i sou conscients que la civilització de l'amor es construeix no separant Evangeli i cultura». Va advertir, però, que per fer-ho «cal la fidelitat a Crist i a la seva Església, coherència i valor fins a l'heroisme de la santedat». (ACI)

Joan Pau II prega pels nens de Beslan

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha convidat a pensar i pregar pels «nombrosos petits indefensos de Beslan, a Ossètia del Nord, víctimes d'un segrest bàrbar i tràgicament massacrats». Ho va fer amb els peregrins que l'acompanyaven a la catequesi setmanal a Roma en el dia de la Nativitat de la Mare de Déu. El Papa va demanar als segrestadors de les noies italianes que les tractin «amb respecte i les deixin anar quan abans millor» i va condemnar «el fanatisme cruel i el menyspreu insà de la persona humana». A més, va fer pensar també en altres nens innocents víctimes de la violència dels adults «a totes les zones del món»: «Nens obligats a agafar armes, educats per odiar i matar, induïts a demanar almoïna, explotats per pocs diners, maltractats o abandonats, assassinats per tants conflictes.»

Joan Pau II, visiblement adolorit per la tragèdia de Beslan, va qualificar aquesta situació com «un alt crit de dolor de la infància ofesa en la seva dignitat» i va constatar que «això no pot i no ha de deixar indiferent ningú». El Papa va dir que «davant del bressol de Maria Nena renovem el nostre deure de tutelar i defensar aquestes criatures fràgils» i va demanar pregàries «perquè es creïn les condicions per a una existència serena i segura per a ells». (M.D.B.)

LLOGERS • ALQUILERS

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO
www.gestioandia.es
immobiliària **93 451 50 00**

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

Filipines

L'Església condemna una proposta de llei de control de població

■ Desmenteix que la causa de la pobresa sigui el nombre elevat de fills

MANILA.— De «sistema coercitiu contra les parelles» qualifica Mons. Fernando Capalla, arquebisbe de Davao i president de la Conferència Episcopal filipina, una proposta legislativa de control de població que pretén limitar a dos el nombre de fills de les parelles al país asiàtic. «L'Església li demana al govern que eradiqui la corrupció i la pobresa abans d'atacar la santedat de cada família amb el control dels naixements», expressa el comunicat del prelat, del qual es fa ressò *AsiaNews.it*.

És que «la llei dels dos fills no és necessària, és perjudicial i no és practicable», alerta el president de l'episcopat de les Filipines. El controvertit projecte, del diputat Edcel Lagman, s'anomena «Llei sobre la salut reproductiva» i va ser presentat al Parlament del país amb la taxa anual de creixement de població més elevada del món: 2,36%. La intenció de la norma és plantejar el control dels naixements incentivant econòmicament les famílies perquè tinguin només dos fills. El paquet de beneficis inclou avantatges fiscals, beques d'estudi preferencials i diferents descomptes.

El projecte de llei avança que «l'Estat

adoptarà una política atenta a la salut reproductiva per a un desenvolupament humà sostenible» i anima a «limitar el nombre de fills per família, fins a un màxim de dos». «D'aquesta manera es podrà assolir una taxa de creixement demogràfic satisfactori», assegura.

Lluny de tenir el seu origen en el nombre elevat de naixements, «les raons de la misèria de tants filipins són altres», denuncia Mons. Capalla: «La corrupció governamental, l'escassa qualitat dels serveis educatius i sanitaris, la injusta i desequilibrada distribució de la terra i dels recursos naturals, l'elevada

Es pretén limitar a dos el nombre de fills de les parelles.

desocupació i el gran pes del deute extern.» «L'Església està disposada a treballar amb el govern per combatre les arrels de la pobresa i per assegurar un desenvolupament autèntic del poble, i no per disminuir el poble per al desenvolupa-

ment», assegura el comunicat.

Però «la llei dels dos fills —puntualitza el prelat— és un velat sistema coercitiu que destrueix la lliure consciència i el dret natural de les parelles a escollir el nombre de fills». I a més «la llei dels dos fills difon la mentalitat contraceptiva i avortista que es contraposa a la cultura de la vida».

L'advocat Jo Imbong, secretari de l'oficina legal de la Conferència Episcopal filipina, ja havia avançat que la proposta de llei «viola el mandat constitucional de l'Estat de reforçar la família i d'ajudar-la en el seu desenvolupament». Segons el seu criteri, a més de ser «una ofensa

per als drets de la família», la pretesa norma «viola la llibertat religiosa dels esposos, que no significa només la llibertat de credo, sinó que també comprèn la llibertat d'actuar segons la pròpia fe». (Zenit)

RWANDA

L'Església critica un informe parlamentari sobre el genocidi

KIGALI.— Una comissió del Parlament de Rwanda acusa l'Església catòlica d'encobrir sacerdots responsables del genocidi del 1994, acusacions que els bisbes rwandesos consideren com «una generalització injustificada». En un document acusa també l'Església de difondre el genocidi, d'amagar culpables en les comunitats eclesials de base i de promoure la pobresa. Els bisbes responen afirmant que l'Església, com a institució, no pot reconèixer un crim que no ha comès i desmunta punt per punt aquestes acusacions.

La nota de resposta dels bisbes comença lloant els aspectes positius de l'informe. En la segona part rebut les acusacions que se li fan a l'Església. Els prelats troben en l'informe «generalitzacions injustificades», quan «idees personals d'alguna persona s'atribueixen al seu grup ètnic, a la seva regió, a la seva confessió religiosa o a

l'associació a què s'adhereix». Els bisbes estan «en perfecte acord amb la Comissió» quan afirma que «els responsables i els fidels que són culpables de la ideologia del genocidi, sigui quina sigui la seva confessió, no podran escapar mai de la justícia».

Això no obstant, «en l'informe hi ha errors deplorable i dolorosos, ja que es fan afirmacions pesades i greus que no es basen en la veritat dels fets i van en contra de persones que poden patir conseqüències desagradables», assenyalava el document episcopal. «L'Església catòlica afirma que el genocidi és un pecat tan greu que no es pot protegir qui se'n faci culpable», amonesten els bisbes. «Per tant, afirmar que l'Església encobreix sacerdots i altres responsables és una cosa que va en contra de la veritat», indiquen. «Per la seva part, l'Església ha demanat a tots els seus membres que han comès aquest crim que tin-

guin el coratge d'admetre els seus pecats», recorden. Les acusacions que l'informe fa a les comunitats eclesials de base també han sorprès la Conferència Episcopal de Rwanda. Els bisbes es comprometen a continuar vigilant amb atenció les comunitats de base perquè no siguin utilitzades contraproductivament.

Una altra acusació que ha sobresaltat els bisbes és que segons l'informe «l'Església és promotora d'una ideologia de la pobresa i treballa per mantenir la població en la pobresa». Aquests errors de l'informe són atribuïbles al fet que «ha estat redactat amb presses, de manera precipitada i sense cap voluntat de verificar els testimonis recollits», critiquen els prelats rwandesos. Els bisbes tanquen les seves reflexions demanant al poble rwandès que camini en «la veritat que reconcilia tots els rwandesos». (Zenit)

MÈXIC

Primera trobada nacional d'exorcistes

MÈXIC.— Per iniciativa de l'arxidiòcesi primada de Mèxic, del 31 d'agost al 2 de setembre es va celebrar la Primera Trobada Nacional d'Exorcistes i Auxiliars d'Alliberament de Mèxic. La iniciativa va congregar uns cinc-cents participants entre bisbes, capellans exorcistes, així com preveres en general, religioses, i laics auxiliars d'exorcistes, persones amb experiència en pregària d'alliberament, metges, psiquiatres i psicòlegs interessats a formar part d'equips d'alliberament.

En l'eucaristia d'obertura, el cardenal Norberto Rivera, arquebisbe de Mèxic, va constatar que «hem de denunciar des de la Paraula tot allò que no és de Déu: bruixeria, espiritisme, curanderisme màgic, santeria, esoterisme, horòscops, endevinacions, tarot, les preteses ciències ocultes, el gnosticisme, maçoneria, rosacruisme, filosofies materialistes i animistes, etc.» «Però una cosa encara molt més rellevant és que, en certes ciutats del món, es viuen pràctiques de culte a Satanàs», va constatar. «La realitat ens presenta també accions satàniques com la *New age*, que pretén atreure el poble a falses maneres de pensar o de viure, i de creure no en el Déu personal que ens ha estat revelat, sinó en un déu impersonal que s'identifica amb aquest món material del qual formem part i pel qual volen fer-nos creure que nosaltres mateixos som Déu.» (Zenit)

BRASIL

Protecció per als embrions humans

RIO DE JANEIRO.— El Consell de Pastoral de la Conferència Episcopal brasilera (CNBB) ha publicat una declaració en què els bisbes demanen als legisladors nacionals que protegeixin la vida dels embrions humans, davant d'un polèmic projecte de llei que vol utilitzar-los amb finalitats d'investigació. Els bisbes recorden que l'avenç de la ciència «exigeix reflexions responsables sobre els conflictes ètics que poden suscitar-se en l'ús de la ciència». Els prelats demanen als legisladors «avaluar àmpliament les perspectives tecnocientífiques i les implicacions ètiques de manera que puguem tenir la seguretat que les decisions han estat prou madures per a la societat i la comunitat científica, orientades pels valors ètics propis de la nostra cultura». (ACI)

ILLES SALOMÓ

Setmana de formació salesiana

HONIARA.— Contra la propagació de la violència, l'abús de la droga, alcohol, i de la criminalitat, una setmana dedicada a la formació dels joves per reforçar els lligams familiars entre pares i fills, per crear famílies fortes, sanes, obertes a la vida. Aquesta és la finalitat de la Setmana Salesiana celebrada a les Illes Salomó del 16 al 21 d'agost. Promoguda pels Salesians al Pacífic, la setmana, centrada en el tema *Goig i compromís*, es va articular en moments de catequesi, de reflexió en grups, de celebracions litúrgiques i de jocs. (Fides)

Holanda

Els metges catòlics adverteixen del perill de l'eutanàsia

■ Reacció a l'aprovació de l'eutanàsia sobre menors de dotze anys

GRONINGEN.— L'eutanàsia, en particular d'infants, a Holanda posarà fi a vides humanes sense el seu consentiment, adverteixen metges catòlics. La Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques ha publicat un comunicat en resposta a la decisió de permetre l'eutanàsia d'infants menors de dotze anys. La Justícia holandesa ha permès a l'Hospital Universitari de Groningen induir la mort d'infants de curta edat quan pateixen una malaltia inguarible i un patiment insuportable.

Aquesta iniciativa, afirma el document, «constitueix una altra violenta laceració dels fonaments de la nostra convivència en societat». «Oficialment l'objectiu és posar fi a un "patiment insuportable"; en realitat, es permet matar persones humanes sense el seu consentiment», afirma el comunicat, signat pel doctor Gian Luigi Gigli, president de la Federació.

«Això succeeix en una societat, l'holandesa, en la qual l'eutanàsia en adults s'ha realitzat legalment fins i tot en persones amb depressió i on, com ha estat documentat en estudis oficials, hi ha ja una il·legal però tolerada eutanàsia duta a terme per metges en pacients que no hi han donat el seu consentiment», afirma l'escrit.

«La decisió proposa una solució de mort davant de situacions que podrien afrontar-se amb cures pal·liatives modernes», reconeixen els metges catòlics. «A més, la decisió aixeca sospites sobre els interessos econòmics de les autoritats públiques, ja que disminueix la "càrrega" de cures prolongades i cures en situacions clíniques en què qualsevol extensió de la vida es considera un sense sentit», denuncia el comunicat.

«El que és pitjor és que s'obre la porta, en una escala nacional, a matar per "pietat" deficients mentals sense el seu consentiment, amb raons basades en una

apreciació externa de la seva qualitat de vida», reconeix la Federació de metges catòlics.

Suport vital

«En la mateixa direcció va la decisió, coneguda aquest 26 d'agost, de la Cort Suprema de Kentucky, en què es conferia autoritat legal a l'estat de Kentucky per posar fi a la vida d'un ciutadà», continua dient el comunicat. «Era el cas d'un home negre retardat mental, Matthew Woods, que va ser connectat a un respirador després d'una aturada cardíaca a l'edat de 54 anys. L'estat requeria permís per enretirar-li el suport vital, contràriament als desitjos del seu tutor», informa.

«Tot i que Woods va morir per causes naturals durant el procés, la Cort es va manifestar sobre la legalitat de la petició de l'estat a causa de les qüestions legals implicades. Abans de la seva mort natural, Woods mai no s'havia manifestat a favor de la suspensió del seu suport vital.»

Al text, «els metges catòlics fan una crida als seus col·legues, els metges encara compromesos amb el Jurament Hipocràtic, perquè experimentin l'imperatiu moral de contrarestar la pendent relliscosa que, pas a pas, permeten les autoritats

Holanda permet l'eutanàsia per a menors de dotze anys.

públiques per prendre decisions sobre vides que valen la pena de ser viscu-

des». «El pas següent serà la Llei de Capacitat Mental del Parlament britànic», adverteixen els metges catòlics, i «l'intent per part d'autoritats locals de canviar el Codi Ètic dels metges belgues». «Els

riscos d'aquesta mena d'actituds, en termes de violència i de discriminació, haurien de ser evidents per als metges i instar-los a la resistència i a la lluita», conclou el comunicat.

Per la seva part, el P. Gonzalo Miranda, l.c., degà de la Facultat de Bioètica de l'Ateneu Pontifici Regina Apostolorum de Roma, ha assenyalat que «aquesta mesura que permet l'aplicació de l'eutanàsia a tots els nascuts és una demostració que la famosa teoria de la "pendent relliscosa" era correcta. Un cop s'estableix el principi segons el qual es pot matar un ésser humà perquè pateix, aleshores lògicament això s'estén a tots els qui pateixen. Si es mata un ésser humà que ho demana, es pot aplicar a tots els éssers humans que ho demanin, encara que no pateixin».

Per al P. Miranda, «es tracta d'una pràctica amb la qual són eliminats els éssers humans considerats "no vàlids". Exactament una pràctica eugenèsica d'eliminació d'allò que alguns valoren com a "defectuós"». (Zenit)

«Mar adentro», apologia de l'eutanàsia

Des de l'estrena de la darrera pel·lícula d'Àlexandro Amenábar, *Mar adentro*, s'ha revifat la polèmica al voltant de l'eutanàsia. La pel·lícula narra la història de Ramón Sampedro, un tetraplègic gallec que es va sotmetre a l'eutanàsia. Davant de l'allau de crítiques positives que està rebent el film, que fa una clara defensa de l'eutanàsia, l'única veu que s'ha aixecat per dir les coses clares ha estat la de l'Església. Ràdio Vaticana ha estat la qui ha posat els punts damunt de les i i ha recordat que la pel·lícula és una apologia sentimental de l'eutanàsia, una mostra més del que Joan Pau II ha qualificat de «cultura de la mort».

Segons l'emissora vaticana, la pel·lícula explota els sentiments del públic a favor d'aquesta pràctica i ridiculitza la posició de l'Església catòlica. El canal per fer aquesta denúncia va ser un reportatge del servei informatiu internacional sobre el Festival de Cinema de Venècia, que va projectar el film d'Amenábar. Tot i que Ràdio Vaticana reconeix que abordar la història de Sampedro és un «tema difícil i problemàtic», es «tritura amb el melodrama l'autèntica llibertat de judici, orientant l'adhesió del públic a l'únic desig de Ramón Sampedro: morir».

D'altra banda, «la interpretació de Javier Bardem és impactant i arranca llàgrimes», assenyalava Ràdio Vaticana, «però si bé es comparteixen els patiments i els dubtes, és massa fàcil atacar els diferents punts de vista». L'Església catòlica considera que és «moralment inacceptable» la pràctica de l'eutanàsia perquè «constitueix un homicidi greument contrari a la dignitat de la persona humana i el respecte del Déu viu, el seu Creador».

L'emissora també subratlla que es ridiculitza «la intervenció i les paraules d'un capellà, també ell tetraplègic, ficant-lo en els esquemes teòrics, sempre exigents de la moral catòlica, oblidant que aquesta demana de ser viscuda amb fe i amor». En definitiva, Ràdio Vaticana recorda que *Mar adentro* és una pel·lícula que fa un al·legat «fàcil» de l'eutanàsia.

EL MIRACLE

CASA D'ESPIRITUALITAT

del Santuari del Miracle

■ **US OFEREIX** un espai de renovament espiritual, de pau interior, de celebració i d'intercanvi de la fe i d'alleujament de l'esperit, de retrobament amb nosaltres mateixos i amb Déu.

■ **VENIU A COMPARTIR** una experiència personal enriquidora. Veniu a passar un Cap de setmana de recés a la Casa d'Espiritualitat, en un ambient acollidor de silenci, de reflexió, de pregària i de celebració. Us hi esperem.

OCTUBRE

de l'1 al 3

PER A MATRIMONIS. RECÉS.

Director: P. Josep Mª Henríquez, monjo.

del 22 al 24

PER A TOTHOM. RECÉS.

Director: G. Josep-Miquel Bausset, monjo.

NOVEMBRE

del 13 al 14

PER A VÍDUES I VIDUS. RECÉS.

Director: P. Jordi Castanyer, monjo.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES.

CASA D'ESPIRITUALITAT

Tlf.: 973 480 045 Fax: 973 480 243

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

<http://personal.redestb.es/elmiracle>

Espanya

Trenta mil persones participen en la Jornada Mariana de la Família

■ El Papa s'uneix als assistents mitjançant un missatge

TORRECIUDAD.— El santuari de Torreciudad es va transformar el 4 de setembre en el santuari de les famílies en acollir 30.000 persones amb motiu de la XV Jornada Mariana de la Família, amb el propòsit d'enfortir i de recordar a les llars cristianes la seva ineludible condició de portadores de les arrels cristianes a l'Europa actual.

La convocatòria va començar amb la lectura de l'Ofrena de les Famílies feta per un matrimoni barceloní amb sis fills i que, en acció de gràcies i petició de tots els assistents, va posar totes les llars catòliques sota el patrocini de la Mare de Déu dels Àngels de Torreciudad. Acte seguit, el rector del santuari va beneir múltiples productes i regals oferts per associacions familiars o matrimonis, procedents de nombroses localitats.

L'acte central va tenir lloc amb la celebració eucarística presidida per Mons. Javier Echevarría, bisbe prelat de l'Opus Dei, des de l'altar exterior situat a l'esplanada del santuari. Durant l'homília, Mons. Echevarría es va referir al matrimoni com a «signe eficaç de la presència del Senyor al món i manifestació de l'amor indefectible amb què Crist estima la seva

Església i la fa fecunda».

En un altre moment, va assenyalar que la Jornada Mariana de la Família és «expressió inequívoca del nostre compromís de "proposar amb fidelitat la veritat sobre el matrimoni i la família", tal com l'hem rebuda de Déu».

El prelat de l'Opus va animar les famílies a tenir «la certesa joiosa que sou esperança de l'Església i del món». Finalment, va demanar als fidels reunits que aprofundissin en els ensenyaments de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer: «La seva predicació és plena d'exemples que traspuen sentit cristià i sentit comú, vàlids per a totes les èpoques.»

En acabar la missa, es va llegir un missatge del Papa adreçat als assistents. Joan Pau II els va animar a fer d'aquesta

En la jornada no va faltar el rés del Rosari.

celebració un moment propici per aprofundir i difondre la devoció a la Mare de Déu, a la llar de Natzaret. A les portes de l'any de l'Eucaristia, tenint present la figura de Maria com a dona eucarística, en exhortar-los a viure la presència sacramental de Jesús guiats per la Mare de Déu, els va impartir la benedicció apostòlica.

Al migdia, paral·lelament a la trobada, els més petits van poder gaudir de mitja dotzena d'atraccions inflables, mentre joves i grans van participar en altres activitats, com el festival de música de les famílies i concursos de pintura i de redacció. Els actes van acabar després del rés del Rosari i de l'exposició del Santíssim.

El diumenge 5, aprofitant la presència

de Mons. Echevarría, Torreciudad va acollir l'ordenació sacerdotal de dos diaques de la prelatura: Ricardo Alba i Juan Antonio Romero.

Ricardo Alba té 48 anys i és llicenciat en Ciències Químiques per la Universitat de Múrcia i doctor en Filosofia per la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de la Universitat de Navarra. Durant la seva activitat professional va treballar en el sector miner-metal·lúrgic de Cartagena, on va ocupar diferents càrrecs tècnics i directius. Es va traslladar a Castelló com a responsable de qualitat d'una fàbrica de gres. El 1991 va tornar a la seva

ciutat natal per treballar en l'activitat docent. Després de l'ordenació sacerdotal tornarà a la seva terra com a part del presbiteri de la prelatura.

L'altre diaca, Juan Antonio Romero Medrán, nascut el 1964 i natural de l'Hospitalet de Llobregat, és llicenciat en Filologia Clàssica per la Universitat de Barcelona i en Teologia per la Universitat de Navarra. Acabats els seus estudis universitaris, va exercir tasques docents i de direcció al col·legi Xaloc. Recentment va defensar la seva tesi doctoral sobre el valor inviolable de la vida humana en l'encíclica *Evangelium vitae*. Després de la seva ordenació sacerdotal exercirà tasques pastorals a Barcelona. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Andrés Carrascosa, nunci apostòlic a Gabon

MADRID.— El Papa ha nomenat el prevere espanyol Andrés Carrascosa Coso nou nunci apostòlic a Gabon. El 31 de juliol passat va ser també nomenat nunci a la República del Congo, elevant-lo a la dignitat arquebisbal i assignant-li la seu titular d'Elo. L'ordenació episcopal s'efectuarà el 7 d'octubre vinent a la basílica de Sant Pere de Roma i serà presidida pel cardenal Angelo Sodano.

Carrascosa va néixer a Conca el 1955. Va ser ordenat prevere el 1980. Està incardinat a la diòcesi de Conca i és doctor en Dret Canònic i llicenciat en Teologia Bíblica. Va entrar al servei diplomàtic del Vaticà el 1985. Ha servit en les representacions pontifícies de Libèria i Dinamarca, l'oficina de l'ONU a Ginebra, el Brasil i el Canadà i al Consell per als Afers Públics de l'Església de la Secretaria d'Estat del Vaticà. Actualment era conseller de la nunciatura apostòlica al Canadà. Amb ell ja són nou els eclesiàstics espanyols que serveixen l'Església com a nuncis apostòlics. (SIC)

FRANÇA

Escoles catòliques acolliran les nenes musulmanes expulsades per portar vel

PARÍS.— Davant de la possibilitat que les nenes musulmanes es vegin privades d'estudiar als centres educatius públics en entrar en vigència la llei que prohibeix vestir «símbols religiosos ostensibles», les escoles catòliques franceses han ofert inscriure-les amb la condició que en respectin les normes: «Als nostres centres no és obligatori deixar a la porta de l'escola els símbols religiosos perquè creiem en l'educació i en el fet d'interrogar-se sobre qüestions

fonamentals de la vida», ha dit el portaveu de la Federació de Centres Educatius Catòlics, Gilles du Retail. Això no obstant, «la condició indispensable és que es respecti la convivència i que no hi hagi un rebuig a integrar-se», va afegir. L'absència de centres escolars musulmans posa els pares de les expulsades davant de la possibilitat que les seves filles abandonin els estudis, els segueixin per correspondència o es matriculin en una escola catòlica. (ACI)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

El diumenge

Jesucrist ressuscitat aporta al diumenge tota la novetat de la vida pasqual. Aquest primer dia de la setmana és una invitació especial a viure les tres dimensions de la vida cristiana: creure, esperar i estimar.

L'eucaristia constitueix el centre del diumenge cristià. És Jesucrist qui ens convida a celebrar, a l'Església, el memorial de la seva Pasqua. La vida nova que es rep amb el Baptisme s'alimenta especialment amb l'Eucaristia. Jesús mateix ens va dir: «Qui menja la meua carn i beu la meua sang tindrà vida eterna».

El cristià que no faci cas d'aquesta invitació del Senyor acaba deixant d'alimentar la seva vida de fe, perd el contacte amb els germans i s'obstina a negligir no solament la crida de Jesús, sinó també el fet que el Senyor se li doni en aliment. Per això participar en l'Eucaristia dominical és un deure i una necessitat

vital per a la vida cristiana.

En l'eucaristia Crist se'ns dona per tal que nosaltres ens donem, imitant-lo a Ell, que es va lliurar a la mort en creu. Amb la celebració de la missa participem de les alegries i de les penes de tota la comunitat parroquial. Portem les necessitats del món a la pregària universal i compartim els nostres béns amb els germans pobres d'ací i d'arreu.

Hi ha una íntima vinculació entre l'eucaristia i la comunicació cristiana de béns, i això des de l'inici del cristianisme. El Concili Provincial Tarraconense ens demana «revifar la tradició de vincular visiblement la celebració de l'Eucaristia amb la caritat fraterna, insistint de manera particular en la relació entre la fracció del Pa i la comunicació cristiana dels béns temporals».

El diumenge és el dia de la solidaritat. Joan Pau II afirma que «la participació interior en la joia de Crist ressuscitat implica la compartició plena de l'amor que

batega en el seu cor: no hi ha joia sense amor!». Si el diumenge és el dia de la joia, convé que el cristià digui amb les seves actituds concretes que no pot ser feliç sol». Cal mirar sempre al nostre voltant per distingir les persones que poden necessitar la nostra solidaritat.

La celebració del diumenge com a dia del Senyor és font de renovellament humà i social, ja que la fraternitat s'allarga a tota la setmana. En Crist tothom és germà nostre. Celebrar el dia del Senyor és una crida a canviar la societat, la seva mentalitat i les seves estructures.

Finalment, el diumenge, com a dia de la resurrecció, vivim més intensament l'esperança del retorn del Senyor i fem nostre el clam de l'Església: «Vine, Senyor Jesús!». Els dolors de l'infantament d'aquest món no són res comparats amb la vida nova que madura irresistiblement i amb l'espera de la nostra resurrecció a la fi dels temps.

Missatgers de la Bona Notícia

opinió

Punt de vista

Dr. Enrique Cases
Sacerdot i escriptor

Ens salvaran els emigrants

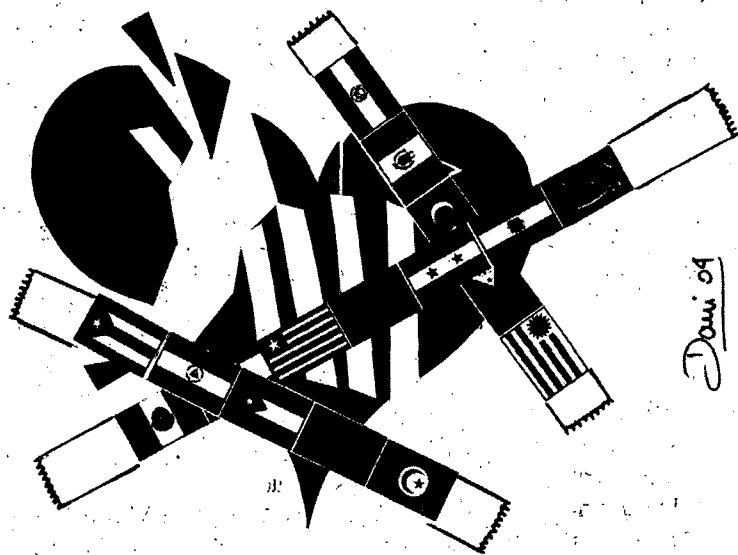
De què ens salvaran?, podem dir els autosuficients europeus. Doncs d'un mal subtil que ens ha atacat fa temps i ara es revela. Pensem i mirem-ho fredament. A finals del segle XIX i principis del XX, l'eufòria era notable a Europa, doncs a excepció que Espanya perdia Cuba i les Filipines el 1898, la resta d'Europa dominava les 4/5 parts del món. La potència era evident en tots els ordres. Es creia que dir civilització era dir Europa. L'optimisme racional davant del progrés era imparabile. Fins que, de sobte, una guerra absurda, la del 1914-1918, duríssima, trenca els esquemes; després una pau venjativa (*extra-vincere* l'anomenen els italians) i una altra guerra pitjor, precedida per la nostra, que sabem que va ser horrorosa; genocidis, crueltats racionals, fredes, però què passa? Després guerra freda, mentides per tot arreu, i quan decau perquè era una cosa morta, la societat comença un deteriorament moral amb maquillatge. Molts matrimonis es trenquen per motius anodins, hi ha crisi en els infants, la natalitat més baixa del món, encara que no és el sexe que de tant d'excés avorzeix fins i tot l'obsés. Això és desesperança davant del futur. Podríem continuar, però els mals han costat tantes llàgrimes, que no és fàcil assecar-les i trobar aquí consols més enllà de no pensar o posar-se davant de Déu seriosament i amb valentia.

El mal està en un individualisme ferotge, i això condueix

a la manca d'amor i a empobrir la vida llastimosament. I els emigrants? Semblaven oblidats en la nostra autocrítica. Doncs no. Els emigrants ens poden portar una cosa, a part de poder pagar les pensions als nostres avis, ja que paguen la Seguretat Social (argument econòmic), o que poden treballar en feines que a molts aturats no els ve de gust fer (una altra vegada el

mateix), o que tinguin ganes de lluitar, malgrat que als menys formats els manquen eines, però amb ganes es pot aprendre; a més, en vénen molts de nivell molt elevat i valuosos, en conec molts. Però, sobretot, ens porten amor a la vida, estimen els infants, estimen la família. Catalunya va créixer sempre així, amb els fills dels emigrants al llarg de tot el segle XX. Serà tornar a començar, això sí, si no hi ha ressentiments. Potser podem aprendre a salvar-nos nosaltres mateixos estimant la vida, que és un do de Déu.

Per no estendre'm, torno al principi. Ens salvaran els emigrants en la mesura que ens transmetin l'amor a la vida i la superació de l'individualisme que asseca els cors i esterilitza la societat. Una petita anotació és observar els naixements d'aquest any passat a Catalunya per nacionalitats, que si fos per cognoms també sorprendria, sobretot quan des d'assistències socials se solventen els problemes proposant l'avortament i gairebé exigint-lo coactivament; doncs no ens enganyem a nosaltres mateixos, cal una regeneració humana i espiritual.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Feliços els compassius

L'evangelí de sant Mateu està estructurat en cinc pilars fonamentals. És a dir, hi ha cinc grans discursos on el Senyor explana la seva doctrina. El primer d'aquests discursos s'anomena el «Sermó de la muntanya». Un professor de Sagrada Escriptura solia dir que aquest sermó —que va del capítol 5 fins al 7 de l'evangelí de sant Mateu— era la Carta Magna o la Constitució del Regne de Déu. Conté les grans línies de la vida cristiana que, després, es complementaran amb la resta de discursos i amb l'esdeveniment culminant de la passió, mort i resurrecció de Jesús.

La primera perla espiritual d'aquest sermó es troba en la proclamació de les benaurances, anomenades «makarismes», perquè en grec la paraula *benaurat* o *feliç* és *makarios*. Jesús comença la seva predicació anomenant feliços els qui segueixin les seves petjades. A fi de comptes, les benaurances són el camí cristià, perquè són la biografia espiritual de Nostre Senyor Jesucrist. Són la seva vida. I, per tant, han de ser la nostra vida.

La benaurança principal, i que en certa manera inclou les altres set, és la primera: «Benaurats els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel.» El pobre espiritual és el

deixeble del Senyor que posa Déu en el primer terme de la seva vida. El pobre en l'esperit —a semblança de pobres de Jahvé— centra tots els seus anhels en Aquell que és el Creador i el Redemptor. La resta de coses vénen després de Déu, tenen un valor relatiu —en el sentit que no són mai un valor absolut. La felicitat que cerquem Jesús l'ofereix als seus seguidors.

El papa sant Lleó el Gran té un magnífic sermó sobre les benaurances. Avui, en el fragment que he llegit, m'ha cridat l'atenció el comentari que fa a la benaurança dels compassius («Feliços els compassius: Déu els compadirà»): «Reconeix, oh cristià, la dignitat de la teva saviesa, i entén, per la conducta que se't demana, el premi a què estàs cridat. El qui és la compassió vol que siguis compassiu, el qui és la justícia vol que siguis just; així el Creador apareixerà en la seva criatura, i en el mirall que és el cor humà resplendirà la imatge de Déu, dibuixada per les línies d'una imitació. El qui obra bé viu tranquil en la fe: els teus desigs seran satisfets, i fruiràs sense fi d'això que estimes.»

El deixeble del Senyor ha de reflectir la compassió, ha de tenir la mirada compassiva de Jesús. Compassió que necessàriament comporta una caritat eficaç.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellán del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Olimpíades

No tinc cap interès pels esports professionalitzats, ni per les competicions, però en el cas de les olimpíades, no em perdo les cerimònies d'obertura ni de clausura. Confesso que he après i gaudit molt veient-les. Les enregistro i després, quan puc, les veig.

En el cas d'aquestes últimes, m'interessen molt més. Segurament que per a les persones d'altres cultures, no haurà estat la visió, el festí de bellesa de què jo vaig gaudir. Vaig recordar quan feia batxillerat i vaig estudiar la cultura clàssica, que ara veia presentada a l'estadi amb molt de gust i uns mitjans tècnics meravellosos. A les imatges de clausura s'evocaven situacions amb ressò bíblic. En primer lloc la bonica escenografia dels camps de conreu. Hom creia distingir, entre aquelles joves de l'estadi, una besàvia de Jesús, l'espigoladora Rut. Els infants d'aquí i d'avui dia, ja no saben què és la sega. (En realitat ja no és una activitat humana, fan la feina les mastodontiques màquines de segar.) I a l'evangelí, des de les paràboles fins a l'actitud dels apòstols quan arrenquen i desgranen les espigues, es fa referència al conreu dels cereals. Cal afegir que entre les cançons que es van sentir, una, segons va informar el locutor, es referia a Santa Maria, cas que hauria resultat insòlit en un espectacle dels nostres.

Encara que hom no sigui un client habitual de la televisió, necessàriament es trobava la imatge d'atletes coronats, la qual cosa li recordava sant Pau: «L'atleta s'absté de moltes coses, i tot per guanyar-se una corona que es marceix». Els temps han canviat i hom pensa en la medalla i l'assignació monetària corresponent, amén del dopatge fraudulent, tot i que continua sent vàlid el que diu: «Nosaltres n'hem de guanyar una que mai no es marcirà» (1 Cor 9,25).

El poder evocador d'aquelles imatges em va suscitar una reflexió. Per què les nostres celebracions litúrgiques no gaudeixen d'aquesta bellesa? Per què les olimpíades i els exèrcits conserven la seva «litúrgia» i les nostres celebracions perden cada vegada més expressivitat? Som conscients de la vigència que té encara avui dia el llenguatge simbòlic? N'hi ha que els molestarà l'exemple, però no m'ho callaré: per què el «toc de pregària», al capvespre, en record dels morts, té una elegància sorprenent de la qual no gaudeixen, generalment, les nostres pregàries fúnebres? No oblidem tampoc l'encant de la trompeta militar, no és superior l'*in paradisum*, en melodia gregoriana, acompanyat del fet de ruixar el fèretre amb aigua beneïda? No es tracta d'incorporar comportaments aliens a la litúrgia, el que vull dir és que hem de tenir enveja i propòsit d'esmena, en contemplar espectacles com aquests. I saber superar-nos i millorar en la línia pròpia de les nostres celebracions, amb dignitat, unció religiosa i bellesa plàstica. Estic convençut que vaig ser el primer a incorporar a les nostres celebracions la guitarra clàssica, encara celebràvem en llatí, i ball d'ofertori en la missa. Després, i amb més encert i perfecció, ho han fet altres, sense oblidar que entre aquests hi ha les mateixes celebracions vaticanes en presència del Papa.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Ronaldinho

Ronaldinho va ser el protagonista, a finals d'agost, d'un programa de TV3 conduït per Manel Fuentes. En una part de l'entrevista, va estar acompanyat per un altre jugador del Barça, Gerard López, que durant els primers mesos va compartir habitació amb Ronaldinho en les concentracions de l'equip. El presentador va preguntar a Gerard si havia observat algun comportament especial en el brasiler. En la seva resposta va afirmar que abans dels partits Ronaldinho s'agenolla i prega, i que, en moments com aquests, respecta profundament la intimitat del seu company d'equip. El crack va acollir amb normalitat l'observació de Gerard i no va fer cap ostentació de la seva actitud religiosa.

Crec que fins ara Ronaldinho ha evidenciat la màgia del seu art futbolístic sobre el terreny de joc, i ha provocat l'admiració en totes aquelles persones que saben apreciar la genialitat esportiva. Però no tot queda aquí. El seu somriure permanent, l'atenció als seus companys d'equip, el seu esperit alegre i bromista, el respecte envers els altres, la consideració als qui li demanen un autògraf o que posi davant de l'objectiu d'una càmera fotogràfica, la manera elegant de tractar els seus temes econòmics quan es va parlar de donar-li una prima extra pel seu rendiment... no són fets fortuïts. Crec que neixen d'un fons que els dona coherència i sentit. Un jugador, idolatrat per una afició entregada; fàcilment es pot creure superior a tothom i enorgullir-se. Aquest risc en ell és molt menor per la manera de viure la seva fe. Quan algú, en la sinceritat del seu cor i sense ànim de manipular, s'agenolla davant Déu i se li ofereix totes les coses adquireixen una dimensió diferent.

La pregària no aconsegueix significat només quan una persona té problemes i no sap a qui

recórrer, sinó que constitueix una font de sentit per tot allò que es viu, favorable o no. Ronaldinho somriu a la vida però la vida somriu a Ronaldinho. No per això deixa d'agenollar-se i obrir el seu cor a Déu. Els cristians podem córrer el risc de pensar que només importa la pregària comunitària de la celebració eucarística. Certament, es tracta d'un moment important, però la pregària personal no pot ser suplida per la participació en la missa. Pregueu sense interrupció? apunta a la conveniència d'integrar fe i vida, i a no reservar-la per als moments problemàtics. Així es desmunta el concepte utilitarista de la pregària perquè sigui un element vital que forma part de la nostra existència.

Ronaldinho, com la majoria dels llatinoamericans, no té complexos de viure la seva fe ni s'avergonyeix socialment de reconèixer la força de Déu en la seva vida. En amplis sectors de la nostra societat, especialment en els anomenats intel·lectuals, polítics i econòmics, mostrar el menyspreu envers els temes religiosos sembla que proporciona més categoria i que es queda més bé fent-ho. En la negació de Déu, no hi ha més grandesa humana. Lluitar contra els ídols és un interès just, però tancar-se per sistema a la transcendència i a l'espiritualitat és probablement una tasca que empobreix qui la porta a terme. Qualsevol recerca personal mereix respecte, però per a això cal estar obert al fet que no tan sols hi ha les realitats que es poden controlar. N'hi ha prou de fer un cop d'ull al nostre món... Gastem més que mai en seguretat però ens sentim inevitablement fràgils i vulnerables.

Si el somriure de Ronaldinho es continua alimentant de la seva fe no tindrà data de caducitat, tot i les contrarietats possibles.

Zoom

Carme Munté

No hi hauria d'haver lloc per a estats «totalitaris» com el rus que sistemàticament busquen l'aniquilament de pobles com el txetxè. No hi hauria d'haver lloc per a dirigents polítics que aixafen i destrueixen el que ells anomenen «tendències separatistes», quan en realitat es tracta de pobles que només cerquen ser respectats i viure en llibertat. Però sobretot no hi hauria d'haver lloc per a cruels assassins —terroristes o rebels, això tant és— que embruten de sang innocent la noble causa de la llibertat de tot un poble. Les mirades dels infants segrestats en aquesta escola de Beslan ens diuen que el món s'ha tornat boig ara que els camps de batalla es traslladen a les escoles i que els nostres fills esdevenen carn de canó per a gent sense escrúpols.

Notes insignificants

Germà Adrià

Un altre diàleg

Ja som a les darreres jornades del Fòrum, de la nostra fama mundial. I vull proposar que, durant uns quants dies, també es puguin reunir i discutir i plantejar i comentar i presumir i programar, una mena de persones a qui ningú no ha prestat atenció.

Em refereixo als vagabunds, als captaires del primer món, aquest món dels rics i els grans negocis.

Sí, demano a les nostres autoritats ciutadanes que ens permetin i que n'assumeixin la despesa, en tot el possible, de l'arribada de captaires de tots els països rics.

Ja s'ha parlat del Tercer Món, ja ens han fet veure, per a petit ressentiment de les senyores riques, la misèria que hi ha en aquests països miserables que ens enriqueixen als rics.

No. No volem que ens paguin hotels, nosaltres ja trobarem racons on estirar el nostre cos per fer una dormideta. Demanem que ens deixin les instal·lacions del Fòrum per reunir-nos i fer els nostres actes multitudinaris, perquè serem molts.

En grups especialitzats, parlarem dels ponts sota els arcs dels quals podem ajaure. Dels bancs els caixers dels quals són més acollidors. De la ciutat on els portals són més amplis. D'aquelles que tenen places porticades que ens poden emparar de la pluja i de les nevades.

Després, en altres reunions ens intercanviarem informació de com és més rendible el nostre ofici de vagabund.

La manera de tendir les mans i com fer-ho millor perquè l'almoina caigui més fina i abundant.

La manera de mirar les persones a les quals demanem: si són joves, amb una mica de desafiament; si són velles, l'estil que inspire més compassió.

Ens ensenyarem la manera més idònia d'acotar el cap i de com recargolar el nostre cos, sempre mal cobert de roba.

Parlarem del tipus de senyores que és més fàcil commoure.

De les esglésies que toleren més serenament la nostra presència. (I de les esglésies les guardioles de les quals es poden buidar sense que es noti que ho fem nosaltres; al cap i a la fi, les guardioles acostumen també a demanar per a nosaltres, els pobres.)

Ens ensenyarem mútuament com tractar la policia perquè no desconfii de nosaltres, i com respondre a les seves petites violències, i com evitar les seves porres.

Parlarem de les entitats i les ONG més fàcils de commoure i enganyar.

També de com funcionen les Càritas dels diferents llocs, perquè ja sabem que no són iguals en cada parròquia.

També ens transmetrem la mena d'albergs que es fan servir perquè no va malament, de tant en tant, dormir en un llit.

Després, muntarem també un espectacle que procurarem que anunciï la televisió quan anuncia les activitats del Fòrum. Molts de nosaltres sabem saltar i ballar i tenim estils de córrer quan ens persegueix la policia.

Fins i tot mostrarem als bons ciutadans la manera millor d'arronsar-se per dormir al carrer.

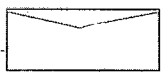
Així, doncs, quedeu tots convidats als nostres dies de Fòrum. Aviat en coneixerem la data.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ A Armand Puig i Tàrrach

Després d'haver llegit les més de sis-cents pàgines de la teva excel·lent biografia o perfil biogràfic sobre la figura de Jesús, em bullen en la ment i en l'ànima sensacions i sentiments realment difícils d'explicar. Sensacions i sentiments potser d'una impossible explicació, però que em revelen una realitat captivadora: tinc el Senyor més a prop. Sóc menys lluny de Déu.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA
Granollers

□ És l'hora dels laics

Al llarg del segle xx, les jerarquies de l'Església catòlica van suplicar amb creixent urgència als homes i les dones laics que fossin catòlics més actius en la societat i —des del Concili Vaticà II— que s'involucressin més en els afers de l'Església. Joan Pau II, amb el seu historial d'estreta col·laboració amb homes i dones laics, fa freqüents referències al laicat equiparant-lo amb un «gegant adormit». Per a «la revolució cristiana de la societat humana», els laics haurien de ser els «apòstols principals i immediats». Després d'una llarga espera, podria ser aquesta l'hora del laicat?

Els Pares del Concili Vaticà II van recordar als fidels laics que és responsabilitat seva la d'«evangelitzar» els sectors familiars, socials, professionals, culturals i de la vida política. L'aposto-

lat social ha estat tema constant en aquest pontificat. A *Sollicitudo rei socialis* es va renovar la crida per a un apostolat social, emfatitzant «el paper preeminent» dels laics en la protecció de la dignitat de la persona i animant els catòlics a continuar la mena d'exemple de la *Novo millennio ineunte*.

D'aquí van sorgir grups intrèpids tals com la Renovació Carismàtica, la Comunitat de Sant Egidí, els Focolars, el Camí Neocatecumenal i l'Opus Dei, entre d'altres.

La història de la «gent cridada a estar unida» es preservarà gràcies a les benediccions de tenir un Papat i un Magisteri.

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

□ Dr. Pere Tarrés, model estimulant

Al *Full parroquial* de Girona, amb data 22 d'agost d'enguany, el nostre apreciat bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, en parlar del Dr. Pere Tarrés amb motiu de la seva beatificació, diu el següent: «El Dr. Tarrés és un model estimulant i un bon intercessor per a nosaltres.»

Certament, el Dr. Tarrés és un model estimulant. Ens estimula a la virtut per ser «sal de la terra i llum del món»

perquè la «gent en veure les nostres bones obres, glorifiquin el nostre Pare, que és al cel». Tal com ens demana Nostre Senyor Jesucrist al sermó de la Muntanya.

El Dr. Tarrés és model estimulant per als joves. Amb la seva paraula flamejant, va ser un apòstol engrescat de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Ho és també per als metges. Ell era un metge eminent, amb una nota elevada a la Facultat de Medicina, sempre amable amb els malalts i encertat en el diagnòstic i en el tractament.

I és model estimulant per als sacerdots. «Hem de ser sacerdots sants. La joventut i tothom ens esperen sants i molt sants», afirmava el Dr. Pere Tarrés. Celebrava la missa amb un gran fervor i era molt devot en l'administració dels sagraments. En tot moment i lloc irradiava la santedat sacerdotal per mediació de la Mariona, la Verge Maria.

El nostre beat jove, metge i sacerdot és un bon intercessor, des del cel, per a tots nosaltres. Beat Dr. Pere Tarrés, pregueu per nosaltres!

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

Catalunya Cristiana agraïx les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

CARTES CONTRAPOSADES

□ La llei francesa «del vel»

A FAVOR

Em permeto recuperar el nostre amistós debat sobre la llei de laïcitat francesa. Els esdeveniments internacionals, malauradament, ens ensenyen que aquesta llei constitueix una aturada en contra de l'intent d'«islamització» de França, i aquells extremistes ho saben.

Personalment, com a catòlic, m'he sentit protegit en les meves conviccions a l'escola pública, on tenia amics tant jueus com musulmans, però eren altres temps... Ara, fins i tot a les escoles, els musulmans intenten canviar els programes, imposar les seves regles i provocar per senyals exteriors que representen una manca de respecte pel que fa a la nostra religió i els nostres costums.

Per no ser acusat de racisme o d'ostracisme en contra de l'islam, el govern no té cap altre remei que prohibir els senyals d'identitat de culte en general, però està prou clar que és més una protecció per als cristians i els jueus que un càstig. A més, la llei no prohibeix portar una creu d'or o el que sigui, de mida normal, com a joia... això també queda prou clar.

Sé que hem d'estimar els nostres germans musulmans i que la glòria de la nostra religió és l'amor, però també, sense parlar d'una nova croada, el nostre deure és defensar els nostres valors. Som seixanta milions de francesos i tenim gairebé tres milions de musulmans. Encara França és la «germana gran» de l'Església. Les nostres catedrals, molt nombroses, són renovades fins i tot amb els diners de la República.

ALAIN VIGNES
Lille (França)

EN CONTRA

França no ha cedit al xantatge terrorista de derogar la llei «del vel», la qual cosa em sembla bé ateses les circumstàncies. Però particularment no hi estic d'acord. I no sóc l'únic, sobretot si permet la indumentària punk o portar la panxa a l'aire.

En el seu moment la Federació Internacional de Drets de l'Home de Hèlsinki (FIH) es va pronunciar contra la prohibició afirmant: «Portar roba de caràcter religiós pot formar part integral de la llibertat de manifestar la seva religió. No li correspon a l'Estat determinar quines manifestacions són legítimes quan no violen els drets humans fonamentals d'altres persones o no posen en perill la seguretat pública, la salut o els bons costums.»

És un error que els laïcistes espanyols demanin ara una llei similar a Espanya que suprimixi els signes religiosos als centres sostinguts amb fons públics. Molts pares escolleixen alguns centres concertats precisament perquè volen educar els seus fills d'acord amb un sentit cristià de la vida, expressat entre d'altres coses per aquests símbols.

II educació, segons un ideari, pròpia de molts centres concertats és un dret constitucional. D'altra banda, Espanya no és un estat laicista on no té lloc cap religió, sinó un estat no confessional on totes hi tenen lloc.

CÉSAR SÁNCHEZ ORTÍN
Sant Cugat del Vallès

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Paternitat responsable

—En la seva resposta al consultori sobre el tema de la paternitat responsable, reproduïa vostè el Catecisme de l'Església catòlica (núm. 2.368). No li sembla que el contingut del text és ambigu i covard en no dir tota la veritat? No es donen també casos en què no es tracta només d'espaiar els naixements, sinó que els pares de vegades poden o fins i tot han de limitar imperativament el nombre de naixements? Creu que a un matrimoni catòlic, en temps de penúries, li serà tingut en compte el dia del judici que hagi pres un anticonceptiu oral? Tinguem en compte que no hi ha seguretat en els mètodes naturals i que l'Església és mare de misericòrdia i no el fiscal general.

—Presento com a consulta d'aquesta setmana algunes preguntes que m'han plantejat en una llarga carta a propòsit de la meua resposta al tema de la contracepció. La carta m'ha sorprès. Probablement si l'hagués rebuda als anys seixanta no m'hauria estranyat. Però als inicis del tercer mil·lenni i en el nostre context sociocultural m'ha sorprès en gran mesura. En la meua resposta a l'esmentada consulta no abordava directament el tema de la paternitat responsable. El context era més ampli. Amb tot, crec que la resposta esmentada del Catecisme de l'Església catòlica no és ni ambigua ni covarda. En tot cas, utòpica i profètica. El context en què ens movem no és el d'una munió de parelles que s'esforcen per viure la doctrina catòlica sobre la paternitat responsable. El context en què ens movem és el d'una tremenda promiscuïtat sexual, de nombroses relacions abans del matrimoni (amb diverses parelles) i el d'una mentalitat hedonista, egoista i tancada a la vida. D'una mentalitat que eludeix el compromís per a tota la vida que implica el matrimoni i de nombroses ruptures de la fidelitat. Aquesta és la realitat que vivim i la resta són contes de fades. És evident i no és cap novetat que la mateixa doctrina catòlica ensenya que hi ha circumstàncies en què els pares no han de tenir fills.

Com em recorda el meu interlocutor, no fa gaire el Papa deia que quan es tenen motius per no procrear, aquesta opció és lícita i pot fins i tot ser obligada. Ningú no ho dubta. Però jo em pregunto si aquests darrers anys a Espanya la tònica general de les parelles ha estat posar-se a procrear d'una manera summent prolífica donant un nombre excessiu de fills a la nostra societat. A més, la tendència més estesa avui és dispensar-se de greus obligacions per motius banals o poc importants. D'altra banda, estic convençut que el canvi de mentalitat no es farà a cops de Catecisme o a cops de decrets canònics. Però l'Església ha d'il·luminar, i com deia el cardenal Ratzinger, no hi ha misericòrdia ni caritat sense proclamació de la veritat. Finalment, deixem a Déu el judici i mirem de fer bé la nostra feina. Ah! Els mètodes naturals, ben aplicats, funcionen perfectament.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Jerusalem a Roma

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La festa de l'Exaltació de la Santa Creu (14 de setembre) que hem celebrat fa uns dies continua essent en el calendari de l'Església universal una festa important. El seu origen és la memòria de la dedicació de les esglésies de la creu i de la sepultura del Senyor, a Jerusalem, en el segle IV. Progressivament, però, aquesta memòria s'ha transformat en la festa actual, que té un caire marcadament triomfant i escatològic: «Aquest senyal estarà al cel quan el Senyor vindrà a judicar!» Podríem dir que celebrem un Divendres Sant gloriós.

De les esglésies de Jerusalem podem passar amb facilitat a l'església que, a Roma, n'és com la conseqüència: la basílica de la Santa Creu de Jerusalem. Hi farem una visita espiritual.

El Laterà i la Santa Creu

Constantí va donar a l'Església els terrenys i l'edificació dels seus palaus del Laterà. És l'actual basílica del Santíssim Salvador, o de Sant Joan, del Laterà. Contemporàniament, la seva mare Elena dedicava els terrenys de la fortalesa Sessoriana a la comunitat cristiana de Roma per conservar-hi les relíquies de la passió que havia portat de Jerusalem. Aquest és l'ori-

gèn de la basílica anomenada, per això, Sessoriana, però més exactament de la Santa Creu de Jerusalem.

Santa Elena veia aquesta basílica com una mena de «Jerusalem» implantada a Roma. I, de fet, aquesta basílica era anomenada simplement com «Jerusalem». La distància entre el Laterà i Santa Creu —una àmplia avinguda recta, que permet que les dues basíliques puguin veure's l'una a l'altra— era una distància apta per a processons de caràcter penitencial en les quals participava el Papa. En l'època medieval, això es repetia cada any, el Divendres Sant, quan el Papa sortia del Laterà, i, descalç, anava fins a Santa Creu a fer les celebracions de la Passió.

A la mateixa època, la basílica era el lloc de la *statio* d'un diumenge assenyalat: el diumenge IV de Quaresma, quan la Pasqua era ja a les portes. Encara avui l'introit del diumenge IV es manté com un cant a Jerusalem: Laetare, Jerusalem! Quan es cantava això, la Jerusalem era, d'una manera ben concreta, la basílica Sessoriana, que evocava la Jerusalem històrica.

Posteriorment, la basílica va quedar inclosa en el pietós itinerari de les «set esglésies» que va popularitzar sobretot sant Felip Neri. Eren Sant Pere, Sant Pau, Sant Sebastià, Sant Joan del Laterà, Santa Creu, Sant Llorenç i Santa Maria Major.

La basílica

Com gairebé totes les esglésies romanes, la de la Santa Creu porta el testimoni de les èpoques i dels gustos. Destaca el seu campanar romànic, semblant als d'altres esglésies. Però la façana actual no té res a veure amb la resta: una façana inspirada en el barroc més arriscat que —com diu molt bé un artista— no és pas massa indicador de l'austeritat que suposa el misteri de la passió. Tanmateix, és una qüestió que es pot discutir.

L'interior no és gaire gran, i presenta igualment, en l'actualitat, arranjaments de diverses èpoques no massa notables. No és precisament des del punt de vista artístic que interessa més, aquesta basílica. És més aviat la veneració de la creu de Crist el que la fa important. Una cripta amb el sòl cobert de terra, i amb una imatge de santa Elena, vol recordar el calvari. En una capella molt posterior uns relicaris mostren diverses relíquies de la passió de Crist, que són venerades devotament.

El servei d'aquesta basílica el tenen una comunitat de cistercencs. Aquesta comunitat té un lligam històric amb Poblet: d'ella sortiren els monjos que van restaurar la vida monàstica a Poblet després de la guerra del 36. Podem dir, doncs, que l'actual Poblet és fill de la comunitat de la Santa Creu.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Neix a Icònim, a l'actual Turquia, al segle I
- ☐ Convertida per la predicació de sant Pau
- ☐ El va acompanyar en els seus viatges evangelitzadors
- ☐ Posteriorment va viure com a anacoreta
- ☐ Patrona, entre altres viles i ciutats, de Tarragona

La vida de santa Tecla tal com la coneixem apareix per primer cop a les *Actes de Pau i Tecla*, escrites en una època molt primerenca, a les darreries del segle II. Segons aquest document, sant Pau va anar a predicar la bona nova a casa d'una família d'Icònim, a Anatòlia, i s'hi va estar uns dies. A la casa del costat vivien un matrimoni i la seva filla, Tecla, que al cap de poc temps s'havia de casar. La noia, en sentir a través de la finestra la predicació de sant Pau, va quedar tan meravellada que durant tres dies no es va moure de l'habitació. L'actitud de Tecla va alarmar els pares i el promès, que la van interrogar per saber la causa d'aquell capteniment tant inusual, i la jove els va respondre que per amor a Crist abandonava tots els béns materials, pares i promès inclosos.

Tant els pares com, sobretot, el promès no es van prendre gens bé la resposta de

Santa Tecla

santa Tecla i no van dubtar a denunciar-la a les autoritats juntament amb sant Pau per alterar la vida privada dels ciutadans. El de Tars va ser assotat i desterrat i la noia va ser condemnada a diversos suplicis, entre ells el foc i les feres, dels quals va sortir miraculosament indemne. Veient, doncs, que la nostra santa sobrevivia a tot, les autoritats van desistir i la van deixar lliure davant l'estupefacció dels parents, que a aquestes alçades devia ser considerable. Així que va ser alliberada, santa Tecla es va anar a trobar amb sant Pau, a qui va companyar en la seva predicació. En un d'aquests viatges la tradició diu que van evangelitzar Tarragona, on van aconseguir moltes conversions. Després de viatjar tant santa Tecla va tornar a la seva terra i es va instal·lar en una cova a prop de Selèucia, menant una vida molt austera. S'hi va estar fins que el Senyor la va cridar a l'edat de 90 anys.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 1)

SETEMBRE

19. Diumenge

XXV de durant l'any. Verd. Lectures: Amós 8,4-7 / Salm 112 / 1 Timoteu 2,1-8 / Lluç 16,1-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gener, b. i mr.; Santes, Maria de Cervelló, rel.

Festa Major: a Aiguaviva de Gironès, Avinyó, Begur, Campdevànol, Fogars de la Selva, les Franqueses del Vallès, Montornès del Vallès, Osor, Pinós, Puigverd d'Agramunt, Riudarenes, Riudaura, Sant Feliu de Codines, Sant Ferriol, Sant Julià de Vilatorrada, Sant Mateu de Bages, Sant Mori, Sant Pere Sallavinera, Sant Sadurní de l'Heura i Verges.

20. Dilluns

Sant Andreu Kim Teagon i Sant Pau Chong (MO), Vermell. Lectures: Proverbis 3,27-34 / Salm 14 / Lluç 8,16-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eustaqui, Teopista i fills, mrs.; Santes, Càndida, vg. i mr.

21. Dimarts

Sant Mateu (F), Vermell. Lectures: Efesis 4,1-7.11-13 / Salm 18 / Mateu 9,9-13. GIRONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Ifigènia, vg.; Celina, vg.

Festa Major: a Esplugues de Llobregat, Vallirana i Vall-llobrega.

22. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Proverbis 30,5-9 / Salm 118 / Lluç 9,1-6. GIRONA: Sant Mateu (F), Vermell, també: Aniv. ord. episc. bisbe Carles Soler.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici (Mori), mr.; Fèlix IV, p.; Santes, Digna, vg. i mr.

Festa Major: a Espot.

23. Dijous

Sant Pius de Pietrelcina (MO), Blanc. Lectures: Eclesiastès 1,2-11 / Salm 89 / Lluç 9,7-9. TARRAGONA: Santa Tecla (ciutat, S / diòcesi, MO), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu, mr.; Lli, p. i mr.

Festa Major: a Calella, Roda de Ter i Tarragona.

24. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Eclesiastès 3,1-11 / Salm 143 / Lluç 9,18-22. BARCELONA: La Mare de Déu de la Mercè (S); altres diòcesis (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gerard (Grau), b.; Pacífic, prev.; beat Marc Criado, prev.

Festa Major: a Almacelles, Barcelona, Calldetenes i Santa Coloma de Farners.

25. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Eclesiastès 11,9-12,8 / Salm 89 / Lluç 9,43b-45. GIRONA: Sant Dalmau Moner, Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de la Misericòrdia. Santes, Aurèlia, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge XXV del temps
de durant l'any

Lectura primera

Am 8,4-7

Contra els qui «compreu amb diners gent necessitada»

Lectura de la profecia d'Amós:

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.»

El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

Té molt amunt el seu tron,
i des d'allí s'inclina
per veure el cel i la terra. R.

Aixeca de la pols el desvalgut,
treu el pobre de la cendra,
per asseure'l entre els poderosos,
els poderosos del seu poble. R.

Lectura segona

1Tm 2,1-8

Feu pregàries per tots els homes a Déu, que vol
que tots se salvin

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu:

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súplices i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestat. Pregar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoni sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

Al·leluia

2Co 8,9

Jesucrist, que és ric, es va fer pobre,
perquè la seva pobresa us enriqueixi.

Evangeli

Lc 16,1-13

No podeu servir Déu i les riqueses

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç:

Salm responsorial

112

Servents del Senyor, lloeu-lo,
lloeu el nom del Senyor.
Sigui beneït el nom del Senyor,
ara i per tots els segles.

R. Lloeu el Senyor,
que treu el pobre de la cendra.

El Senyor és excels, als ulls de tots els pobles,
la seva glòria s'eleva més enllà del cel.
Qui és com el Senyor, el nostre Déu?

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «L'home que és fidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor.

Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

Urgell

diòcesis

Recuperades bona part de les obres d'art robades en esglésies del bisbat

■ El bisbe Vives agraeix la tasca dels Mossos d'Esquadra que ha portat a la detenció del cap de la xarxa de lladres

LA SEU D'URGELL.— Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, ha mostrat el seu agraïment al cos dels Mossos d'Esquadra per la seva tasca d'investigació i el rescat de les obres d'art robades als temples en els darrers mesos. La investigació de la policia es va iniciar al mes de juny, després de la denúncia de robatori a

l'església de la Mare de Déu de la Ribera, d'on van desaparèixer dues de les pintures retornades: una imatge de santa Magdalena i una altra de Sant Josep Oriol, totes dues del segle XVIII. La investigació va culminar la setmana passada amb la detenció a Valls del cap del grup de lladres, mentre circulava amb una camioneta robada.

El retorn de les dues pintures d'estil barroc i de quatre peces més decomissades en la mateixa operació es va fer en un acte formal a la Casa del Bisbat d'Urgell, amb la presència del bisbe Joan Enric Vives, el qual va destacar que en aquests robatoris de patrimoni religiós el que pren és molt més que un objecte amb un valor cultural: «També es pren una part de l'ànima d'un poble.

Es fa mal a la societat, a l'església on es roba, i a les persones i a la seva dimensió religiosa, que hi han pregat i que hi posen una part de la seva sensibilitat i de la seva ànima.»

Mons. Vives va rebre les pintures de mans dels responsables de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. S'hi van fer presents Manuel Batllori, cap de la comissaria de la Seu d'Urgell, i Jordi Salvia, cap de la unitat d'investigació de

Mons. Vives va agrair la feina dels Mossos d'Esquadra.

Tremp, que ha dirigit l'operació de recerca de les obres i de la investigació dels robatoris.

Una banda poc professional

Jordi Salvia va explicar en la roda de premsa posterior a l'acte de retorn que es tracta d'una xarxa de delinqüents poc professional: els lladres es van amagar al temple abans de ser tancat al públic i

Dues de les obres recuperades.

durant la nit van forçar les caixes d'almoïna i van sostreure els objectes que els van interessar. A més, els lladres no van utilitzar cap tipus de criteri a l'hora d'escollir les peces robades, de manera que a les diferents esglésies on s'han anat efectuant els robatoris van quedar en alguns casos manuscrits i obres d'art de vegades més valuoses que les que havien estat robades.

Aquesta pista va anar conduint els investigadors als antiquaris de Catalunya. Finalment, es va localitzar en un antiquari de Lleida una partida de pintures i antiguitats de procedència dubtosa. La inspecció del material va portar aleshores a la troballa de les dues pintures sostretes a la Poble de Segur i de quatre peces més que no van poder ser identificades. Seguint el fil de la investigació es va detectar a Valls, la setmana passada, una camioneta robada conduïda per José María P. R., un sospitós que ja es trobava en acurra pels Mossos per aquest cas, i que acumulava tres ordres de detenció i set escorcolls de domicili, de diferents jutjats espanyols.

La seva detenció ha portat a establir que ell seria el cap de la xarxa, i que hi hauria un o dos còmplices més: els encarregats d'entrar a l'església i de treure, a la nit, el material robat, que més tard seria recollit en una camioneta pel detingut.

A l'interior del vehicle es van trobar nombrosos objectes de diferent valor i les eines que, presumiblement, s'utilitzaven per cometre el delict.

Objectes sense identificar

Entre els objectes recuperats destaquen diversos llibres religiosos, perga-

mins antics, calzes, canadelles, claus d'esglésies i un mantell. Aquest material forma en alguns casos part del patrimoni robat a les esglésies parroquials de Tremp i de la Poble de Segur i, en d'altres, encara no s'han pogut identificar. Han estat deixats al bisbat d'Urgell per tractar d'investigar-ne l'origen. Aquest sistema ha donat resultat en algunes de les peces.

Les dues pintures i els dos llibres que van ser trobats amb les pintures de santa Magdalena i de sant Josep Oriol, s'han pogut ja datar, i s'han situat els llibres: es tracta d'un llibre de comptes i d'un d'actes del segle XVI, que provenen d'una congregació religiosa situada al terme del bisbat de Palència, i de dues pintures més, datades en el

segle XVIII aproximadament, que representen sant Pere de la Cadireta i sant Josep amb l'infant Jesús.

L'interrogatori del lladre ja ha portat a recuperar algunes peces més: un llibre manuscrit del segle XVII que havia venut a un antiquari de la Cerdanya. Es calcula que almenys els lladres haurien participat en sis robatoris més fets arreu de Catalunya.

Part de l'ànima es perd

En l'acte a la Casa del Bisbat el bisbe Joan Enric Vives va voler posar de manifest l'agraïment a la tasca dels Mossos: no només ara, pel retorn de les obres d'art, sinó també per l'alerta que es va fer del perill que hi havia en el moment dels robatoris. Mons. Joan Enric Vives va recordar que els objectes robats no són només patrimoni cultural, sinó objectes que són portadors de sentiments religiosos.

Per a Mons. Vives, cal recordar que «del patrimoni n'hem de tenir cura entre tots. Els pobles petits hem de ser generosos i permetre la situació de les obres en indrets on se'n pugui garantir la seguretat». Per la seva part, Manel Batllori va apuntar l'orgull que significa per al cos recuperar el patrimoni, d'un valor incalculable. «Som garants d'aquest patrimoni», va afegir, i «hem de fer un esforç perquè no s'enduguin aquests objectes de la nostra terra, perquè tenen valors determinants».

L'operació de la policia catalana continua oberta i no es descarten noves detencions o la recuperació de més peces en els propers dies.

M. C. Orduña

La Junta del Barça és rebuda al Palau Episcopal

LA SEU D'URGELL.— Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, va rebre la setmana passada en audiència formal la junta directiva del Futbol Club Barcelona. Va ser un petit acte protocol·lari que es va fer als salons del Palau Episcopal.

La Junta del Barça s'havia desplaçat a la Seu d'Urgell per fer-hi una assemblea ordinària, la primera de la història que es convoça en una població del Pirineu. La voluntat de la directiva, va dir el seu president, Joan Laporta, al llarg de la visita, és acostar el club esportiu a la gent d'arreu de Catalunya.

Laporta va agrair l'acollida de l'Ajuntament de la ciutat, que va oferir les seves instal·lacions per fer possible la reunió, i també l'atenció del bisbe Joan Enric de rebre els membres de la junta. Per la seva part, Mons. Vives va expressar el desig que l'esport i el club formin les noves generacions en la competició sana i sense violència. (M.C.O.)

El bisbe Joan Enric Vives i Joan Laporta.

Tarragona

L'expectació per l'arribada del nou arquebisbe fa que la catedral es quedi petita

■ L'aforament limitat ha obligat a regular l'accés al temple mitjançant les corresponents invitacions

TARRAGONA.— Es van ultimant els preparatius per a la rebuda, la consagració episcopal i la presa de possessió com a arquebisbe de Tarragona del Dr. Jaume Pujol Balcells el diumenge dia 19 de setembre, cinc dies abans de la celebració de Santa Tecla, patrona de la ciutat. L'arquebisbat de Tarragona, davant de l'allau de persones interessades a assistir en aquest solemne acte, s'ha vist obligat a regular l'accés a la catedral mitjançant les corresponents invitacions.

Segons un comunicat fet públic per la Secretaria General de l'arquebisbat, amb el degut assessorament s'ha cregut convenient establir el sistema d'invitació, la qual cosa garantirà que les persones que entrin a la catedral disposin d'un seient des del qual podran seguir la celebració, ajudats d'una pantalla en aquells indrets del temple on no hi hagi visió del presbiteri.

Segons la Secretaria de l'arquebisbat, «amb aquesta disposició es podrà respectar l'aforament de l'edifici per garantir les mesures de seguretat obligatòries», que s'estima en unes 3.000 persones. Amb tot, també s'instal·larà una pantalla al claustre que permeti seguir des d'allí la cerimònia.

Tal com indica el referit comunicat, la invitació s'ofereix a tothom i es podrà sol·licitar i recollir a la mateixa parròquia, amb el benentès que les parròquies de l'arxidiòcesi són 200. Les peticions, «previsiblement superiors en nombre a les disponibilitats que permet la capacitat de l'edifici, seran ateses amb un criteri de participació representativa i equilibrada».

Programa de la diada

Està previst que l'arribada de l'arquebisbe preconitzat de Tarragona sigui a les 17.30 hores, a la plaça de les Cols, al peu de l'escalinata de la catedral, amb parlament de benvinguda a càrrec de l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal, paraules a les quals correspondrà el Dr. Jaume Pujol. Posteriorment l'arquebisbe electe pujarà les escales, fins a apropar-se a la porta principal de la catedral. Al pla de la seu hi haurà una breu actuació castellera de les colles de la ciutat i la salutació dels elements que integren el seguici popular tarragoní, com és tradicional cada vegada que un nou arquebisbe pren possessió de la càtedra de Sant Fructuós.

Posteriorment, el futur arquebisbe serà rebut, a la porta de la catedral, pel degà del Capítol, Mn. Francesc Gallart, el qual, com també mana la tradició en aquest tipus d'actes, prendrà jurament a l'arquebisbe electe, en el qual es compromet a defensar el títol que ostenta la seu-tarragonina de primada de les Espanyes.

Seguidament se celebrarà la litúrgia de la consagració episcopal del Dr. Jaume Pujol, que li conferiran els bisbes assistents. L'acte es preveu que sigui presidit pel nunci del Papa a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, i ocuparan llocs preferents del presbiteri l'anterior arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach, que ara ho és de Barcelona, i l'ar-

quebisbe Javier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, al qual pertany el Dr. Jaume Pujol. Al presbiteri també s'hi situaran altres bisbes de Catalunya i d'altres diòcesis d'Espanya.

Acabada la litúrgia consagratòria se celebrarà l'Eucaristia. Un dels laterals del creuer del temple serà reservat per als nombrosos familiars del nou arquebisbe i l'altre costat l'ocuparà el presbiterat diocesà, mentre que les autoritats civils seuran als primers bancs de la nau central. Acabada la missa, el ja arquebisbe de Tarragona rebrà la felicitació de qui vulgui expressar-la.

El sacerdot Jaume Pujol va ser nomenat arquebisbe de Tarragona el mes de juliol passat, en substitució de Mons. Lluís Martínez Sistach, designat per dirigir la nova seu metropolitana de Barcelona. Jaume Pujol, de 60 anys, és nascut a Guissona, a la comarca de la Segarra. A banda d'altres responsabilitats, fins ara ha

El Dr. Jaume Pujol esdevindrà el 19 de setembre nou arquebisbe de Tarragona i primat.

estat professor de Teologia i director de l'Institut de Pastoral i de Catequesi de la Universitat de Navarra. Va ser ordenat sacerdot a Madrid el 1973.

Coincidint amb el dia de la seva presa de possessió, el *Full parroquial* del diumenge 19 de juliol publica unes paraules de salutació del nou arquebisbe de Tarragona. «Des del passat 15 de juny, quan se'm va comunicar que Sa Santedat Joan Pau II m'havia nomenat arquebisbe de Tarragona,

he tingut el cap i el cor a aquesta arxidiòcesi.» (...) «El fet de ser arquebisbe de Tarragona ho considero una confiança molt gran, totalment immerescuda, que assumeixo amb total disponibilitat de servei. Sempre he procurat respondre que sí a tot el que Déu m'ha anat demanant, i puc afirmar que mai no m'he sentit decebut. I és que quan Déu ens demana alguna cosa, sempre ens forneix els mitjans necessaris per realitzar-la; si imposa una càrrega, concedeix les forces per poder portar-la.»

«Des d'ara», conclou el Dr. Jaume Pujol, «em poso a disposició de tots els qui formeu part d'aquesta venerable i antiga arxidiòcesi, així com de tots els qui hi viuiu, qualsevol que sigui la vostra relació amb l'Església. El meu desig és exercir el meu ministeri episcopal amb rectitud, conscient que —com em recorda en una carta un estimat professor de la Facultat de Teologia de Catalunya— *ministeri* prové de la paraula llatina *minister*, que al seu torn prové de *minus*, adverbí que indica el que està dessota, el qui serveix. *Ministeri* significa, doncs, servei. Sí, voldria ser de debò el servidor de tots, a imitació de Jesús, que, poques hores abans de la seva Passió, va assegurar als apòstols: "Jo sóc enmig de vosaltres com el qui serveix."».

Joan Boronat

Rebem el nou arquebisbe, Mons. Jaume Pujol Balcells

Als preveres, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques de l'arxidiòcesi

El diumenge dia 19 de setembre l'arquebisbe electe, Mons. Jaume Pujol Balcells, rebrà la consagració episcopal i prendrà possessió canònica de l'arxidiòcesi, com a arquebisbe metropolità i primat de les Espanyes, a la nostra Santa Església Catedral Basílica Metropolitana i Primada.

Comença una nova etapa a la nostra arxidiòcesi amb la novetat que el nou arquebisbe serà ordenat com a bisbe a la mateixa celebració d'inici del pontificat. Mai ningú, a la nostra arxidiòcesi, no ha viscut un fet semblant, perquè estàvem habituats que el qui venia com a arquebisbe ja havia actuat com a bisbe en un altre lloc.

Cadascun dels qui llegiu o escolteu aquesta invitació té la seva percepció personal del moment que està vivint aquest arquebisbat. La meua invitació en primer lloc és plena de comprensió pels diferents estats d'ànim que es donen entre nosaltres i plena de respecte per la consciència de cada membre del poble de Déu que peregrina a Tarragona. Des de la comprensió i el respecte, en aquest moment de transició us invito a tots a fer una recepció del nou arquebisbe amb profund sentit de comunió eclesial i d'acolliment cordial i generós.

Nosaltres creiem en l'eficàcia dels sagraments, i a partir del moment que l'arquebisbe Jaume haurà rebut la plenitud del sagrament de l'orde i s'haurà assegut a la càtedra de Fructuós serà el nostre pare i pastor. Com vaig manifestar en el comiat de l'arquebisbe Lluís, els arquebisbes passen i les diòcesis continuen. Cadascú des del nostre lloc i des de la nostra responsabilitat hem de treballar pel bé de la nostra

estimada i venerable Església de Tarragona.

Us demano una pregària especialment intensa el diumenge dia 19 per aquesta nova etapa que comença. Inviteu tots els participants a l'Eucaristia a fer una recepció del nou arquebisbe amb fe, esperança i amor. Pot ser que el diumenge a la tarda s'hagi de fer algun retoc en l'horari de misses o se n'hagi de suprimir alguna. Això, anunciant-ho amb temps, serà comprès per tothom, i sobretot s'ha de tenir en compte a l'arxiprestat de Tarragona Centre, en el qual no hi ha d'haver cap celebració de l'eucaristia a cap parròquia ni a cap altre lloc de culte durant la celebració a la catedral.

Ha de quedar ben clar que totes les orientacions que us donaran des de la Secretaria General de l'Arquebisbat per als qui vulguin i puguin assistir a l'acte de la catedral són únicament per poder fer una previsió d'assistents a la celebració i per poder-la organitzar bé tenint en compte que l'aforament de la catedral és limitat i que estem subjectes a unes condicions de seguretat i de previsió que corresponen a actes com aquest.

Hem de viure l'esdeveniment del diumenge 19 com un fet eclesial important dins la història mil·lenària de la nostra arxidiòcesi. Amb la saviesa de la història, mestra de vida, no ens hem de tancar en un passat que ha estat el que ha estat, ni ens hem de deixar endur pel que no sigui tan important del present, sinó que, vivint el present amb plena responsabilitat de persones creients, hem d'estar oberts i treballar per un futur millor, capaç de donar un nou impuls a l'esperança per fer que avanci entre nosaltres el regne de Déu, del Déu vivent i veritable, que és l'únic que mereix tot honor i tota glòria.

Miquel Barbarà Anglès
Administrador diocesà

Tarragona

L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós obre la matrícula

■ Les novetats d'enguany són els cursos de política i ètica, i sobre els valors humans en la societat europea

TARRAGONA.— L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona (Insf) ha obert el període de matrícula, fins al 7 d'octubre, per a aquest primer quadrimestre. La matriculació per al segon quadrimestre es podrà efectuar del 3 a l'11 de febrer del 2005. L'Insf ofereix enguany, com a novetat, els cursos de política i ètica, i sobre els valors humans en la societat europea.

L'Insf és una institució acadèmica de l'arxidiòcesi de Tarragona que ofereix estudis teològics superiors (diplomatura o llicenciatura), reconeguts civilment i eclesiàsticament. En el primer cicle l'Institut ofereix un tractament complet i sistemàtic de les disciplines que configuren la teologia catòlica. Completat el primer cicle (diplomatura), l'alumne aprofundeix en els coneixements adquirits des de dues

perspectives: les relacions entre el fet religiós i el medi cultural, social i científic vigent actualment, i l'aplicació del missatge cristià a la praxi pastoral de l'Església catòlica. Amb l'assoliment de la llicenciatura, es completen uns estudis que capaciten per comprendre el cristianisme des de dins i per entendre el fet de la religió en el món d'avui.

Així mateix, l'Insf participa en el con-

veni existent entre l'arquebisbat de Tarragona i la Universitat Rovira i Virgili. En virtut d'aquest conveni ofereix un ampli programa de crèdits lliures als estudiants d'aquesta universitat que desitgin escollir-los, i els facilita l'obtenció del bloc teològic de la DEI. El director de l'Insf, Mn. Armand Puig, recorda que «per segon any s'imparteix el màster en Història de les Religions, de postgrau, adreçat especialment als qui han d'impartir l'assignatura Societat, Cultura i Religió». D'altra banda, Mn. Armand Puig anuncia la celebració d'un seminari sobre *L'Església catalana, als segles XIX i XX*.

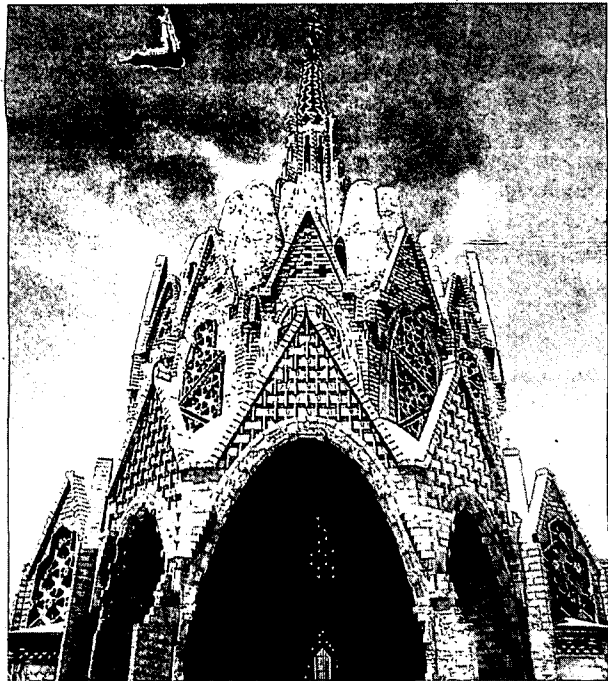
També, en virtut del conveni amb l'Institut Superior de Ciències Religioses

de Barcelona, l'Insf és institució col·laboradora en la xarxa catalana virtual de Ciències Religioses (Iscreb-virtual). Finalment, l'Insf organitza cursos per a la Formació permanent del Professorat, reconeguts pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, «de gran utilitat per a mestres i professors d'escoles i instituts», assenyala Mn. Armand Puig, sense oblidar el curs d'Iniciació Teològica per a agents de pastoral.

Per últim cal esmentar que, pel que fa al pla d'estudis de la diplomatura, aquest any s'impartiran el primer i el tercer curs, i el cinquè de llicenciatura.

Joan Boronat

Recuperada la imatge robada a Montferri

L'ermita de Montferri és obra de Josep M. Jujol.

MONTFERRI.— En plena nit de festa major de Sant Bartomeu a Montferri, un grup de joves va trobar el dissabte dia 21 d'agost la imatge de la Mare de Déu de Montserrat que setmanes abans havia estat robada de l'interior de l'ermita modernista d'aquest petit poble de la comarca de l'Alt Camp. La talla, que no és pas l'original, va ser trobada pels joves abandonada en un camí força transitat.

La localització de la peça va ser especialment celebrada pels veïns de Montferri i, a més, malgrat que la imatge es trobava a la intempèrie, estava en bon estat, puix que tan sols presentava un parell de cops que havien fet saltar la pintura.

La imatge robada de l'ermita de la Mare de Déu de Montserrat és una còpia amb escàs valor material, ja que la peça original «està protegida a l'interior d'una caixa forta, precisament per evitar que pugui ser robada», ha declarat l'alcalde de Montferri, Francesc Xavier Esplugas. D'aquí que, en adonar-se de l'escassetat del valor, els lladres optessin per abandonar-la.

A hores d'ara la imatge recuperada ja torna a presidir l'altar major d'aquesta singular ermita dissenyada per l'arquitecte tarragoní Josep Maria Jujol, deixeble d'Antoni Gaudí. (J.B.)

Noces d'or de la coronació de la Mare de Déu del Tallat

ROCALLAURA.— El poble de Rocallaura, pertanyent al municipi de Vallbona de les Monges, a la comarca de l'Urgell, ha celebrat amb solemnitat i devoció el 50è aniversari de la coronació canònica de la Mare de Déu del Tallat, a través de diversos actes religiosos i populars.

El diumenge dia 22 de juliol va tenir lloc el XXX Aplec del Tallat, coincidint amb l'efemèride del cinquantenari de la coronació de la Mare de Déu. Per aquest motiu es va organitzar la pujada des del poble fins al santuari. Els més agosarats ho van fer a través de la cursa a peu, que enguany arribava a la catorzena edició, o bé amb bicicleta de muntanya, per tretze anys consecutius, amb premis i trofeus per als guanyadors.

Una ballada de sardanes es va encarregar d'animar el matí, per esperar l'hora de l'ofici, a les dotze del migdia. La missa concelebrada va ser presidida per l'administrador diocesà de Tarragona, Mn. Miquel Barbarà, el qual va lloar la devoció de Rocallaura i de molts altres pobles

«que pugen cada any al Tallat».

Mn. Barbarà va recordar la seva assistència, ara fa cinquanta anys, a les solemnitats de la coronació de la Mare de Déu. Aleshores era un seminarista a qui li va ser confiada la creu arquebisbal en aquella població. En una altra ocasió, quan era encarregat de la parròquia de Sant Martí de Maldà, va fer la pujada a peu.

Com a administrador diocesà, Mn. Miquel va voler encomanar a la Mare de Déu «la preocupació per la nostra estimada arxidiòcesi metropolitana i primada de Tarragona i va exhortar que la celebració dels cinquanta anys no sigui només un record, sinó un nou impuls de devoció mariana. Diguem-li a la Mare, plens de confiança: "Mare de Déu del Tallat, pregueu per nosaltres."».

A la sortida de la missa la festa va continuar amb més ballades de sardanes i una paella gegant a l'hora de dinar als menjadors del santuari. Va ser, en definitiva, una jornada intensament viscuda, de retrobament, de records i de renovada devoció. (J.B.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truquieu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Benaurats els que ploren, perquè ells seran consolats.

NO HO ENTENC, PER QUÈ SÓN FELIÇOS ELS QUI PLOREN?

TAMBÉ CONSOLA ELS QUE MARRANEGEN?

PERQUÈ DÉU ELS CONSOLA. OI QUE QUAN PLORES, ELS QUE T'ESTIMEN T'AJUDEN I CONSOLEN? IMAGINA EL QUE FA DÉU, QUE ENS ESTIMA TANT, CADA COP QUE ENS VEU PLORAR.

AI RAMIRA! T'HO EXPLICARÉ ...

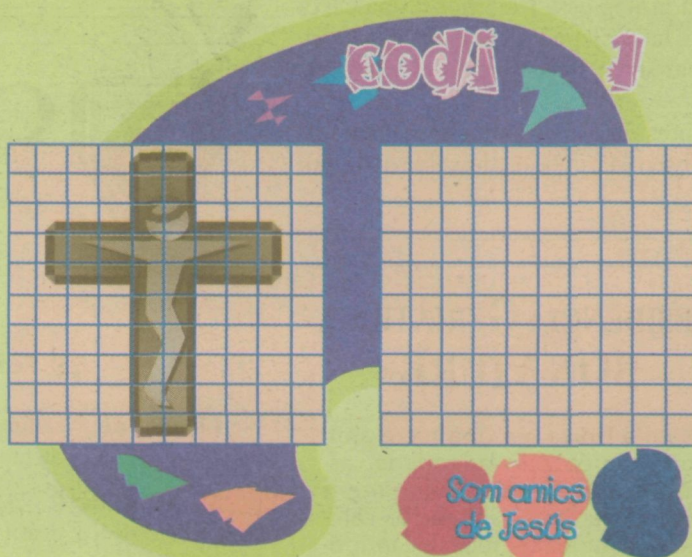
PLORA EL QUI OFÈN DÉU, I ESTÀ CONTENT PERQUÈ AQUEST DOLOR EL FA BUSCAR ESTAR SEMPRE EN AMISTAT AMB ELL.

PLORA EL QUI PATEIX, PERÒ ESTÀ CONTENT SI OFEREIX EL SEU DOLOR A DÉU AMB LA CONFIANÇA QUE TOT HO PERMET PEL BÉ DELS QUI L'ESTIMEN.

Quan nosaltres tenim un sofriment i l'oferim a Déu, hem d'estar segurs que Déu produirà un bé. Això és un gran consol, no creus?

Amb l'ajuda de la quadrícula pots reproduir la imatge del nostre codi núm. 1: Som amics de Jesús.

Jesús va suportar el sofriment perquè sabia que produiria un bé: la nostra salvació.

Som amics de Jesús

Posa't en el lloc dels altres i ajuda al qui vegis trist o en problemes.
Pensa què t'agradaria que passés si estiguessis en el
seu lloc i fes-ho. Sigues misericordiós.

Benaurats els misericordiosos, perquè ells aconseguiran misericòrdia.

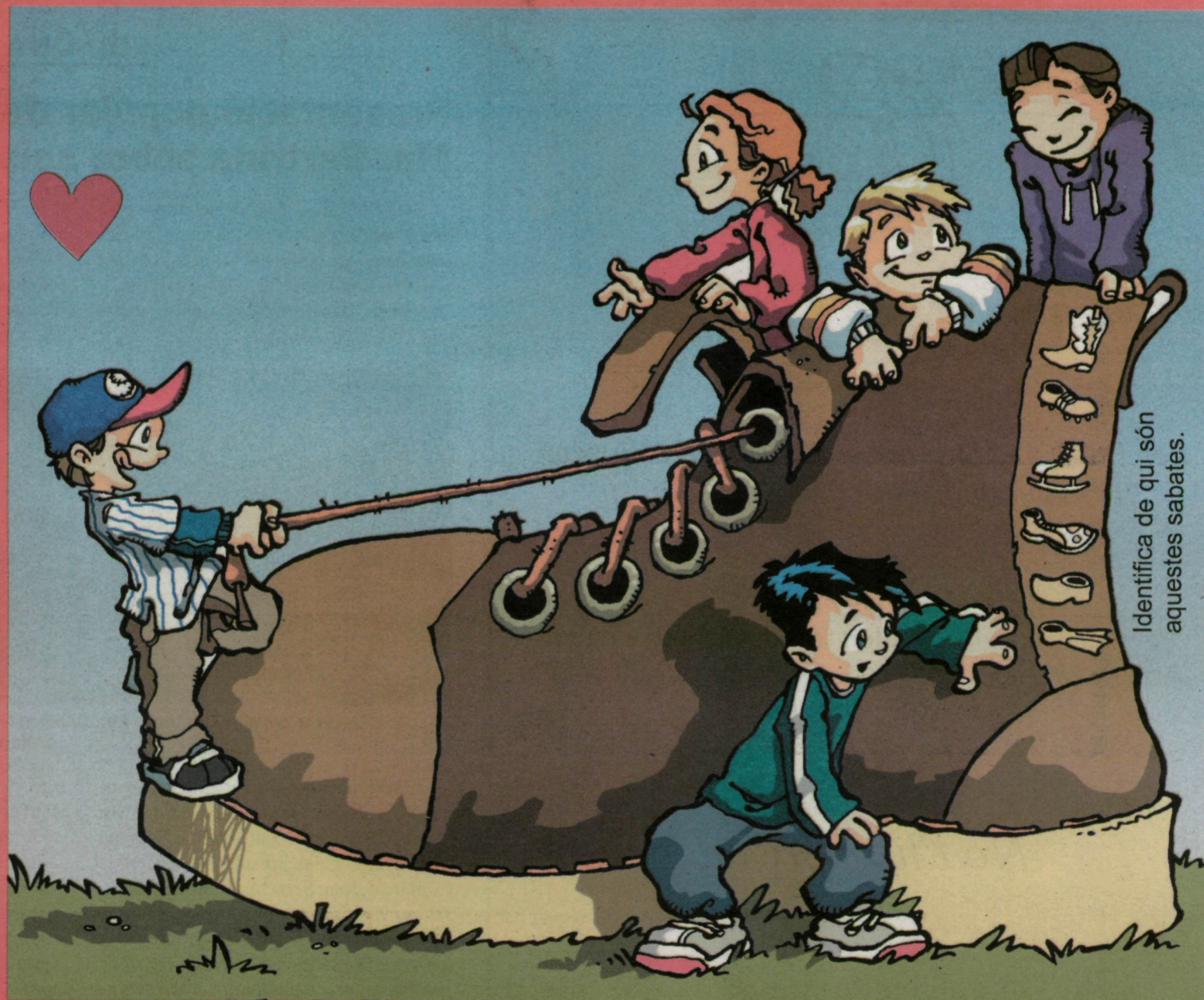
- Misericordiós és qui estima als altres com a sí mateix.
- El misericordiós perdona els qui l'ofenen, encara que el que va ofendre se'n penedeixi.
- El misericordiós no guarda rancúnia contra ningú. Les persones que no saben perdonar mantenen ferides que els poden durar tota la vida.

Troba el nen que es va posar en les "sabates" del mestre i fes-li un cercle al voltant.

Pinta un cor en aquesta il·lustració cada cop que et posis en la "sabata" de l'altre i l'ajudis.

Identifica de qui són aquestes sabates.

Barcelona

La violència de gènere: lectura des de les religions

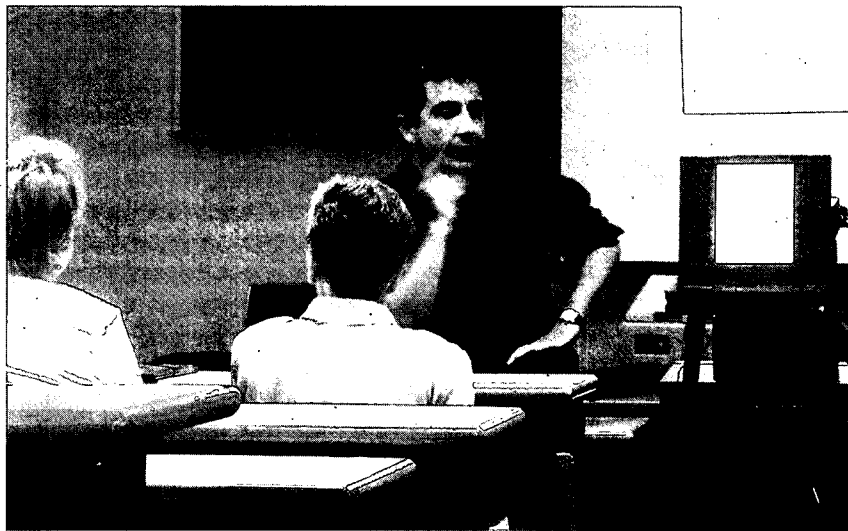
■ La Facultat de Teologia i la Unió de Religiosos de Catalunya van organitzar la IX Setmana de Teologia

BARCELONA.— Com cada any, des d'en fa nou, se celebra la Setmana de Teologia a Barcelona. Durant uns dies (del 7 al 10 de setembre) es pretén aprofundir en el coneixement, en l'enteniment i en la recerca de solucions a un tema controvertit d'actualitat: el genoma humà, la immigració, etc. Aquesta edició ha estat dedicada a la violència de gènere.

Els organitzadors d'aquest seminari el van plantejar de manera que en una primera sessió es pogués tenir una visió general del fet: què és la violència de gènere, centrar-la i quantificar-la. En sessions posteriors es va analitzar el problema des del punt de vista de diferents religions com el judaisme o l'islam, sense que hi faltés la lectura cristiana d'aquesta realitat. I es va acabar amb una taula rodona on es van debatre possibles formes d'actuar davant de la violència de gènere.

De la primera part se'n va ocupar Raúl

Lizana, psicòleg que pertany al Col·lectiu Tamaia, especialitzat en la recuperació de dones maltractades. Aquest especialista va voler deixar clar des d'un primer moment que la violència de gènere es refereix a la violència exercida a dones pel fet de ser dones. I és una cosa que passa i que ha passat a totes les cultures en les quals es desenvolupa l'ésser humà, a totes les classes socials, a tots els àmbits, a totes les

Raúl Lizana, del Col·lectiu Tamaia, en un moment de l'exposició.

creences, etc.

Segons les dades d'una de les poques enquestes que hi ha sobre aquest tema, perquè «la gent no acostuma a parlar-ne, les dones acostumen a sentir molta vergonya i no ho diuen per possibles represàlies posteriors: la violència si-

lència les persones». Segons explicava Raúl Lizana, dos milions d'espanyoles reconeixen haver patit violència conjugal.

Aquest psicòleg explicava que la violència conjugal es genera per «moltes coses que passen alhora», i una de les més importants és la cultura. Hi ha elements culturals com el concepte patriarcal de la societat, és a dir, que són els homes els qui prenen les decisions i qui té els llocs de poder, o com «criar els nens fent diferències entre homes i dones» que influeixen en el fet de considerar la dona com una possessió o algú inferior. «Els homes són criats per conquerir, competir i no mostrar els sentiments. La dona també és un objectiu per conquerir i es torna importantíssim per a ell perquè suposa el seu únic àmbit afectiu.»

Una cosa molt important que va voler remarcar Raúl Lizana és

la influència de l'entorn social. Les escoles, les esglésies, els mitjans de comunicació, els hospitals, etc. «poden contribuir a mantenir les idees de la nostra cultura o a mirar de canviar-les».

Consuelo Chaves Mejuto

SOLSONA

Presentació popular del llibre de Mn. Bartrina sobre solsonins il·lustres

SOLSONA.— El 6 de setembre passat la sala de plens de l'Ajuntament de Solsona es va omplir de gom a gom per assistir a la presentació del darrer llibre de Mn. Enric Bartrina: *50 homenots solsonins* (Ed. de L'Albí).

d'una lectura ràpida i com una base per a investigacions posteriors».

Mn. Climent Forner, exdirector de la publicació diocesana i un dels impulsors d'aquest llibre, va agrair públicament al seu autor el fruit elaborat «a partir de les

obres dignes dels nostres gloriosos avantpassats». A més, *50 homenots solsonins*, que fa una pinzellada de les vides de personatges de la talla del pintor Francesc Ribalta, del bisbe Ramon Riu i Cabanas o de l'arqueòleg Joan Serra i Vilaró, va ser presentada com una obra «útil per cohesionar el territori des del vessant humà: socialment i culturalment», per Jaume Huch, editor del llibre,

L'editor del llibre, l'autor i Mn. Climent Forner, prologuista.

L'acte, que va comptar amb la participació del bisbe Jaume Traserra, de Mn. Climent Forner, de l'alcalde de Solsona, Jordi Riart, i del president del Consell Comarcal, Joan Serra, així com de l'editor Jaume Huch, va omplir la sala consistorial. El recull de notes biogràfiques de persones arrelades a la ciutat de Solsona i publicades al *Full Diocesà* vol ser, segons Mn. Bartrina, «un modest record de persones que han forjat el bisbat, a través

que va afirmar que l'obra de Bartrina ha d'arribar arreu dels Països Catalans.

L'arxiver i escriptor Enric Bartrina va deixar clara la seva voluntat d'esbossar a través de la història de la seva gent la història del bisbat, a la varietat del qual «només els homes li han volgut donar sentit i unitat». Per a Mn. Bartrina, «aquests homes han fet del bisbat una terra de seny, i també de folia, de poetes, però també de mercaders». (R.E.)

INVITACIÓ

Les Paulines han ampliat i renovat la seva llibreria de Ronda de Sant Pere, 19.

Per celebrar-ho, conviden tothom a gaudir d'una sèrie de promocions i preus especials durant tot el mes de setembre.

No t'ho perdís!

Tel. 933 011 488

E-mail: libreria.barcelona@paulinas.es

Barcelona

Les escolàpies celebren 175 anys educant la dona

■ La fundadora, santa Paula Montal, va voler educar les nenes i a través d'elles salvar les seves famílies

BARCELONA.— Aquest any 2004 la Congregació de Filles de Maria, Religioses de les Escoles Pies, compleix a l'octubre el seu 175è aniversari. I per aquesta causa, durant el propassat curs escolar 2003-2004, es va instal·lar en un lloc destacat i visible de les façanes de les nostres escoles una pancarta que conserva ben vital la mística i la frescor carismàtica de Paula Montal i Fornés, la nostra fundadora.

En el breu contingut del cartell es llegeix amb un estil concís, penetrant i profund l'eslògan «175 anys de cultura i evangeli». Des que vam pensar en el text vam pretendre que la seva lectura ens portés el recordatori i la previsió, amb força imaginativa i creadora, de l'efemèride... Les escolàpies considerem que es tracta d'una crònica que porta evolució i fecunditat, que cal viure i donar a conèixer.

En efecte, fa 175 anys que l'Escola Pia Femenina es va posar en camí —era l'octubre del 1829. Havien passat dos segles i mig des que sant Josep de Calassanç va fundar la primera escola popular de la història de l'educació, i aquest pioner, des del començament, va ser el punt de referència de Paula Montal. Com que 175 anys són molts anys, per això, amb fondària, desitgem que la nostra gratitud al Senyor de la Vida, de la memòria i dels fets, sigui perseverant, gran i esplèndida i que el nostre cor segueixi en la recerca de l'aigua viva.

Disposem d'abundant informació que ens permet testimoniar que quan la congregació va complir un segle d'existència (1929), en les nostres comunitats fraterne i en els col·legis es van celebrar significatius actes locals de reconeixement i d'acció de gràcies. Fins i tot ens hem trobat amb unes poques antigues alumnes que, en la seva condició de col·legiales pàrvules, havien sentit explicar a les seves mestres, amb bondat i tendresa, aquest succés, i el descriuen amb una emoció singular.

**Santa Paula Montal de
Sant Josep de Calassanç**

La protagonista del nostre record festiu, o millor dit, de la festa en la seva dimensió global, és Paula Montal de Sant

Josep de Calassanç, encara que també aflora una evocació especial per a les seves primeres col·laboradores i per a tots els qui treballen o han treballat a l'Escola Pia Femenina (religioses i seglars), ja que aquests 175 anys estan escrits i viscuts per tots els i les que caminem, seduïts per la misericòrdia del Senyor, darrere del projecte profètic, carismàtic i renovador de Paula Montal.

És interessant constatar com ens agrada anomenar en família a Paula Montal «la mare Paula», encara que fa ja alguns anys que l'Església la va canonitzar i que el papa Joan Pau II amb tota solemnitat va anunciar al món sencer que, d'ençà d'aquell dia, en les referències a Paula Montal apareixeria santa Paula Montal de Sant Josep de Calassanç, realitat que el remoreig i la intuïció dels nostres cors ja pressentien.

Paula Montal i Fornés va néixer en una família de ferma sensibilitat religiosa, l'11 d'octubre del 1799, a la vila marinera d'Arenys de Mar. En una de les biografies se la presenta com una vela blanca i un ametller florit d'aquells bonics paratges. La seva llarga vida de gairebé 90 anys (va morir el 26 de febrer del 1889) es va desenvolupar naturalment, pels mateixos solcs cronològics del segle XIX, atapeït de vicissituds i de problemes, conseqüència de les seves grans revolucions de transformació: industrial, econòmica, social... i educativa.

La marginació de la dona

Durant aquesta centúria sorgeixen al nostre país els primers incipients sistemes educatius, però la dona en resta completa-

Estampa commemorativa.

ment marginada, com a executora i també com a receptora. Són molt poques les dones d'aquella època que saben llegir i escriure, però la mare Paula no era pas analfabeta, perquè havia assistit a una de les costures de la seva vila natal, on a més d'aprendre treballs manuals i randes —va arribar a ser una experta puntaire— es va iniciar en la lectura i en l'escriptura.

La catequesi parroquial, primer com a alumna i més tard com a catequista, i les confraries de la Mare de Déu dels Dolors i del Roser a les quals va pertànyer, marquen la seva fidel integració a l'Església local i destaquen uns aspectes que arribaran a ser definitius en tot el seu estil de vida: l'audàcia evangelitzadora, la catequesi i la devoció a la Mare de Déu. La

presència del Senyor l'havia fascinat i el foc de la pregària li donava vida.

A la ratlla dels 30 anys, ubicant-se en la vida de l'Amor i en aquella novella societat industrial de Catalunya, pensant que un altre món era possible per a la dona, marxa a Figueres en una diligència, amb la seva fidel amiga Agnès i quaranta rals. Tenen posat el pensament a educar les nenes i a través de les nenes salvar les famílies. La seva frase lapidària és laconica, breu, però molt significativa: «Vull salvar les famílies, tot educant les nenes en el sant temor de Déu.»

A Arenys de Mar, doncs, s'emmarquen els primers anys de la seva vida. Per això, per conèixer la seva ferma i rica personalitat, hem de tenir en consideració les coordenades d'espai i de temps en les quals es van configurar el seu món interior i el seu procés espiritual. No té cap altre desig que el d'arribar a ser una verdadera escolàpia. En la professió religiosa, ella i les seves companyes van pronunciar a més dels vots de

pobresa, de castedat i d'obediència, el d'ensenyament.

En passar el temps i aprofundir en la seva figura, des de tantes vessants com ens ha estat possible, ens adonem, cada vegada més, que santa Paula Montal de Sant Josep de Calassanç va ser, amb pregonesa, una dona profètica, humil i decidida i amb un tarannà profundament esperançador. Una dona que arribaria a ser «educadora de la dona», tal com en va deixar constància el bell simposi pedagògic que es va celebrar amb motiu del centenari de la seva mort i que avui recobra íntegra i total actualitat.

Feli Fernández
Escolàpia

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

RADIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

**PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI**

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Tortosa

Festes patronals 2004 de la Cinta

■ Un esclat popular de fe i d'alegria envaeix la catedral i els carrers

TORTOSA.— Del 3 al 13 de setembre, Tortosa va viure un esclat de festes seguint el programa atapeït d'actes religiosos i lúdics molt variats. Milers de persones van omplir durant els dies de festa major els carrers i van passar per la catedral.

Limitant-nos als actes pròpiament tradicionals a l'entorn de la Mare de Déu de la Cinta anem la visita guiada, del dia 4, a l'església catedral tot explicant la construcció de la fàbrica de la seu i canonja. La conferenciant va mostrar als 600 interessats la història detallada de la construcció medieval de tot el conjunt. La doctora Victòria Almuni, historiadora filla de la Sénia, és autora d'una tesi doctoral sobre aquest tema.

Cal dir també que des del 3 de setembre i fins al 3 d'octubre es podrà visitar l'exposició d'unes 300 peces ubicades a l'Aula Magna, situada vora de la Porta de l'Olivera. A més, es pot pujar al dormitori dels canonges per contemplar el cadirat renaixentista de Cristóbal Salamanca.

Les peces mostren part de la història del Sagrat Cíngol de la Verge Maria, que segons tradició històrica ella va entregar a un monjo canonge el 25 de març del 1178. El comissari de l'exposició, el Dr. Ramon Miravall, historiador tortosí, ha seleccionat imatges i escrits facilitats per l'Arxi-confraria de la Mare de Déu de la Cinta (1617-2004).

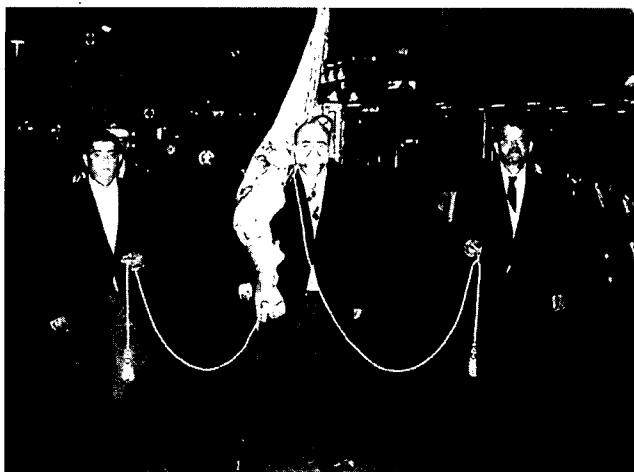
Com a detall curiós anem la presència preeminent de la imatge de la Cinta

que el 1939 va regalar a la catedral el patrici i polític tortosí Joaquim Bau, per ser venerada fins que tornés recuperada la preciosa imatge de plata, d'estil barroc. Després es va donar a la parròquia de Roquetes, on ara es venera.

La rehabilitació —encara no acabada— dels espais de la catedral ha permès una nova exposició. Ha tingut un cost d'1,8 milions d'euros (300 milions de pessetes), segons va explicar l'arquitecte Dr. Josep Lluís Ginovart, que és també enguany el primer majordom de la confraria. Durant el mes de setembre també es podran visitar les galeries subterrànies ubicades sota el pati i el claustre de la catedral, d'una llargada de 300 metres. A l'avantsala d'accés, ara cuidada i netejada, s'hi exposaran làpides que es conserven de la seu.

Missa pontifical i processó

L'eix i substància de les festes religioses se celebra a la catedral el primer diu-

L'alcalde de Tortosa, acompanyat pels borlistes, va portar l'estendard de la confraria.

menge de setembre. Va presidir la missa concelebrada el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, acompanyat dels capitulars, preveres, diaca i un miler de devots. Hi havia la presència de les pubilles i de les autoritats locals. Tots van aguantar la calor i van cantar en l'Eucaristia més entranyable de l'any. En lloc destacat presidia l'alcalde de Tortosa, Joan Sabaté, portador de l'estendard de la confraria. Estava acompanyat pels borlistes, que eren els alcaldes de Morella i d'Alcanyís.

El bisbe Xavier Salinas va voler afegir a les pregàries dels fidels aquestes peticions: pau a Rússia, que s'ha trencat una vegada més pel segrestament i la mort d'escolars; i com a contrapunt, alegria i acció de gràcies per la declaració de beat del metge i sacerdot Pere Tarrés, just el dia 5 de setembre.

Al final, el bisbe va donar les gràcies a tots els qui fan possibles aquestes festes i va treure ferro del tema del cartell de les festes de la Cinta 2004, on s'exhibia un casset amb la cinta fora. Però els tortosins senzills i devots ho han viscut com una irreverència a la patrona. El prelat va dir que no hi havia intenció d'ofensa religiosa: «Visquem en pau i alegria les nostres festes que ens agermanen.» En qualsevol cas, cal també recollir la veu del carrer, que no voldria que es repetissin gestos

La catedral va acollir la solemne missa pontifical.

com aquest.

I parlant també d'un altre fet negatiu pensat per la comissió de festes, es voldria que la tradicional ofrena de flors i de fruits a la Mare de Déu que es ve celebrant al parc continuï conservant els fruits. Són un ajut per a Càritas interparroquial, la Casa d'Acollida, els convents i la residència d'ancians Sant Miquel, que també ajuda els qui no poden pagar la pensió. La supressió dels fruits suposaria un mal exemple d'insolidaritat per a tots els pobles de les Terres de l'Ebre, ja que tots en les seves festes majors aporten fruits. A part de la vistositat folklòrica de l'acte de l'ofrena, la gent se sent contenta i realitzada cívica i religiosament.

Per acabar cal dir que els sermons del novenari, del 6 al 13 de setembre, es van centrar en la carta apostòlica de Joan Pau II sobre el Rosari de la Mare de Déu. Van anar a càrrec dels canonges de la catedral, d'un operari diocesà i d'un sacerdot del bisbat. També hi va participar el degà dels canonges de la diòcesi de Sogorb-Castelló.

J. Blanc i Bahima

GIRONA

Nomenaments diocesans

GIRONA.— En començar el curs 2004/2005 el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler Perdigó, ha signat els següents nomenaments diocesans, que es faran efectius a partir del 9 de setembre.

- Mn. Ramon Oller i Hereu, arxiprest del Ter-Brugent.
- Mn. Josep Puig i Bofill, arxiprest del Maresme.
- Mn. Miquel Ramió i Feliu, arxiprest de l'Alt Fluvià.
- Mn. Joan M. Amich i Raurich, rector de Maçanet de la Selva i Martorell de la Selva.
- Mn. Josep Arges i Basart, rector de Cadaqués.
- Mn. Martí Colomer i Pujol, rector de Vilabertran, Cabanes i Vilarnadal.
- Mn. Enric Costa i Dorca, rector de Domeny.
- Mn. Marc Farré i Calmet, rector de Vilafreser.
- Mn. Rafel Felipe i Freije, rector d'Agullana, Darnius, Maçanet de Cabrenys i la Vajol.
- Llic. Pere Font i Verdguer, rector de Parets.
- Mn. Salvador Gras i Cabutí, rector de Caldes de Malavella i Sant Andreu Salou.
- Mn. Joan Güell i Noguer, rector de Sant Pere Pescador, Torroella de Fluvià i Vilacolum.
- Mn. Fèlix Mussoll i Segura, rector d'Anglès i Sant Martí Sapresa.
- Mn. Àngel Pagès i Isern, rector de Canet de Mar.
- Mn. Josep Perich i Serra, rector de les parròquies de la Sagrada Família i Santa Teresa de Blanes.
- Mn. Martí Pla i Carré, rector de Tortellà, Argelaguer, la Miana, Montagut, Sadernes, Sales de Llierca, Sant Jaume de Llierca, Oix i Sant Miquel de Pera i encarregat de Talaixà.
- Mn. Miquel Ramió i Feliu, rector de les parròquies de Sant Pere Màrtir i Sant Roc d'Olot, Santa Pau, la Cot i el Sallent.
- Mn. Joan Riu i Ferrer, rector de Sant Tomàs de Fluvià.
- Mn. Manuel Seco i Corvillo, rector de Vilanova de la Muga.
- Mn. Lluís Solà i Triadú, rector de les parròquies de Sant Cristòfor les Fonts d'Olot i Batet.
- Mn. Eduard Vivas i Llorens, rector de Capmany i Cantallops.
- Mn. Pere Lluís Aymerich i Armengol, rector del Pont Major de Girona i Campdorà.
- Mn. Salvador Juanola i Cadena, diaca de la parròquia de Sant Esteve d'Olot i de les altres parròquies de l'agrupació.

Missatge de l'homilia

En tots aquests segles, el nostre món, la nostra Tortosa, ha viscut, en la seva història, de tot: guerres i pau, art i creixement, pobresa i riquesa, noves tecnologies, nous costums, diverses cultures, tantes coses; però hi ha hagut un fil conductor de la vida tortosina: les arrels cristianes emmarcades per la devoció a la Cinta; la gran manifestació sempre ha estat la diada de la Cinta, festa major de la ciutat. La història de Tortosa no es pot concebre sense la Cinta.

El nostre món d'avui ha canviat molt, està saturat d'ideologies i de filosofies que no sempre responen als molts interrogants essencials que es plantegen i que no acaben de donar un sentit suficient a la vida. I Maria apareix aquí i ara, com sempre, oferint als tortosins la seva Cinta, que és el signe del gran amor que ens té, signe de la seva protecció, Cinta que ens ensenya a estimar la convivència social i a aportar el nostre esforç per al bé material i espiritual de tothom, Cinta que ens demostra que la pau, la convivència, el fet de pensar en la transcendència és possible. Tots els actes del dia de la Cinta, tots apinyats, amb un sol desig de celebrar la Cinta, n'és un testimoni viu.

Lleida

Jordi Pujol serà el mantenidor del pròxim Certamen Marià

■ Deu corals solemnitzen la novena i la festa de la patrona de Lleida

LLEIDA.— El proper 2 d'octubre la ciutat de Lleida celebrarà amb tota solemnitat la festa de la seva patrona, la Verge Blanca de l'Acadèmia, amb tot un seguit d'actes en honor seu. Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya, serà el mantenidor del Certamen Marià en honor de la Mare de Déu de Carrassumada.

Es dona la circumstància que la imatge de la Verge Blanca es troba actualment dipositada a la capella de la casa mare de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria, congregació religiosa fundada per la lleidatana mare Esperança González.

Aquest trasllat ha estat motivat per les obres de restauració que es duen a terme a l'edifici seu de l'oratori de la patrona de la ciutat i de la institució acadèmica i mariana que li dona nom, per esdevenir la futura seu de la Casa de l'Església de Lleida.

La capella del Cor de Maria, com a seu provisional de l'Acadèmia Mariana, acollirà els actes religiosos en honor de la patrona, que tindran el seu pròleg amb la ja tradicional novena que se celebrarà del 23 de setembre a l'1 d'octubre. Cada dia, a dos quarts de vuit de la tarda, es resarà el Rosari i a les vuit se celebrarà l'Eucaristia presidida pel director de l'Acadèmia Mariana, Mn. Salvador Gené.

Les celebracions seran solemnitades amb l'actuació de diversos corals lleidatanes: Esperit Jove de la Bordeta, Coral Montserratina de Raimat, Coral Cants i Rialles, Coral Estel del Cercle de Belles Arts, Coral de la Llar de Bonaire i les corals de les diverses cases regionals de la ciutat: Castella i Lleó, Casa d'Andalusia, Centro Extremeño, Raíces de ZA-HU-TE de la Casa d'Aragó i Coral del Centro Galego.

El dissabte 2 d'octubre, festa de la patrona de la ciutat, a les 12 del migdia, celebrarà l'Eucaristia Mn. Salvador Gené. Així mateix, a les 20 h el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, presidirà una missa solemne que serà cantada per la Capella de Música de Sant Llorenç.

El 3 d'octubre, dia del Certamen

Els actes més solemnes i tradicionals

La capella del Cor de Maria acollirà els actes religiosos en honor de la patrona de Lleida.

tindran lloc, però, l'endemà, el diumenge 3 d'octubre, amb la celebració del 136è Certamen Literari Marià que enguany honora la Mare de Déu de Carrassumada, venerada a la seva ermita de la parròquia de Torres de Segre (Segrià).

En aquesta ocasió els actes retornen al matí, tal com era tradicional, després de l'experiència de l'any passat, quan es van traslladar a la tarda. S'iniciaran de bon matí, a les 10, amb una solemne Eucaristia concelebrada i presidida per Mons. Ciuraneta a la capella del Cor de Maria, amb l'assistència de les primeres autori-

tats de la ciutat de Lleida i del poble de Torres de Segre.

En el moment de l'ofertori, les pubilles d'ambdues poblacions oferiran el pa i el vi per a la celebració eucarística. La coral La Lira de Torres de Segre interpretarà les parts musicals de la litúrgia eucarística.

Finalitzada la celebració religiosa, a les onze del matí, a l'Auditori Municipal Enric Granados, s'iniciarà el Certamen Literari marià amb un pròleg musical a càrrec de la soprano lleidatana Rosa Tamarit.

Tot seguit, a les 12 h i sota la presidència del bisbe de la diòcesi i de les primeres autoritats de la ciutat de Lleida i vila de Torres de Segre, s'iniciarà el 136è Certamen Marià en honor de Santa Maria, amb el discurs del mantenidor del Certamen, Jordi Pujol. En el decurs de l'acte es lliuraran els premis de prosa i de poesia d'aquests Jocs Florals en honor de la Mare de Déu de Carrassumada, que en el moment de tancar aquesta informació encara no s'havien fet públics.

Jordi Curcó

El santuari de Santa Teresina prepara les festes patronals

LLEIDA.— El santuari de Santa Teresina de l'Infant Jesús dels pares Carmelites de Lleida ha donat a conèixer els actes que se celebraran a partir del proper 22 de setembre i fins el 3 d'octubre, en honor de la santa de Lisieux, patrona de les Missions.

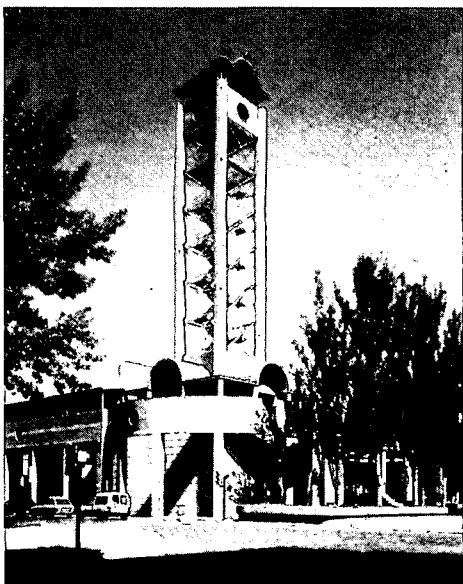
Del 22 al 30 de setembre i com és costum, tindrà lloc una novena de preparació a la festa de la santa. Cada dia, a les 19.15 h, hi haurà el cant de vespres i tot seguit la celebració de l'Eucaristia, que enguany celebrarà i predicarà Mn. Recadero Salvador, rector de Sant Josep Obrer, de la Vall d'Uixó, a la Plana Baixa.

La festa de santa Teresina serà celebrada solemnement el dia 1 d'octubre. A les 7.45 h s'obrirà el santuari i es cantaran làudes, i tot seguit se celebrarà l'Eucaristia, igual que a les dotze del migdia. Ja a la tarda, a les 19.30 h, el bisbe de la diòcesi de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, presidirà una solemne concelebració eucarística en honor de santa Teresina.

Els actes acabaran el dia 3 d'octubre amb la ja acostumada trobada de pelegrins i de zeladors i zeladores de la revista *Lluvia de Rosas*, que s'edita al santuari i que és l'òrgan de difusió del pensament de santa Teresina.

Nou número de «Lluvia de Rosas»

La revista *Lluvia de Rosas*, amb una periodicitat bimen-

El santuari de Santa Teresina de Lleida és un punt de pelegrinatge.

favors obtinguts per la intercessió de la santa.

La revista, que actualment edita prop de 20.000 exemplars, es distribueix mitjançant subscripcions a tot Catalunya, Aragó i diversos indrets d'Espanya així com a França i altres països d'Europa i de Sud-americà.

La publicació surt actualment al carrer amb doble edició en català i en castellà. El seu director és el carmelita i prior del santuari de Lleida, el P. Àngel Briñas, que acaba de ser nomenat pel bisbe de la diòcesi director del Secretariat de Santuaris i Turisme de la diòcesi de Lleida. (J.C.)

La Fundació Verge Blanca edita el programa del curs 2004-2005

LLEIDA.— L'Escola de l'Esplai de la Fundació Verge Blanca acaba de publicar el programa del curs 2004-2005 amb la seva àmplia oferta de cursos de formació continuada per a totes aquelles persones, professionals i voluntaris, que volen ampliar els seus coneixements en intervenció socioeducativa i animació sociocultural.

El programa presenta una formació especialitzada en diferents sectors i àmbits d'acció: el medi escolar, la gestió, els adolescents, els grups de risc, la dinamització social, les disminucions, la gent gran i la interculturalitat. En definitiva, una extensa programació, especialment en l'àmbit del lleure, de cursos reconeguts com a crèdits de lliure elecció per a l'estudiant de la Universitat de Lleida.

Aquesta proposta formativa ve acompanyada dels serveis que ofereix la Fundació Verge Blanca (el Servei de Colònies de Vacances i els Centres d'Esplai Cristianisme) i dels que ofereix l'Escola de l'Esplai de Lleida (beques a alumnes, descomptes en la matrícula, biblioteca, assessorament, orientació en la preinscripció...).

Tothom qui vulgui informar-se pot fer-ho a la secretaria de l'Escola de l'Esplai o bé accedint a la pàgina web: www.vergeblanca.org. (J.C.)

Testimoni

«Vull que el lector senti el neguit d'ajudar»

■ Jorge D. Casamayor és autor de «Malawi»

L'escriptor aragonès Jorge D. Casamayor presentarà a Barcelona el 22 de setembre la seva tercera novel·la, *Malawi* (Ediciones Libertarias), fruit de dos anys de preparació i d'un mes d'estada en aquest país africà. En aquesta novel·la Casamayor narra la vida de les persones de Malawi i també el treball de missioners i de voluntaris que comparteixen el seu dia a dia en un país assolat per la sida i la fam. El llibre ens introdueix, sense dramatisme, a Malawi i interpel·la el lector a participar activament en l'ajuda solidària. *Malawi* reflecteix el treball d'algunes ONG, com Mans Unides. És per això que el president d'aquesta entitat a Barcelona, Eduard Moreu, participarà en la presentació de la novel·la.

—Què pretén amb aquesta novel·la?

—Amb aquesta novel·la m'he adonat que sempre he vist els problemes des de fora de l'aparador. Me'ls presenta la televisió, una pel·lícula molt bona, un reportatge..., però sempre en sóc l'espectador. De sobte m'he adonat que jo em trobava enmig de tot allò i he volgut que el lector també hi estigués enmig, que tingués a un costat un voluntari, al darrere un missioner i al davant un indígena... i que se sentís al bell mig perquè és aleshores quan passes del raonar i del veure al sentir. Realment el pas qualitatiu i decisiu per al suport es troba en el sentiment, no únicament en la raó. Aquest és el pas que he volgut fer a través de la novel·la. Vaig escriure aquesta novel·la perquè volia que quan m'assegués a dinar amb una persona i li demanés diners per a Mans Unides, per exemple, per a la gent que està ajudant, pogués transmetre alguna cosa viva, no estereotips.

—El seu llibre, a més, s'allunya del dramatisme i de la sensibleria...

—És justament això el que defugia. Jo, com la majoria d'espanyols, sóc donant. Rebo aquesta mena de missatges i de propagandes que t'acusen i que et fan sentir que ets culpable de coses que pas-

sen a 10.000 quilòmetres de distància. Això, a mi, automàticament em produeix un rebuig. A més, tenim la imatge que als països del Sud es viu un drama horrorós. I realment ho és des de la nostra perspectiva, però la gent que s'hi troba immersa, que té una esperança de vida molt limitada, que té una malaltia terminal... viu amb el somriure als llavis, amb una equanimitat d'esperit que nosaltres no seríem capaços de tenir. Aquest dramatisme és la nostra percepció, no la seva, cosa que no treu que aquests problemes siguin reals i que calgui lluitar per solucionar-los. La vida real no és la imatge truculenta que se'ns presenta, que és l'excepció, i malauradament si ens deixem emportar per la percepció de l'excepció mai no atacarem el problema del dia a dia.

—La seva novel·la és un llibre de denúncia?

—Jo crec que tot el llibre és sensibilitza-

ció i que es diuen moltes coses políticament incorrectes. Sempre se'ns culpa a Occident de com es troba l'Àfrica. No hem de rebutjar la part de culpa que tenim, però també cal saber quina culpa tenen els altres, perquè potser hi ha solució. Al segle xv, abans que hi arribés el primer europeu, l'Àfrica tenia una qualitat de vida molt inferior a la que havia desenvolupat Occident. De Grècia en vam heretar la filosofia; de Roma, el dret, i d'Israel, una ètica judeocristiana que ha permès, amb moltes dificultats; amb molts sobresalts, el desenvolupament en el qual la llibertat, la justícia i el benestar econòmic s'aconsegueixen més fàcilment que en una mentalitat com l'africana, on no hi ha la previsió de futur, només existeix el dia present; on qualsevol efecte no és una

conseqüència d'una causa que el produeix, sinó d'un esperit... això ho explico a la novel·la, tot el que hi explico és real, fins i tot discrepen amb mi missioners i gent que fa molts anys que hi és. El que he intentat és traslladar les vivències de les persones que hi són perquè són d'allí i de les que hi són perquè hi han anat a ajudar.

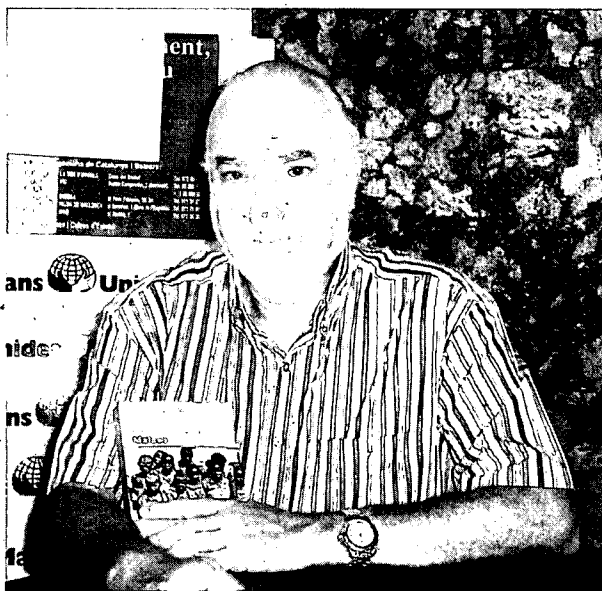
—Som conscients que la nostra ajuda és

important?

—Parlem del que pot fer el govern, dels pressupostos militars... sempre donem la culpa a coses que ens queden lluny i que no podem fer. Està molt bé que lluitem en aquest sentit perquè es crea una consciència general que permetrà en el futur modificar aquesta situació. Però s'omet el que cada dia tots podem fer. Al meu llibre explico una reflexió: amb el que els espanyols gastem cada any, segons l'Institut Nacional d'Estadística, en el rengló oci-cultura, setze països com Malawi podrien estar alimentats de forma suficient perquè no hi hagués morts de fam i perquè poguessin sobreviure en un estat superior a l'actual. Això és molt fort. Tots, des de la nostra butxaca, podem fer-hi moltíssim.

—Amb aquesta mirada cal llegir el seu llibre?

—El meu llibre pot ser un impuls a la

Jorge D. Casamayor ens convida a ser solidaris.

tenia una idea gaire clara i recordava quan era infant la guardioleta per al Domund... A Malawi els missioners tenen parròquies de 5.000 quilòmetres i de vegades triguen dos mesos a arribar a una vila. Dormen al terra, mengen el que els donen... he vist per què les comunitats es fan cristianes. La gent et diu que abans tiraven els nens al riu, i que ja no ho fan; que abans eren incapaços de fer alguna cosa en comú i que avui fan un pou, una bomba; que abans no tenien a qui resar i ara sí; que abans tenien por i que ara són lliures.

—En què s'ha traduït aquest cristianisme?

—En la seva cultura tradicional un infant és un missatger del més enllà i és símbol de felicitat, però també pot ser signe de maledicció i aleshores cal sacrificar-lo o donar-lo com a esclau. Amb el cristianisme aquest infant és cuidat, educat... El cristianisme els porta a un sentit de la responsabilitat, de treballar plegats per un futur millor. Els esperits dominen la vida de l'àfrica i aquest viu en la por dels conjurs. El cristianisme els allibera. L'home, com més viu la soledat, com més minúscul se sent, és quan realment necessita la infinitat i la relació amb Déu. A Occident no hi ha temps de pensar ni se sent la necessitat de pregar. Al contrari que l'àfrica, que té grans espais, aquesta necessitat de comunicar-se amb qui el protegeix, el justifica i dóna raó de la seva existència.

—Escriure aquesta novel·la ha estat un viatge interior?

—Sí, perquè m'ha permès viure experiències i sentiments. Ha estat un viatge interior, des de l'escepticisme crític fins a la transformació a causa de diferents vivències. El meu afany per racionalitzar la fe me l'havia fet perdre i vaig pensar que la fe deu ser com entendre Mozart. No es pot explicar racionalment la bellesa de les seves composicions, però sí que ho capta el qui té la sensibilitat d'apreciar-la. Crec que amb la fe passa el mateix, que cal tenir aquesta capacitat sensitiva prou desenvolupada perquè et permeti creure.

—Què s'ha endut a la maleta de Malawi?

—Una energia tremenda per impulsar i participar en projectes d'ajuda, i «embolicar-hi» els meus amics. No tinc data prevista per tornar a Malawi perquè vull anar-hi amb projectes concrets i mitjans per desenvolupar-los. Em costarà tornar-hi perquè aquí dormim en un llit confortable, tenim una bona dutxa en llevar-nos, ens alimentem magníficament...

Rosa María Jané Chueca

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conègui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

«La Antorcha», més de mig segle de dedicació al teatre

■ La sarsuela, la comèdia i el drama són la seva especialitat

Fa més de 50 anys que gaudeixen del plaer de fer teatre. Vinculats al barri del Poble Sec, on han tingut la seu la major part de la seva existència, «La Antorcha»

reuneix desenes de persones aficionades al teatre que entreguen part del seu temps lliure a fer el que més els agrada: actuar.

Estudiar el paper al metro de camí a la feina, a l'autobús mentre van a buscar els nens al col·legi, anar al local a assajar després de sopar, dedicar el cap de setmana a preparar l'estrena, anar a buscar el vestit de lloguer per a la representació del dissabte següent, etc., i tot això sense esperar cap altra recompensa que l'aplaudiment del públic i la satisfacció de fer teatre. Això ho han viscut i ho viuen tot l'any els membres de l'Agrupament artísticoteatral «La Antorcha».

Es va fundar l'any 1949. A les parets del local que tenen ara per assajar, al carrer Margarit del barri barceloní del Poble Sec, es poden apreciar alguns dels primers cartells que anunciaven les seves representacions.

Passió per la sarsuela

La seva peça estrella i més cuidada és la sarsuela. «La sarsuela és un gènere que fa molt temps que diuen que es troba en crisi, però que, gràcies a Déu i a totes les persones que, com nosaltres i com els qui pertanyen a altres agrupaments d'aficionats, hem arribat a entendre i a estimar, encara és viva i amb ganes de tornar a agafar la força que va tenir temps enrere, en els temps dels mítics Marcos Redondo, Emilio Vendrell i tantes altres figures de la lírica», explicava Màrius Aguilar, un dels directors de sarsuela de «La Antorcha».

La tabernera del puerto; La gente seria; Molinos de viento; Luisa Fernanda; La del soto del Parral; Los chicos de la escuela; Agua, azucarillos y aguardiente; Mal de amores; El vals de los pájaros; Los Gavilanes; Marina; Don Manolito, i un llarg etcètera són algunes de les moltes sarsueles que aquest agrupament teatral representa des de fa més de 50 anys.

Ramon Roca, actual president de

«La Antorcha» representant el 23 de novembre passat «La tabernera del puerto».

l'agrupació, afirma que un company de feina li va dir que buscaven algú desconegut a l'agrupació per interpretar un paper de manera que sorprengués el púb-

«Cada cop veuen menys interès per part dels joves, tant com a actors o com a públic»

blic habitual de «La Antorcha». Ell, que ja havia fet teatre com a aficionat, no ho va dubtar. I en l'obra *Seis personajes en busca de un autor*, Ramon Roca s'aixecava enmig del públic i representava el seu paper. D'això en fa uns 35 anys.

Assagen durant la setmana a partir de

les 22.00 i fins a mitjanit, i solen presentar quatre obres l'any: dues sarsueles i dues de dramàtiques. La sala L'Aliança del Poble Nou sol ser l'espai escollit en els darrers temps per mostrar al públic el millor del seu saber fer. Però aquest local no ha estat l'únic per a les representacions de «La Antorcha»; també el públic ha pogut gaudir d'ells a l'Orfeó de Sants, a la parròquia de la Miraculosa, a la Casa Regional de Múrcia i Albacete, al Centre Catòlic de Sants, al Centre Parroquial de Sarrià, a la Sala Raval, etc.

Durant alguns anys van fer cursos de teatre per a infants. Quan aquests sortien de l'escola acudien a aquests cursos, però les tasques laborals dels membres de «La Antorcha» han restringit aquestes classes. No poden dedicar el seu temps al teatre més que a partir de les deu de la nit.

A les dures i a les madures

Ramon Roca ens deia que l'agrupació ha passat per temporades molt bones i per altres de no tan bones, i afegia: «Les despeses pugen més ràpid que els ingressos. Ja només el lloguer de la sala està entre les 700 mil i el milió de les antigues pessetes; a més, sempre acompanyem les obres teatrals de música en viu.» Actualment són 86 socis que contribueixen a la permanència i la bona salut d'aquesta agrupació. A més del pagament d'una quota, actuen. «Paguem per actuar», comentava una dels seus membres fent broma sobre la seva situació.

Per a una sarsuela s'ajunten de 40 a 50 persones sobre un mateix escenari. Gairebé tots són de mitjana edat cap amunt. I és que segons admeten des de «La Antorcha», cada cop veuen menys interès per part dels joves, tant actors com públic, i sobretot no aprecien la sarsuela; «quan fem comèdia vénen més a veure'ns». Fan una crida a tots els qui vulguin incorporar-se a l'agrupament i enriquir el seu treball.

A part de les quatre o cinc obres representades cada any han fet representacions fora del context de la temporada oficial i concerts com *Marina* (1979, 1980, 1997), *Antología de la Zarzuela* (1981), *Canción de amor y de guerra* (1995, 1996, 1998), etc. Com a grup unit (no oblidem que comparteixen assajos quotidians multitudinaris) fan cada any una excursió o dinar tots plegats.

Consuelo Chaves Mejuto

LA ANTORCHA
C/ MARGARIT, 46, BAIXOS
08004 BARCELONA
TEL. 934 411 268

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciudadana

www.voluntariat.org

La veu del metge

La relació metge-pacient (28)

La tecnologia aplicada a la medicina

El metge, en el seu sentit tradicional, és un professional entrenat per valorar la salut de les persones des d'una perspectiva científica i professional, tot i que segons els coneixements de cada època. No sempre va ser ciència el que van dir els metges als seus pacients, encara que tampoc no ho pot ser sempre ara. El procés d'omplir de coneixement objectiu una cosa tan subjectiva com els símptomes i el tractament de les malalties ha estat lent, ple de llums i ombres. Avui dia es tracta de buscar la millor evidència en cada tipus de tractament i en cada mètode de diagnòstic. En aquesta manera de procedir estan immersos, des de fa dècades, milers de metges d'arreu del món en les seves respectives consultes i hospitals.

Aquest desenvolupament de la imparcialitat no s'ha fet sol. Antany els metges-mestres dictaven el diagnòstic definitiu i «la seva» opinió era l'estàndard de referència. Els seus deixebles aprenien en el dia a dia del contacte amb el seu mestre i uns quants d'ells serien, amb els anys, nous mestres de nous deixebles. En una època on les exploracions tecnificades no existien, l'única exploració objectiva era la cirurgia o l'autòpsia.

Posteriorment a aquesta època tan emotiva del coneixement mèdic, ha anat sorgint un desenvolupament imparable de la tecnologia mèdica. El que va començar com una senzilla radiografia de la mà de la dona de Roëntgen o d'un bàsic electrocardiograma d'Einthoven ha esde-

vingut una mena de màgia que permet veure l'interior del cos en funcionament sense danyar-lo, fins a límits insospitats. Cada any es milloren tècniques que fan més del que podem imaginar.

Aquest avenç imparable de la tecnologia mèdica és un fenomen nou, que obliga cada cop més a ajustar els mètodes de tractament per evitar que —guiats només per creences o interessos— tornem una altra vegada a una actitud individualista del diagnòstic.

Diverses tendències sorgeixen amb els aparells mèdics d'anàlisi, exploracions i imatges, que han de ser vigilades i reconduïdes. Entre elles unes quantes ens afecten directament:

- 1. Els diagnòstics complexos eren abans depenents de l'exploració directa dels metges-mestres, que acumulaven en la seva pràctica les patologies hospitalàries de l'època. La tecnologia mèdica —anàlisi i diagnòstic per la imatge— permet que més metges i amb menys anys d'experiència puguin detectar, identificar i valorar patologies complexes en els seus pacients sense necessitat d'una superespecialització.

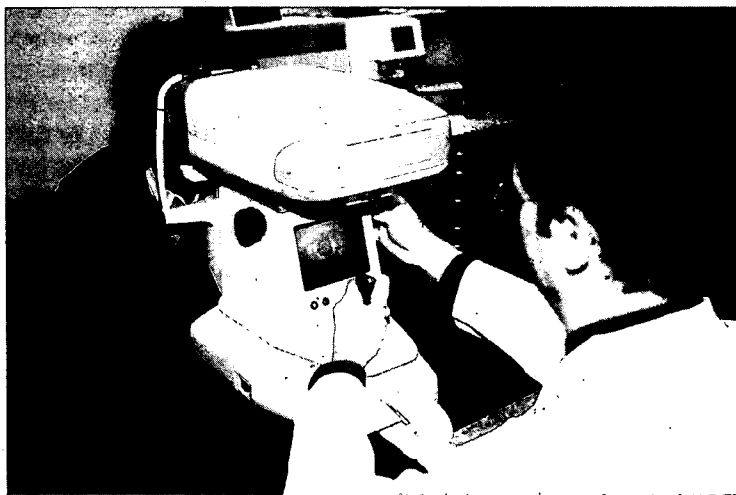
- 2. La tecnologia mèdica es basa en aparells en millora constant. A la velocitat del desenvolupament actual, la majo-

ria són perfeccionats de manera significativa cada tres anys, la qual cosa obliga a un recanvi permanent per tal d'evitar que aparells obsolets donin informacions menys fiables. D'altra banda, el seu alt preu requereix una amortització abans de la seva vida útil, amb la qual cosa el preu

un grau important d'error en no detectar una patologia i, més encara, en detectar patologies inexistents. Sense una valoració facultativa, aquest inconvenient no queda esmorteït.

- 6. Aquest nou procedir diagnòstic modern, que requereix la participació de tecnologia mèdica, ha creat un fenomen nou: el pacient per ser completament valorat ha de fer-se una seqüència d'exploracions i la data de les cites acaba prolongant-se setmanes o mesos. És així que —si no requereix atenció urgent— el seu procés de diagnòstic queda alentit, pendent de proves o noves cites de valoració.

- 7. Ara com ara tampoc no cal perdre la perspectiva mundial. Aquestes noves dificultats esmentades són en realitat la millor opció possible. En moltes parts del món, milions de persones no tenen

La tecnologia mèdica es basa en aparells en millora constant.

de les exploracions ha de ser incrementat.

- 3. La millora tecnològica demana cada vegada més un entrenament específic per a la seva utilització adient. L'aprenentatge sobre el seu ús adequat ha de ser contemplat com una necessitat i cada cop més implica certificacions oficials d'aptitud.

- 4. Les persones quan emmalaltim ens sentim insegures. En aquesta situació, moltes vegades demanem exploracions que la nostra patologia no necessita, però que tranquil·litzen la nostra por. Aquesta tendència a la demanda d'exploracions per part del pacient no tan sols converteix els pacients en falsos metges d'ells mateixos, sinó que anul·la els seus metges i encareix el sistema.

- 5. La sofisticació de les noves tecnologies i la disseminació d'informació sensacionalista en els mitjans de comunicació ha provocat que, per a molts pacients, l'«opinió amb autoritat» està en els «aparells» i no en els seus metges. Això no obstant, pocs pacients coneixen que els «diagnòstics» dels aparells mèdics tenen

accés a diagnòstics i tractaments complets. És més, no tenen mitjans bàsics de vida saludable. Això no obstant, a part dels esforços per distribuir tecnologia mèdica a tots els països, sí hi ha un avantatge per a tothom: les modernes tècniques milloren el coneixement mèdic i aquest sí que és difós a tots els metges, independentment del país on es formen o exerceixen.

Cal esperar que en les properes dècades les expectatives de salut de les persones d'Occident abandonin la necessitat emocional de ser explorades tècnicament per passar a adonar-se que la salut depèn de la millora dels hàbits saludables. Per als països en desenvolupament, unes polítiques de salut adients poden permetre'ls realitzar més ràpidament el camí que han hagut de fer els actuals països medicament avançats en els darrers cent anys.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

TESTIMONI

La tasca humanitària de Conesti

BARCELONA.— Donar menjar al famolenc és una de les primeres necessitats de l'ésser humà. Els condemnats a viure amb fam es troben en una situació terrible; els condemnats a morir de fam estan encara pitjor.

Onze sud-americans van arribar recentment als locals de Conesti, una entitat d'ajuda humanitària amb seu a Barcelona. Es van escapar d'Itàlia abans

que la policia els demanés els papers. Van viatjar de la manera més estranya que es pugui imaginar. Van arribar esparracats, bruts, despentinats i famolencs. Durant més de dos dies gairebé no van menjar res.

Eren les tres de la tarda. Estava ja tancant el local i em trobava sol, després d'un matí de moltes activitats en què havia atès gent amb necessitats molt diverses. El primer que van demanar és menjar. Vaig escalfar vint-i-dos pots d'arròs amb pollastre i cinc pots de salsixes. Els vaig oferir també pernil, natilles i llet calenta amb galetes. En la nostra petita cuina d'emergència es va poder preparar tot això.

Van quedar satisfets. Es van rentar, es van pentinar i, contentíssims, se'n van anar a buscar-se la vida. Van lloar Déu i també a l'Església catòlica, apostòlica i romana perquè qui els va ajudar era un sacerdot que hi pertany. L'últim que va dinar, a dos quarts de sis de la tarda, cansat però satisfet, va ser un servidor. Em vaig adonar que quan hi ha gana és com si faltés tot, i no es pensa en res més.

Mn. Miguel Rodríguez Salas
President de Conesti

Grup d'emigrants que van ser atesos a Conesti.

Viatge de solidaritat

2004

TERRA SANTA

PELEGRINATGE AL PAÍS DE JESÚS

Amb els franciscans —custodis dels Sants Llocs—

VISITAREM: Jerusalem, Betlem, Qunram, Mar Morta, Tabor, llac de Tiberíades, Natzaret, Cafarnaüm, Haifa, etc.

Vol regular - residències religioses
Pensió completa

DEL 23 AL 30 DE NOVEMBRE

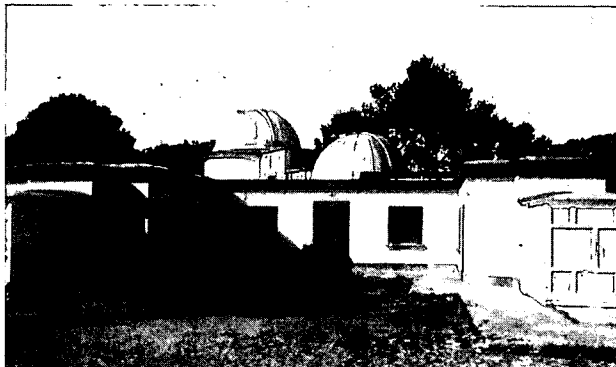
Informació i inscripció:
Delegació de Terra Santa - c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona
Tel. i fax: 932 022 757 / 932.092 388

L'Observatori de l'Ebre celebra els seus cent anys d'història

■ Va néixer a finals del segle XIX fruit d'una decisió de la Companyia de Jesús

ROQUETES.— El 8 de setembre passat va tenir lloc la inauguració del centenari de l'Observatori de l'Ebre. L'acte, que es va celebrar als jardins de l'Observatori (c/ Horta Alta, 38 - Roquetes), va ser presidit per la rectora de la Universitat Ramon Llull (URL) i presidenta del patronat de l'Observatori de l'Ebre, Dra. Esther Giménez-Salinas.

Durant l'acte van intervenir el Dr. Joan Miquel Torta i Margalef, director de l'Observatori de l'Ebre, que va fer una panoràmica dels cent anys d'història d'aquest centre i les seves línies de futur, i el professor Federico

L'Observatori de l'Ebre celebra el seu primer centenari d'existència.

Mayor Zaragoza, exdirector general de la Unesco i president de la Fundació Cultura de Pau, qui va pronunciar la conferència *Centenari de l'Observatori de l'Ebre: institució científica de prestigi mundial*. També hi van assistir, entre altres personalitats, Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya, i Caterina Mieras, consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

En el decurs de l'acte es va procedir al lliurament de la recent creada Medalla P. Ricard Cirera de l'Observatori de l'Ebre, guardó que, en aquesta primera ocasió, s'ha concedit a la Companyia de Jesús com a homenatge a la gran tasca desenvolupada per la Companyia en l'Observatori de l'Ebre. El lliurament va anar a càrrec de la presidenta del patronat de l'Observatori de l'Ebre i va ser recollit pel P. provincial dels jesuïtes de Catalunya, P. Pere Borràs.

L'acte va cloure amb el discurs de la Dra. Esther Giménez-Salinas, rectora de la URL. Seguidament va tenir lloc al Pavelló Landerer la inauguració de l'exposició *L'Observatori de l'Ebre: cent anys de ciència*, que ha comptat amb la col·laboració de la Fundació "la Caixa".

L'Observatori de l'Ebre: cent anys de ciència

L'Observatori de l'Ebre, un centre poc comú a casa nostra per la seva dilatada trajectòria científica, va néixer a finals del segle XIX fruit d'una decisió de la Companyia de Jesús de crear, al costat de les facultats de Filosofia i Teologia, tres instituts dedicats a la física, la química i les ciències naturals.

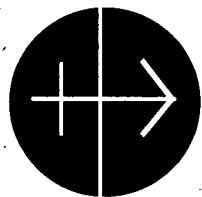
La creació d'un institut de física va ser encomanada a Ricard Cirera, jesuïta que havia estat sotsdirector de l'Observatori de Manila i que, a partir de la seva experiència, va proposar la creació d'un observatori. El camp de treball escollit va ser l'estudi de la relació entre les perturbacions solars i les seves manifestacions a la Terra.

L'Observatori de l'Ebre va començar la seva activitat investigadora el 8 de setembre de l'any 1904, data que ara es commemora. Des d'aquell moment els coneixements i la societat on s'insereix l'observatori han evolucionat. L'Observatori, seguint-los, també ha evolucionat amb els seus alts i baixos, com tota institució viva i lligada al seu entorn.

Dintre dels actes commemoratius del centenari de l'Observatori de l'Ebre s'ha programat l'exposició *L'Observatori de l'Ebre: cent anys de ciència*. Aquesta exposició, que té com a objectiu donar a conèixer aquest centre científic i la tasca científica d'observació i de recerca que s'hi duu a terme, pretén mostrar la transformació al llarg dels anys d'un centre amb un perfil únic en el món científic català, i a tota la península.

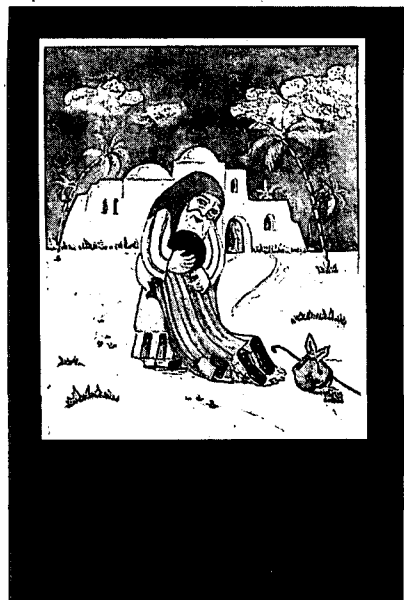
L'exposició vol ser útil, d'una banda, per divulgar un camp de la física, de la ciència, poc conegut i, en canvi, tan canviant i que afecta tan directament els esdeveniments de la nostra vida quotidiana. De l'altra, aprofitant la unitat del centre i la seva llarga història, vol servir per difondre el tarannà de la ciència, la seva relació amb els esdeveniments diaris i la seva proximitat a la societat.

La mostra, que ha estat possible gràcies a un ajut rebut del Ministeri d'Educació i Ciència, tindrà un caire itinerant. Actualment s'està programant el recorregut que farà per les diferents ciutats del país. El material de l'exposició es presenta en blocs que reflecteixen l'organització actual del centre i les seves principals línies d'actuació. Abundant material gràfic —majoritàriament generat al mateix Observatori— i diferents instruments històrics i audiovisuals il·lustren el recorregut de la mostra i ajuden a la seva comprensió. Per a més informació: www.obsebre.es (C.C.)

Ajuda a l'Església Necessitada

La Bíblia del nen

Els textos bíblics de la vida de Jesús amb bellíssimes il·lustracions a tot color.
Un llibre adient perquè els més menuts puguin conèixer el món meravellós de l'Antic i el Nou Testament.

Molt indicat per als nens i les nenes que facin la Primera Comunió

FEU AQUEST SANT JORDI UN REGAL IMMILLORABLE!

Només 2 € cada exemplar!

I a més, vostè també pot regalar la Bíblia a nens del Tercer Món o de l'Est d'Europa.
Nosaltres els les farem arribar.
Faci feliços 10 nens per 20 €

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

cultura

El Camí de Santiago, premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia

■ El jurat ha valorat que és un «lloc de pelegrinatge i de trobada entre persones i pobles»

OVIEDO.— El premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia 2004 va ser atorgat el 7 de setembre passat, per unanimitat del jurat, al Camí de Santiago en reconeixement al seu paper com a «símbol de germanor i vertebrador d'una consciència europea». El jurat va valorar també la condició del Camí de Santiago com a «lloc de pelegrinatge i de trobada entre persones i pobles».

L'arquebisbat compostel·là va emetre un comunicat en què mostrava la seva gran alegria per aquesta distinció, que té lloc dins del marc del primer Any Sant del tercer mil·lenni, «per la seva contribució a la construcció d'Europa». «Aquest premi —afegeix la nota— és un signe que Europa va néixer peregrinant i que les arrels europees es troben en el cristianisme, que va assentar els valors comuns de referència a tots els països membres.»

El Camí de Santiago és la ruta santa més important del cristianisme al continent europeu. La història del Camí de Santiago es remunta a principis del segle IX, quan es va descobrir el sepulcre de l'apòstol Santiago. De llavors ençà han estat milions els pelegrins que han fet el Camí per venerar la tomba de l'apòstol. El

1982 el Consell d'Europa va designar el Camí de Santiago com «el primer itinerari cultural europeu». Per la seva banda, la UNESCO li va concedir el 1985 la carta de Patrimoni Cultural de la Humanitat.

Joan Pau II, en el seu missatge a l'arquebisbe de Santiago de Compostel·la, Mons. Julián Barrio, amb motiu d'aquest Any Sant 2004, recordava que «el Camí no pot oblidar la seva dimensió espiritual». Caminar a Santiago és emprendre un camí de fe. Cal preparar-lo a consciència amb un cor obert a la conversió, escoltant atentament la Paraula de Déu. El Sant Pare, pelegrí compostel·là en dues ocasions (el 1982 i el 1989) comentava que «el Camí és, a més, un espai i un temps per al diàleg, la reconciliació i la pau, un itinerari de germanor espiritual i un impuls del

El Camí de Santiago, símbol de germanor.

va conduir la cristiandat de fora d'Espanya a Santiago. Creuava França a partir de tres punts diferents on s'unien pelegrins d'arreu. Aquests punts de partida van donar origen a la formació de quatre grans rutes: la Tournonensis (des de París, per Tours i Poitiers), la Llemosina (des de Vézelay, per Llemotges i Périgueux), la Podiensis (des de Le Puy, per Moissac i Conques) i la Tolosana (des d'Arles).

Les tres primeres, abans d'entrar a Espanya, es fusionen a Ostabat. Des d'allí es

compromís ecumènic d'acord amb la vocació universal de l'Església».

Hi ha diferents vies de pelegrinatge per arribar a Santiago de Compostel·la. Una de les més rellevants és l'anomenat «Camí francès». És el camí que a través de França

dirigeixen a Saint Jean Pied du Port, Valcarlos i Roncesvalles. La quarta fa la seva entrada a Espanya per Somport, Canfranc i Jaca. És a Puente la Reina (Navarra) on els Camins de Santiago s'uneixen en un sol: Codex Calixtinus. (C.C.)

Benedicció d'una nova imatge de Maria Reina de la Pau a Barcelona

BARCELONA.— El diumenge 5 de setembre la parròquia de Santa Maria de Gràcia, a Barcelona, va viure una jornada molt intensa on l'espiritualitat de Medjugorje va ser la gran protagonista. Va tenir lloc la benedicció i l'entronització d'una nova imatge de Maria Reina de la Pau, que és una còpia exacta de la que es troba a Tihljina, prop de Medjugorje, on és venerada per milions de pelegrins.

«L'acte de benedicció i entronització de la nova imatge de Maria Reina de la Pau, que substitueix una altra de més petita, va ser multitudinari i entranyable. L'església de Santa Maria de Gràcia era plena de gom a gom», afirma ple de satisfacció Mn. Jaume Dasquens, rector de l'esmentada parròquia. Aquesta imatge és una donació que ha fet el grup Reina de la Pau de Barcelona —que la va portar aquest mes de juny passat des de terres iugoslaves— a la parròquia de Santa Maria de Gràcia, on mensualment es reuneix.

Més de set-cents persones d'arreu de la geografia catalana i de totes les edats —hi havia un munt de gent jove— van assistir a aquesta jornada. «La immensa majoria era gent que rep periòdicament el butlletí informatiu *Amics de Medjugorje*», explica Mn.

La nova imatge de Maria Reina de la Pau.

Dasquens. Es tracta d'un butlletí que escriu sor Emmanuel Maillard els dies 1 i 15 de cadames i que es tradueix a molts idiomes, entre ells el català i el castellà.

La jornada va començar a les cinc de la tarda amb la benedicció i entronització de la imatge. Tot seguit, es va resar el Rosari i es va fer l'adoració al Santíssim. Posteriorment, sor Emmanuel Maillard, religiosa francesa de la Comunitat de les Benaurances que resideix a Bòsnia des del 1989, va impartir una conferència sobre les aparicions de la Mare de Déu a Medjugorje —que la

Santa Seu encara no ha verificat oficialment—, les quals es remunten al 24 de juny del 1981: Sor Emmanuel, captivada per l'espiritualitat que es viu a Medjugorje, ha escrit nombrosos llibres sobre el tema. De fet, a Barcelona va presentar el seu darrer llibre: *Medjugorje: el triomfo del corazón*.

Després de la xerrada, es va oficiar l'Eucaristia, concelebrada per vuit sacerdots. L'animació musical va anar a càrrec del grup Jesus Te Quiero. «Cal dir que a l'església hi havia vuit confessors que van estar en actiu al llarg de tota la jornada, atès que un dels carismes de Medjugorje és la reconciliació, la pau del cor», comenta Mn. Jaume Dasquens. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Una bona combinació

«Hola amic, quina corbata més maca!», va exclamar mirant també la seva camisa de color, que destacava molt amb aquest tros de tela blanca que penjava del coll d'en Carles. Aquest es va girar cap a mi, em va mirar, va somriure i em va dir orgullós: «Joan, i a tu, t'agrada?» «Sí, molt», vaig contestar. I això, amics, és un exemple vàlid per dir que podem aconseguir una bona o una mala combinació tant a l'hora de vestir-nos com a l'hora de preparar una recepta, en la presentació oficial.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Exposició sobre els elements religiosos i folklòrics de la festa major de Solsona

SOLSONA.— El 4 de setembre passat, a les set de la tarda, es va inaugurar a la catedral l'exposició *Solsona, la Festa*, que té com a objectiu promoure la difusió de la història i la tradició de la festa major de Solsona, de més de 350 anys d'antiguitat.

El Consell de la festa major, un organisme especialment constituït per treballar en la recuperació i el manteniment del patrimoni històric festiu de Solsona, ha organitzat, juntament amb el consistori, l'Agrupació de Geganters de Solsona i la Vint-i-quatre de la Mare de Déu del Claustre, una mostra d'una seixantena de peces festives i religioses, algunes de les quals mai no s'han exposat anteriorment.

L'exposició, a la qual l'Ajuntament vol dotar de continuïtat en properes edicions, mostrarà gegants i peces del bestiar folklòric, entre les quals hi ha fins i tot una mulassa del segle XVII; objectes de caràcter eclesiàstic, com una vintena de vestits i corones de la Mare de Déu, un cetre gòtic del monestir de Santa Maria i les imatges dels dos sants màrtirs que es van salvar de la guerra civil, entre altres, i elements propis de les autoritats municipals.

El Consell de la festa major, integrat per voluntaris provinents majoritàriament de l'Agrupació de Geganters i del l'Ajuntament de Solsona, ha editat un tríptic informatiu sobre el material exposat i la història de la festa major de Solsona.

Ramon Estany

Ignacio Yepes edita dos CD de música religiosa

■ El 2003 va obtenir el premi Bravo de la Conferència Episcopal Espanyola

LOS CABOS.— Produccions de la Raíz, de Los Cabos (Astúries), acaba d'editar dos discos compactes amb lletra i música d'Ignacio Yepes: *Sois familia*, que recull cançons per al sagrament del matrimoni i per escoltar en família, i *Bienaventurados*, un recull de temes per a la litúrgia i la pregària.

Ignacio Yepes, fill de Narciso Yepes (famos mestre de guitarra clàssica), ha estat reconegut internacionalment com un «excel·lent director d'orquestra», a més d'un compositor brillant. Actualment és director titular de l'Orquestra Clàssica Santa Cecília i principal director de l'Orquestra Simfònica de Múrcia.

Ha estat director titular de l'Orquestra Clàssica de Madrid i director artístic de la Setmana de Música Religiosa de Conca. Per aquest treball va obtenir el Premi Bravo de Música, de la Conferència Episcopal Espanyola, el 1999. L'any 2003 va tornar a rebre aquest guardó per la seva qualificada aportació a la música religiosa, i contribuir a que les celebracions litúrgiques tinguin la bellesa musical que sempre ha caracteritzat la

Caràtules dels dos discs compactes.

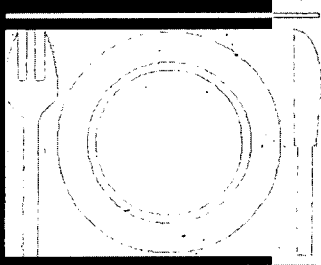
tradició musical del nostre país.

El disc *Sois familia*, que inclou tretze cants, l'íntegra música que Ignacio Yepes ha compostat i cantat als casaments dels seus amics. Cants plens d'amor per celebrar l'amor. «Gaudeix-los, fes-los servir com a pregària en el casament d'un amic, regala'ls a una parella que renovi el seu sagrament des de fa cinc, deu, vint-i-cinc anys..., o fes-los arribar a qui en família desitja crear un espai de silenci i trobada amb Déu», escriu el cantant Luis Alfredo Díaz al CD. De la seva banda, Yepes s'ha basat en els textos bíblics i litúrgics i els més expressius de la pietat cristiana per compondre els setze cants que s'ofereixen a *Bienaventurados*. (C.C.)

Llom de dos colors

INGREDIENTS:

beixamel
pebrot escalivat
6 cullerades d'aigua
8 trossos de llom
xampinyons

PREPARACIÓ:

Feu un litre més o menys de beixamel clareta. Repartiu-la en dos bols. En el primer recipient —amb mig litre de beixamel—, tritureu un pebrot escalivat. En el segon, amb la resta, poseu sis cullerades de l'aigua d'uns espàrrecs en conserva i barregeu-ho. Fregiu vuit trossos de llom i, un cop col·locats al plat, presenteu-los amb les dues salses, una en cada extrem. Al mig, col·loqueu-hi uns quants xampinyons.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Imatge de santa Clara a la Sagrada Família

BARCELONA.— El dissabte 25 de setembre, a les onze del migdia, es procedirà a la benedicció i col·locació d'una imatge de santa Clara d'Assís, de l'escultora Montserrat Garcia, al temple expiatori de la Sagrada Família.

L'acte està organitzat per la Família Franciscana de Catalunya amb motiu dels 750 anys de la mort de la santa i de l'aprovació de la seva Regla. Tothom qui vulgui assistir-hi és convidat.

Santa Clara és la dona que va donar rostre femení a l'experiència de Francesc d'Assís. Va ser la dona profètica que, amb la seva llum, va obrir camins d'autenticitat. Va ser la primera dona fundadora que va escriure una Regla i que va aconseguir-ne l'aprovació a l'Església. (C.C.)

Beat Pere Tarrés

Hola, amics! Si vam marxar plens d'il·lusió i alegria, ara tornem radiants d'espiritualitat, amb benestar interior per l'objectiu aconseguit i un orgull sa que el nostre estimat Dr. Pere Tarrés, ja beatificat pel Sant Pare, vagi camí de la santificació.

Ell era molt devot de la Mare de Déu. Al llarg d'aquests vuit dies de pelegrinatge es va celebrar, el 4 de setembre, la Mare de Déu de la Cinta, advocada de les mares que donaran a llum. El dia 6 era la festivitat de la Mare de Déu de Guadalupe. Recordem que aquesta Mare de Déu es va aparèixer a un humil frare mexicà. El Dr. Tarrés, amb tota humilitat, va passar de metge a sacerdot per guarir, a més del cos, l'ànima dels seus pròxims. El dia 8 es va celebrar la festivitat de la Mare de Déu de Núria, a la qual el Dr. Tarrés tant estimava i en les muntanyes de la qual i en la seva vall es trobava, a través de les seves pregàries, cara a cara amb Déu. Allà meditava i ensenyava. Sens dubte, un toc de gràcia divina per celebrar des del cel la nostra alegria per la beatificació del Dr. Pere Tarrés.

Cecília Aranés Mallof

Coses de la vida

Coses de la vida

LLIBRES

Renéixer a la vida eterna

El Baptisme és un sacrament. La paraula sacrament significa «acte de consagració amb una obligació derivada del jurament». Com podem celebrar el Baptisme de tal manera que les persones quedin fascinades davant del misteri de la vida i puguin gaudir del do d'un fill que Déu els ha destinat? En aquest llibre el P. Anselm Grün, ecònom del monestir benedictí de Münsterschwarzach i autor de nombrosos llibres espirituals, pretén mostrar amb un llenguatge ric en imatges simbòliques el significat del Baptisme

i com se celebra. «En el Baptisme el nen reneix a la vida eterna i, per tant, és divinitzat. Ja no és carn, ja no és fràgil i feble, sinó que és esperit, és a dir, participa de la immortalitat i de l'eternitat de Déu. Endinsat en la immortal vida divina, esdevé una persona nova. Aquesta vida divina no es pot veure, només s'hi pot creure», afirma el P. Grün en una de les pàgines del seu llibre. Més endavant afegeix que «recordar el propi Baptisme pot ser una manera concreta per accedir a l'essència de la nostra fe i de la nostra vida cada dia de manera nova i viure així més conscientment i autènticament com a cristians». (C.C.)

◀ Anselm Grün, *El Bautismo. Celebración de la vida*. Editorial San Pablo, Col·lecció Sacramentos, Madrid 2003, 62 pàg.

Santa Irene de Tessalònica

Irene (o, més exactament, *eiréne*) és una paraula grega que significa «pau». La tradició recull un cert nombre de santes que es diuen Irene. En l'actual catàleg de sants i santes de l'Església catòlica, l'anomenat *Martirologi*, publicat el 2001, només consta una santa Irene. Es tracta de la màrtir Irene de Tessalònica, que va morir en la persecució de Diocleciana, l'any 304, i la festa de la qual se celebra el 5 d'abril. Al *Martirologi* anterior, publicat el 1956 i menys rigorós des del punt de vista històric, es recullen

quatre santes Irene, totes màrtirs també. Més enllà dels límits del catolicisme, l'Església ortodoxa recull al seu calendari la festa de l'emperadriu bizantina Irene, que va defensar i restituir el culte a les imatges. «Irene de Tessalònica, la noia que el prefecte Dulceci va voler que abandonés la seva fe i que després va humiliar en un bordell i va acabar condemnant a la foguera, és certament l'única santa Irene de la qual tenim dades fiables. Però el seu camí ha estat repetit, de moltes i moltes maneres diferents, per gent de tot temps i tot lloc. Gent que, com ella, han buscat la pau i la vida de veritat, és a dir, el Déu manifestat en Jesús i el seu Evangelí», escriu Josep Lligadas en aquest quadern. (C.C.)

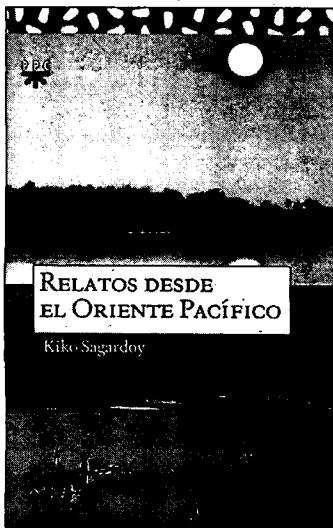
◀ Josep Lligadas, *Santa Irene, la fermesa de la fe*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 2004, 20 pàg.

El valor dels petits gestos

Aquests regals són una invitació a reflexionar sobre el que dóna sentit a les nostres vides i el que veritablement mereix la pena ser considerat important. Són una ajuda inestimable per descobrir el valor d'alguns petits gestos que potser considerem insignificants i per recordar sobretot que no hi ha veritats absolutes, ni dogmatismes recomanables, ni lleis per sobre de les persones. El personatge central de *Relatos desde el Oriente Pacífico* és Jem-Ha, inspirat en Gema Meroño, germana de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, i el seu treball en barris marginals de Manila. «Tinc el convenciment personal que les persones amb les quals cada dia convivim, les qui d'alguna manera comparteixen la nostra vida, ens ofereixen contínuament oportunitats d'enriquiment i creixement personal si hi estem oberts, si caminem amb els ulls i el cor oberts», explica l'autor, Kiko Sagardoy, en la presentació. Psicòleg i mestre amb més de vint anys d'experiència en l'àmbit de l'educació amb nens, adolescents i joves, Kiko Sagardoy treballa al col·legi Santa Teresa de Pamplona com a orientador escolar. (C.C.)

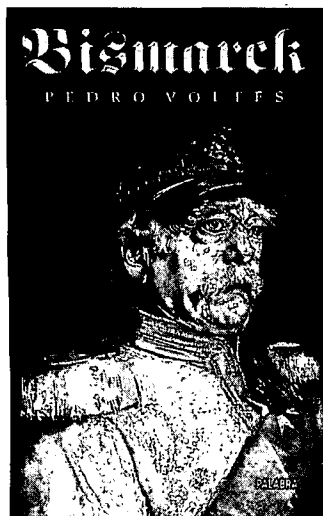
◀ Kiko Sagardoy, *Relatos desde el Oriente Pacífico*. Editorial PPC, Col·lecció Sauce, Madrid 2003, 187 pàg.

Biografia del «canceller de ferro»

Bismarck (1815-1898) va ser l'estadista més gran del seu temps. Durant més de trenta anys va regir els destins de Prússia, i també els de gairebé tota Europa. Sota la seva direcció política i militar es van unificar els nombrosos territoris alemanys —imperis, regnes, principats, ciutats— i van esdevenir la primera potència del continent europeu, també en l'ordre econòmic i militar. El «canceller de ferro» —títol amb el qual Bismarck ha passat a la història— va ser també un estadista ambiciós en la política interior. El professor Pedro Voltes, en aquesta magnífica biografia d'un dels grans personatges de la història contemporània, repassa els principals capítols de la seva vida íntima i de la seva família, així com el seu enfrontament amb les forces revolucionàries. També ens parla en aquestes pàgines de la seva hostilitat vers l'Església catòlica durant un llarg període de temps, i del canvi final cap a la col·laboració amb el partit que agrupava la majoria de catòlics. Però, a més, l'autor descriu el ressò que la política del governant alemany va tenir en l'opinió pública i en la vida dels espanyols del segle XIX. (C.C.)

◀ Pedro Voltes, *Bismarck*. Editorial Palabra, Col·lecció Ayer y Hoy de la Historia, Madrid 2004, 317 pàg.

Dos al·legats antibel·licistes

Amb motiu de la commemoració del 150 aniversari del naixement d'Apel·les Mestres, s'han reeditat dues de les seves obres més significatives: *Àtila* i *Flors de sang*. Apel·les Mestres (1854-1936), un dels poetes més populars de la Barcelona i la Catalunya menestral i burgesa, va publicar el 1917 aquestes dues obres poètiques que constitueixen una ruptura amb tota la seva obra anterior. La, per a ell, inapelable denúncia de l'horror de la barbàrie ocasionada per la Primera Guerra Mundial i la moralment obligada acusació a aquells que l'havien iniciat van donar origen a ambdós llibres. L'imperatiu moral que s'hi amaga és evident. La desatenció que fins ara ha patit l'obra literària de Mestres en l'àmbit de la crítica literària i de la història de la literatura ha ocasionat una ignorància general sobre l'existència d'aquestes dues obres. Són un extraordinari testimoni literari de la Gran Guerra. *Àtila* i *Flors de sang* contenen passatges antològics dins de la literatura catalana de guerra fonamentalment per la insòlita virulència amb la qual s'atacava els enemics de la pau i per la força de les imatges que s'utilitzen. (C.C.)

◀ Apel·les Mestres, *Àtila-Flors de sang*. Edicions de 1984, Col·lecció Temps Maleïts, Barcelona 2004, 173 pàg.

Unió de vida i amor

«La idea d'escriure un llibre sobre l'amor humà i el matrimoni va sorgir en mi a poc a poc en ser conscient que la clau per ser feliç es troba en el veritable amor. Aquest amor és el que dóna sentit a la nostra vida i ens fa capaços de donar el millor d'un mateix. He volgut aportar un text a favor de l'amor veritable i, en certa manera, una guia pràctica sobre com cuidar l'amor perquè no hi hagi naufragi.» Són paraules de Rosa Corazón, advocada matrimonialista i per a la defensa de les nul·litats matrimonials davant dels tribunals eclesiàstics i davant del Tribunal de la Rota d'Espanya. En aquest volum —estructurat en dues parts: «Què és el matrimoni?» i «Els béns del matrimoni»— l'autora narra les experiències d'homes i dones, amb èxits i fracassos en el seu matrimoni i en la seva relació de parella. Per les seves pàgines circulen experiències quotidianes sobre el matrimoni. Segons defineix Rosa Corazón, «el matrimoni és unió de vida i amor. És corrent pensar que ens casem perquè ens estimem, però no és tan usual tenir consciència que el matrimoni és un amor que es fa o desfà dia a dia i moment a moment». (C.C.)

◀ Rosa Corazón, *Cásate y verás*. Edicions Marova, Madrid 2003, 223 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

El desafiament de la gran ciutat

Ens trobem tan immersos a les grans ciutats que gairebé ni ens n'adonem. Hem parcel·lat la nostra existència en uns perímetres relativament reduïts i amb prou feines percebem el que és la immensa urbs concreta en què vivim la majoria dels homes. La «descansada vida del qui fuig del mundanal brogit», d'Horaci i Fra Luis de León, queda ben lluny, i vivim la precipitació d'una existència que sotragueja entre sorolls, reclams i multituds. Ja ni ens sorprenen les gemacions als estadis, ni les aglomeracions de les manifestacions que envaeixen carrers, places i avingudes...

I a tot plegat s'hi afegeix el reclam constant dels mitjans de comunicació social, que a través de ràdio i televisió ens traslladen d'un cantó a l'altre del món, i de l'espai, i ens aïllem en la nostra soledat, com si ens volguéssim defensar d'aquest immens monstre del llogaret universal... *Magna civis, magna solitudo*, una gran ciutat és una gran soledat, en paraules de Bacon.

Quin lloc ocupa el fet religiós a la gran urbs? S'ha fet realitat el presagi de Harvey Cox quan ens parlava de la «ciutat secular»,

Andrew DAVEY, Cristianismo urbano y globalización.
Editorial Sal Terrae, Santander 2003, 183 pàg.

en què tots estem sotmesos a l'anonimat i a la desaparició dels llocs sagrats? On es troba Déu en aquesta urbs de milions d'habitants, a qualsevol part del món? Hi ha lloc per a la reflexió teològica en un futur urbà?

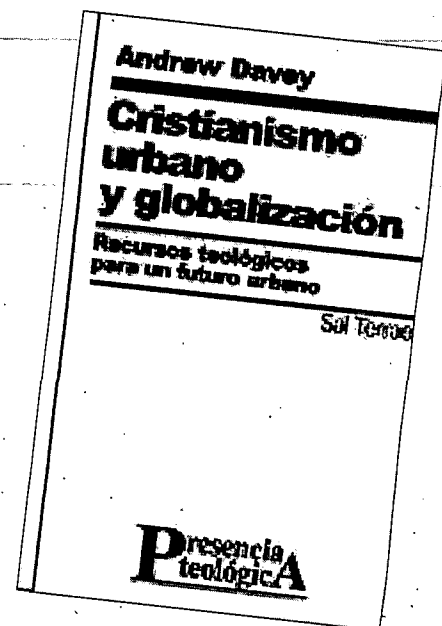
A aquestes qüestions intenta respondre, en un estudi suggeridor, Andrew Davey, antic rector al centre de Londres i actual sotssecretari d'afers comunitaris del Consell de Responsabilitat Social de l'Església d'Anglaterra.

No és tasca fàcil perquè els moviments i les forces que transformen tan vertiginosament l'existència al nostre «llogaret global» sembla que volen escapollir-se de qualsevol reflexió que replantegi des d'un punt de vista teològic aquesta nova realitat.

La globalització—aquesta paraula que avui repetim tant—ens arrossega amb les seves imposicions dràstiques i sempre

renovades. Això no obstant, cal poder aturar-se i observar. Poder resituar-se en aquest nou món en què es desmesuren els aspectes positius de la convivència per a uns pocs, i el drama d'allò negatiu per a la immensa majoria. I pel que fa a la resta, com bé nota l'autor, la ciutat no s'ha d'entendre com un espai geogràfic ni com un esdeveniment històric i cultural, sinó com un nexe de relacions humanes i estructurals complexes.

Els moviments migratoris a la recerca d'una vida millor han creat aquestes megàpolis «coronades d'espines», amb expressió encertada de Gubert Cesbron. La influència creixent dels monopolis informatius, la manipulació de les masses, tot el complicat engranatge d'un món informatitzat que imposa les seves lleis a partir d'estereotips teledirigits per forces que defugen tot control. Els somnis i els mals dels antiherois d'Ian Fleming fets

veritat quotidiana.

Andrew Davey ens ajuda a reflexionar, a qüestionar-nos amb els plantejaments que ens serveixen per entreveure, si no solucions, sí almenys respostes, a partir de la fe, en un text clarificador, prou útil per a reflexions en grup ancorades en la realitat. I amb esperança.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Festa sardanista jove a Blanes

La colla sardanista Sa Palomera de Blanes commemora enguany el seu desè aniversari i per celebrar-ho ha preparat una gran festa sardanista que tindrà lloc el 18 de setembre venint en aquesta localitat de la comarca de la Selva. Serà tot un esdeveniment que estarà obert a tots els joves sardanistes que vulguin acudir a Blanes a viure un gran acte festiu, amb noves idees i nous reptes.

La festa, que començarà el dia 18 a la nit i es prolongarà durant tota la nit i matinalada següent, inclourà una gimcana

per a colles, un gran ball de cobla amb bases electròniques i l'actuació estel·lar dels Pets, amb una autèntica sorpresa en el seu repertori. La sardana i els ritmes més diversos sonaran durant la festa amb les intervencions de la cobla La Bisbal Jove, La Principal de la Nit-So Insistent i Els Pets.

L'associació de la colla Sa Palomera ha convocat totes les colles que vulguin participar-hi, les quals tenen a la seva disposició un correu electrònic de contacte: collesblanes@telefonica.net

Simfonisme per a cobla a Sabadell

El 18 de setembre tindrà lloc la segona edició del Concert de Música Simfònica per a Cobla de l'entitat Sabadell Més Música. Amb el propòsit de promoure concerts i activitats que fomentin i donin a conèixer el ric i poc conegut repertori de música per a cobla, Sabadell Més Música torna a organitzar una vetllada musical que té la voluntat d'arribar a ser un referent en el calendari d'activitats musicals de cobla. La vetllada anirà a càrrec de la Cobla Simfònica de Catalunya, dirigida per Joan Lluís Moraleda, amb una formació excepcional de 28 professors per tal de donar la dimensió tímbrica original de les obres programades.

El Concert de Música Simfònica per a Cobla de Sabadell inclou una primera part

amb composicions de Josep Maria Bernat, Eduard Martí Teixidor, Lluís Lloans i Agustí Borgunyó. Enguany Sabadell Més Música ha establert un acord amb el Foment de la Sardana de Banyoles per programar les composicions premiades en l'únic concurs musical d'obres de tema lliure per a cobla que es convoca actualment i que és el Certamen Musical Ceret-Banyoles.

En aplicació d'aquest conveni, en la segona part del concert del dia 18 s'han inclòs les obres *Tirant lo Blanc*, de Joan Lluís Moraleda, que va obtenir el primer premi de Banyoles el 1986, i l'*Oda a Montserrat*, de Josep Vinarós, que va ser guardonada amb el tercer premi de Banyoles el 1996.

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

L'Amazònia està patint danys irreparables

Aquesta notícia ja fa molts anys que és una actualitat. Se n'ha parlat molt i se'n parla, però el remei no s'hi posa. La cosa es va agreujant cada dia. Crec que tot el món n'ha de prendre consciència. No tan sols els científics amants de la natura. Tothom. Perquè les conseqüències són a escala planetària. El mal es fa més greu pel fet que ara els mateixos indígenes van desafectant-se de la pròpia terra i desatenen els cicles reproductius de fauna i flora. Tinc aquí el testimoni d'un missioner caputxí italià, el P. Enrico Sampalmieri, que fa 40 anys que viu al costat del riu Solimões, aquell riu que juntant-se amb el Rio Negro forma l'Amazones. Diu així: «Aquest món ja no m'agrada perquè ja no aconseguixo fer entrar en el cap de la gent que és pecat no respectar les lleis de la natura. Potser nosaltres, missioners, hem insistit massa sobre arguments morals en detriment d'altres no menys importants, almenys per al món en què visc jo i que veig desaparèixer dia rere dia fins amb la indiferència de qui hi ha nascut.»

I hi afegeix: «La premsa mundial parla de la desforestació, recurrent a

«També desapareixen els animals del bosc que són objecte d'una caça desconsiderada... A la foresta amazònica ja només hi viuen animals petits, perquè els grossos ja no poden fer-ho...»

I encara diu més coses el lúcid missioner. Com veieu, no tan sols els incendis fan augmentar la desertització mundial, sinó moltes altres causes que, per paradoxa, provenen de la civilització.

comparances sensacionals (al 2000 es va destruir una zona com Bèlgica i Suïssa juntes) i denunciant-ne la insensatesa. I fa bé. Però ningú no parla del que passa a l'alt Solimões, la zona de l'extrem oest que limita amb Colòmbia i el Perú...» I explica el que succeeix amb la desaparició de certes plantes i la disminució de peixos i altres animals. «Tot això passa, diu, perquè no es pesca i no es caça per menjar sinó per vendre, una necessitat (així ho diuen) que ha capgirat també els indis, com els Tikumes... que ara pesquen per pagar l'electricitat, el televisor, el telèfon, el vestit, la cervesa, etc. Altres peixos moren perquè són enverinats pel mercuri dels *garampeiros* (buscadors d'or). La contaminació s'ha fet general.»

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

A l capítol 34 vam parlar del fundador de la quimioteràpia, Paul Ehrlich. El seu mètode va tenir seguidors. Un dels continuadors més importants i que bé es mereix un capítol a part va ser un altre alemany que es va fixar com a objectiu de la seva vida trobar la manera d'acabar amb les infeccions després de veure com bona part d'amputacions acabaven amb la mort del pacient per causa de no poder aturar la infecció que hi sobrevenia. Precisament, Ehrlich també va ser mal vist pel govern nazi. Va trobar un compost químic que va tenir ressonància mundial perquè resultà molt eficaç contra moltíssimes infeccions. I va omplir tot un període ben important de la història de la medicina. No ens el podem pas saltar.

Gerhard Johannes Paul Domagk (1895-1964)

El descobridor de les sulfamides va néixer el 30 d'octubre de 1895 a Lagow (Brandenburg), fill d'un mestre d'escola. Anà a cursar estudis de medicina a la Universitat de Kiel el 1911, però era al tercer any de carrera quan esclatà la Primera Guerra Mundial i hagué de fer el servei militar; va ser destinat al front. El desembre del 1914 l'en retiraren ferit. Es restablí i l'enviaren d'infermer al front rus. Allí rebé unes impressions fortíssimes. Gangrenes que obligaven a amputacions horribles i morts sobrevingudes per les infeccions que s'hi feien, el deixaven esbalaït. Es va prometre a si mateix de dedicar-se a combatre, de metge, les infeccions que mataven d'aquella guisa.

El 1921 pogué acabar la carrera. En la tesi doctoral exposà la possibilitat d'eliminar bacteris patògens a través del teixit conjuntiu reticular, cosa que no es veia gaire clara, però ell ho pogué defensar amb proves irrecusables. Poc després a la

37 Les sulfamides

universitat de Greifswald era admès de professor, i dos anys més tard pogué anar a la de Munic.

El 1925 l'empresa Bayer, que, un cop acabada la guerra, havia estat agregada al consorci de la I. G. Farbenindustrie, coneixedora dels treballs que Domagk ja havia fet li oferí el càrrec de director de l'Institut d'Investigacions Bacteriològiques que tenia a Wuppertal-Elberfeld. El nostre home acceptà i es mantingué en aquest càrrec fins al final de la vida. S'hi trobà realitzat perquè era la seva vocació, la de combatre els microbis malignes.

I aviat hi feia el seu primer invent: un desinfectant que anomenà *zefirol*. Avui dia encara es fa servir, si bé és d'eficàcia limitada. Per això ell es proposà de trobar-ne un de més eficaç.

Recordem que Paul Ehrlich va trobar que certes substàncies colorants actuen sobre bacteris. I Domagk decidí continuar la investigació per aquest camí. A més, la casa Bayer, que havia estat fundada el 1863 com a indústria de colorants, li'n podia facilitar tots els que volgués.

A la vegada, dos col·legues seus, Fritz Mietzsch (1896-1959) i Joseph Klarer (1899-1953), havien sintetitzat un colorant vermell, a base de compostos de sulfanilàmida, que batejaren amb el nom de *Prontosil rubrum*. I a Domagk se li ocorregué que podria ser una substància capaç d'eliminar bacteris. I posà fil a l'agulla. Va infectar un grup de conills i ratolins i quan tots manifestaven ja símptomes de la malaltia injectà el *prontosil* a la meitat d'aquells animals. Al cap de 48 hores els no injectats ja eren

morts i els altres no mostraven cap signe de trobar-se malament. Els analitzà la sang i no hi trobà cap rastre dels bacteris. Ja hem acabat? Podrem publicar la notícia? No encara! Primer cal assegurar-se que en les persones també s'obtidria el mateix resultat. Domagk era molt meticulós i primmirat. Això era el 1932. Estava en el projecte quan es trobà que la seva filla havia contret una greu infecció provinent d'una punxada amb una agulla de cosir. Els metges ja parlaven d'amputar-li el braç. El pare, amb el cor encongit i amb angoixa, després d'encomanar-se a Déu (i no és broma) decidí injectar-li el *Prontosil rubrum*. Oli en un llum! I el braç se salvà.

Finalment es publicà la troballa. Era el 1935. Ja s'havia aclarit un punt fosc: mentre semblava que matava bacteris en el cos d'un infectat, al laboratori, en el tub d'assaig, els deixava en vida. Què passava? Es demostrà que el metabolisme de la persona receptora fraccionava el *prontosil* i era un dels fragments que en resultaven el que era eficaç contra els bacteris.

I les sulfamides salvaren moltes vides

Va ser el professor de París, de l'Institut Pasteur, Daniel Bovet, qui trobà quin era el fragment de *prontosil rubrum* causant de la mort dels bacteris. Se li donà el nom de *Prontosil album* perquè ja no tenia de vermell la pell com ho feia el *rubrum*. Es comercialitzà amb el nom de *Prontalbin*, però com que era una sulfanilàmida, fent una contracció es popularitzà amb el nom

de *sulfamida*.

Es concediren els premis Nobel de medicina del 1939 a Domagk i del 1957 a Bovet. Però Domagk no el va poder anar a recollir perquè li ho impedí el govern nazi; fins al 1947 no pogué rebre'l, quan feia dos anys que la seva mare havia mort en un camp de refugiats.

El *prontalbin* va ser la primera de les sulfamides. Després se'n fabricaren d'altres. I van salvar de la mort moltíssims infectats. Diguem-ne alguns: el bacteriòleg Ronald Hare, que accidentalment es clavà un vidre infectat al laboratori; va tenir sort del seu ajudant que, tot i no creure-hi gaire encara, li injectà *prontosil* i el salvà. El gran estadista anglès Sir Winston Churchill, que havia agafat una greu pneumònia a la conferència de Teheran, el 1943, escurà amb sulfamides. Un altre va ser el fill del president americà Franklin D. Roosevelt, que eliminà també amb sulfamides una perillosa infecció que havia contret.

Ben aviat hi hagué una gran difusió d'aquest medicament. Diguem només que el 1941 ja s'havien fabricat i administrat unes dues-centes tones de sulfamides, que vol dir haver salvat la vida de deu a quinze milions de persones. I a l'any següent es contabilitzaven 3.600 especialitats diferents a base d'aquests compostos químics. Però després vingué la penicil·lina (també n'hem de parlar), seguida dels altres antibiòtics, i les sulfamides passaren a segon terme. Això, però, no ens pot fer menysprear el bé que feren en el seu moment a la humanitat.

De Gerhard Domagk hem de dir que encara va fer d'altres descobriments: el *conteben* i el *neoteben* antituberculosos i alguns mecanismes del càncer. Set universitats li concediren el professorat *honoris causa*. Una d'elles la de València. Va morir a Burgberg el 1964.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Zafarrancho en el rancho ***

Directors i guionistes: Will Finn i John Stanford.

Animació Disney 2D.

Comèdia-drama. Estats Units, color, 2004. 76 minuts.

Tots els públics.

L'orgullosa vaca Maggie s'ha quedat sense ranxo a causa del perseguit lladre de bestiar Alameda Slim, que està provocant una fallida arreu del comtat. Així, va a parar en una granja anomenada Un tros de cel. Els habitants entranyables d'aquesta petita granja, començant per la mestressa Perl, la reben amb molt d'afecte. A aquesta àvia treballadora també l'ofeguen els deutes, i arriba un moment que ha de vendre la granja. La

L'última aventura en 2D de l'animació Disney.

Maggie, però, té un pla: la recompensa per atrapar el lladre malvat és de 750 dòlars, la mateixa quantitat que Perl deu al banc. Així que la nostra protagonista i les seves companyes posen fil a l'agulla per aconseguir el rescat i salvar la granja.

Aquesta estrena representa, segons els directius de la Disney, el més nou en animació 2D de la reina indiscutible del gènere. Sembla que l'animació tradicional dona pas a les noves tecnologies i al format 3D, amb el qual s'obté una recaptació més gran. *Zafarrancho en el*

rancho navega entre la comèdia i el drama, té un ritme atípic amb alts i baixos i un guió dirigit a un públic incert. Fa la impressió que s'ha volgut abraçar molt (diversitat de públic, de gèneres, de tòpics, etc.) i tot s'ha quedat a mitges. Els més petits, però, no ho noten i poden gaudir d'una història entranyable i divertida. Tot i que queda lluny dels grans clàssics de la Disney, és un film per passar una bona estona, sobretot si tenim en compte que els infants no troben gaire oferta a la cartellera del nostre país.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

• Valors cinefòrum: la família i l'audàcia.

Yo, robot ***

Director: Alex Proyas.

Guionistes: Akiva Goldsman i Jeff Vintar.

Intèrprets: Alan Tudyk, Bridget Moynahan, Bruce Greenwood, James Cromwell, Will Smith.

Ciència-ficció. Estats Units, color, 2004. 115 minuts.

Públic: joves.

Chicago any 2035. El detectiu Del Spooner (Will Smith) està obsessionat amb la maldat intrínseca dels robots. Frustrat per diferents intents fallits de demostrar-ho i enmig de les burles dels seus companys de comissaria, rep un nou cas. El doctor Alfred Lannig (James Cromwell), un científic clau en l'empresa U. S. Robotics, ha deixat un missatge per a Spooner poc abans de morir. En la investigació per interpretar les seves paraules i aclarir el seu suposat suïcidi, Spooner s'enfrontarà a la nova generació de robots, els NS-5 (que triplicaran la població d'aquesta tecnologia punta en la societat) i a l'estrany Sonny, que sembla que ha desenvolupat uns quants sentiments.

Basada en el relat del mateix títol del visionari Isaac Asimov, Alex Proyas (*Dark city*, *El cuervo*) porta a terme una pel·lícula plena de ritme i amb una factura visual brillant dins dels esquemes del cinema comercial. El joc de colors freds, com el blau i la gamma de grisos, crea l'atmosfera pròpia d'una societat on la tècnica és l'única façana. Grans edificis, grans empreses i tecnologia punta no ofereixen tot el que la persona necessita. Aquí apareix el contrapunt perfecte: l'àvia d'Spooner, la història de l'accident que va canviar la seva visió de la robòtica, etc.

La pel·lícula té, doncs, tots els elements per distreure l'espectador mitjà. Precisament, algun d'aquests espectadors recordarà els punts en comú que té aquesta història amb la de *Blade runner*, pel·lícula estrella de Ridley Scott, en què l'enginyeria genètica creava éssers gairebé iguals a l'ésser humà. I potser també trobi alguna semblança formal, per exemple, en la planificació de l'escena de l'interrogatori a la comissaria. En definitiva, amb alguns elements per a la reflexió amb el bon ús del poder tècnic per part de l'home i de la seva exclusivitat pel que fa a altres éssers, *Yo, robot* és una bona opció per gaudir de la ciència-ficció.

• Humor: 0; acció: 2,5; violència: 1,5; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

• Temes cinefòrum: la importància de la persona davant de la tècnica, l'ús correcte de la ciència i les conseqüències de jugar a «ser Déu».

El trio protagonista.

Estrena en vídeo i DVD

Océanos de Fuego ***

Director: Joe Johnston.

Guionista: John Fusco.

Intèrprets: Louise Lombard, Omar Sharif, Said Taghmaoui, Viggo Mortensen.

Aventures. Estats Units, color, 2004. 135 minuts.

Públic: joves.

Océanos de fuego és la història clàssica del viatge d'un heroi. En aquest cas, la pel·lícula es basa en el genet americà més reconegut de l'Oest, Frank T. Hopkins, qui va assegurar la seva fama llegendària competint en moltes carreres de cavalls. Ara, el personatge que interpreta Viggo Mortensen s'ha d'enfrontar al seu desafiament més gran: la carrera de supervivència més dura del món àrab coneguda com *Oceans de foc*, i no només perquè ha de travessar 3.000 milles al desert, sinó també per la qualitat dels genets i els cavalls amb els quals competeix.

Aquest film va més enllà de la pura competició. La història veritable és el viatge interior que fa el protagonista. Hopkins manté una lluita ferotge contra ell mateix. Els seus orígens i la seva educació mig indis s'enfronten en el sagnant món colonitzador en el qual no hi ha lloc per a les mitges tintes ni els sentiments trobats. Mitjançant una fotografia impecable, uns paisatges únics i uns personatges amb rerefons, el director fa discórrer la trama que allunya l'espectador de la mera acció i el porta, amb delicadesa, a la veritable grandesa de l'home: la superació, l'amistat, la llibertat, l'honor, la transcendència, etc. Un film on es fa una bella exposició de la naturalesa i, especialment, dels cavalls. Tot i que ocasionalment l'espectador nota la mà dels sempre espectaculars efectes especials americans —hi ha escenes que són massa increïbles— i els seus no menys típics tocs sensiblers, no hem de deixar escapar l'ocasió de gaudir d'aquest film que fa les delícies dels amants del món equí.

• Extres DVD: idiomes i subtítols en anglès i espanyol, entre altres.

• Humor: 1; acció: 1,5; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

► Bill Body: l'esbojarrat món dels esports ***

De dilluns a divendres - 08.25 h - K3

Públic: infantil.

L'illa dels bodies és un paradís enmig de l'oceà. Els habitants, els bodies, tenen un estil de vida que gira completament al voltant dels esports. Bill Body, l'atleta millor de tots, es veu implicat en situacions desastroses una darrere l'altra, però, de tota manera, acostuma a sortir-ne victoriós. És un pare i un espòs excepcional i, encara que la seva família l'estima, no sempre li fan la vida fàcil. Tot i les desavinences entre ells, treballen bé junts com a equip quan han de competir amb els seus rivals. Amb el seu talent, sempre s'acaben situant als primers llocs. I és que ells no competeixen per aconseguir la victòria a qualsevol preu, sinó per passar-s'ho bé i per divertir-se.

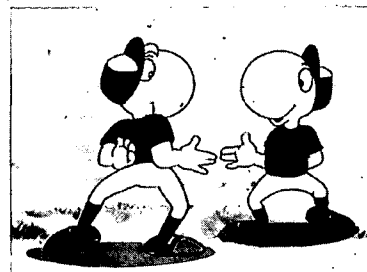
Els personatges principals d'aquesta producció alemanya de l'any 1995, que consta de cinquanta capítols, són Bill, Sam, Betsy, Trixie, Boris, Annie, Bingo, Grandot, Rialla, Amadeu i Colombody.

► Sylvan ***

De dilluns a divendres - 09.15 h - K3

Públic: infantil.

A l'edat mitjana, al regne del rei Carles, quan tot era màgia i bruixeria, ningú no s'havia imaginat mai que Sylvan, aquell jove cavaller malferit que el mag Linmer va trobar al bosc encantat, seria l'escollit per combatre les forces del mal. Ara, convertit en un heroi, lluitarà amb fermesa per garantir la justícia i la llibertat. Una producció catalana d'animació de gran qualitat.

RÀDIO

De dilluns a divendres

07.00	El tren de les set (reflexió matinal)
07.03	Sant Rosari
07.30	Evangelí
07.54	Santoral
07.55	Espurna d'Alba
08.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00	Trànsit + temps
09.30	Butlletí
09.45	Paraula revelada (cita bíblica)
10.00	Comentari d'actualitat
10.15	Scriptorium (divendres)
10.30	Butlletí
10.45	Pensament humà
11.00	Reportatge Incavol
11.30	Butlletí
11.45	Paraula revelada
12.00	Angelus
12.30	Butlletí
12.45	Pensament humà
13.00	Diccionari humanitari
13.30	Butlletí
13.45	Paraula revelada
14.00	L'església de la A a la Z
14.30	Butlletí
14.45	Pensament humà
15.00	Bibliografia bàsica
15.30	Evangelí
16.00	Comentari d'actualitat
16.30	Butlletí
16.45	Paraula revelada
17.00	Reportatge Incavol
17.15	Scriptorium (divendres)
17.30	Butlletí
17.45	Pensament humà
18.00	Bibliografia bàsica
18.30	Butlletí
18.45	Paraula revelada
19.00	Diccionari humanitari
19.30	Butlletí (Dj-Dv NO)
19.45	Pensament humà (Dj-Dv NO)
20.00	L'església de la A a la Z
20.30	Butlletí
20.45	Paraula revelada
21.00	Missioners

Dissabte

07.00	El tren de les set (reflexió matinal)
07.03	Sant Rosari
07.30	Evangelí
07.54	Santoral
07.55	Espurna d'Alba
12.00	Angelus
14.00	Tots els camins porten a Roma
14.30	Cuina
15.00	Llibres
15.30	Evangelí
16.00	Galeria
16.30	Teatre

Diumenge

07.00	El tren de les set (reflexió matinal)
07.03	Sant Rosari
07.30	Evangelí
07.54	Santoral
07.55	Espurna d'Alba
12.00	Angelus
14.00	Tots els camins porten a Roma
14.30	Cuina
15.00	Llibres
15.30	Evangelí
16.00	Galeria
16.30	Teatre

La propera setmana publicarem la graella de programes de la nova temporada

CADENA ESTEL

90.1 FM	Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
91.3 FM	Osona*
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM	Garraf*
100.6 FM	Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat
91.5 FM	Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre, Priorat*
104.4 FM	Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
11.00	Butlletí informatiu
13.00-13.15	Informatiu migdia + el temps + agenda
15.00	Butlletí informatiu
17.00	Butlletí informatiu
17.30	Agenda
20.00-20.30	Informatiu vespre + el temps + agenda

Dilluns

20.30-21.00	El que més ens agrada (selecció musical).
-------------	---

Dimarts

20.30-21.00	El que més ens agrada (selecció musical).
-------------	---

Dimecres

20.30-21.00	Els Tresors de la Història
-------------	----------------------------

Dijous

20.30-21.00	La Taula de l'Evangelí
-------------	------------------------

Divendres

20.30-21.00	Església d'Urgell
-------------	-------------------

Dissabte

08.00	Agenda
13.00-14.00	In Corpore Sano
15.00	Agenda
17.00	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
15.00	Agenda
17.00	Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, Objectiu, l'home

Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

2

Diumenge 19

08.30	Buenas noticias TV Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez Núñez.
08.40	Shalom Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
08.50	Islam hoy Programa de la comunitat islàmica. Director: Mohamed Chakor.
09.30	Pueblo de Dios (repetició del dilluns 13) «El milagro de Chalucane.» Chalucane és una petita població de Moçambic. Aquí, des de fa més de 20 anys, les Filles de la Caritat mantenen un centre de salut que s'ha convertit en la taula de salvació per a milers de malalts que hi acudeixen des dels llocs més recòndits. Director: Julián del Olmo.
10.00	Últimas preguntas Entrevista a Luis Roderas, presentador de televisió. Coneixem Luis Roderas per la seva feina com a presentador a la televisió però avui parlem de la seva vida, de les seves inquietuds, dels valors que oriente la seva vida i de la seva fe. Director: M ^a Ángeles Fernández.

10.25 Testimonio

Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de la coral La nova harmonia de Sallent (Bages), sota la direcció de Joan Camprubí. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 20

19.00 Pueblo de Dios

«El Salvador: un país en reconstrucción.»

A principis de l'any 2001 dos terratrèmols van assolir grans regions del Salvador. La ONG Fe y Alegría va posar en marxa diferents projectes de construcció de cases i de formació per als camperols.

Diumenge 19

10.15 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangelí, secció de cinema, etc.

Aquesta nova temporada comença amb una entrevista a l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Cada divendres

20.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vertent religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangelí).

El programa es tornarà a emetre a partir del mes d'octubre.

Cada diumenge

14.15 Els quatre vents

El programa es tornarà a emetre a partir del mes d'octubre.

També s'emetrà pel Canal Reus TV.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

SETEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A SANT MIQUEL ARCÀNGEL

Altres bisbats

• **II TROBADA D'UNIVERSITARIS CRISTIANS.**— Del 23 al 26 de setembre, a Santiago de Compostel·la, sobre *Os anunciamos lo que hemos visto y oído (1Jn 1,3)*. Més informació: tel. 913 439 722, a/e: universidades.cee@planalfa.es

• **TORRECIUDAD.**— El 25 de setembre tindrà lloc la IV Jornada Mariana de l'Esport: a les 11.15, arribada dels corredors que participen a la jornada; a les 12.00, presentació de les ofrenes a la Mare de Déu.

• **TROBADA DE SANTUARIS.**— Saragossa acollirà del 28 al 30 de setembre la trobada de santuaris d'Espanya, organitzada pel Departament de Turisme i Pelegrinatges de la Conferència Episcopal Espanyola. L'acte d'inauguració tindrà lloc a la basílica del Pilar.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 3 al 9 d'octubre, dirigits per Ricardo Rodrigo, s.j., a la casa d'exercicis Sant Ignasi de Celorio (Astúries). Més informació: tel. 985 400 788.

• **TROBADA «EXPERIENCIA DE DIOS».**— Impartida pel P. Ignacio Larranaga del 10 al 15 d'octubre a Loiola (Guipúscoa). Més informació: Mercedes Leis, tel. 976 216 389.

• **UNIVERSITAT DE COMILLAS.**— Organitza d'octubre del 2004 a novembre del 2005 el Màster en Cooperació, Desenvolupament Sostenible i Ajuda Humanitària. Més informació: tel. 917 343 950.

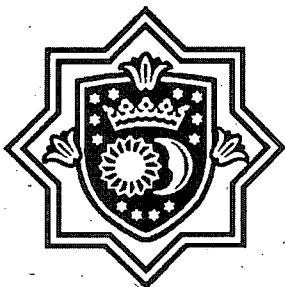
• **SALUT.**— Del 20 al 21 de novembre, I Congrés Nacional sobre l'advocació de la salut a Aguilar de la Frontera (Còrdova). Més informació: tel. 610 408 765 i 610 407 129.

Barcelona

• **CELEBRACIONS DE LA MER-**

CÈ.— La basílica-santuari de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona ha organitzat el programa següent d'actes: el 20, 21 i 22 de setembre, a les 19.30, solemne tridu en honor a la Mare de Déu de la Mercè: Rosari, pregàries a la Mare de Déu i celebració de l'eucaristia; el 23, misses a les 12.00, 18.00, 19.00 i 20.00; a les 19.45, vespres cantades pel cor, comunitat parroquial i Federació de Cristians de Catalunya; a les 22.00, vetlla de la Mare de Déu, amb exposició del Santíssim fins a les 24.00; el 24, misses a les 8.00, 9.00, 10.30, 12.00, 13.00, 14.00, 18.00, 19.00 i 20.00; a les 10.30, missa solemne presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, amb la participació del cor d'antics cantaires de l'Orfeó Gracienc, dirigit per Antoni Pérez i Simó, i l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics, dirigida per Joan Palet i Ibars. A l'ofertori, ofrena floral de les cases regionals; a les 18.00, la missa serà interpretada amb signes per a sord-muts; a les 19.45, Rosari i pregàries a la Mare de Déu de la Mercè; el 25, misses a les 12.00, 13.00, 19.00, 20.00 i 21.00; el 26, misses a les 12.00, 13.00 i 20.00; a les 10.30, sortida de la processó solemne de la Mare de Déu pels carrers de la ciutat, acabant amb la celebració de l'eucaristia a la basílica. Del 25 de setembre al 2 d'octubre, a les 19.30, celebració de l'eucaristia i octavari a la Mare de Déu de la Mercè.

• **FESTA DE SANT PIUS DE PIETRELCINA.**— Els Amics del Pare Pius celebraran la seva memòria litúrgica amb

una Eucaristia a la parròquia de la Concepció de Barcelona (c/ Aragó, 299) el 23 de setembre, a les 18.00. Predicarà la missa fra Valentí Serra, caputxí. En acabar, es donarà a besar la relíquia de sant Pius i hi haurà una trobada del grup de pregària.

• **VETLLA DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ.**— La Federació de Cristians de Catalunya participarà en les ves-

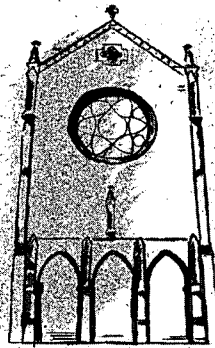
pres i en l'eucaristia que tindrà lloc el 23 de setembre, a les 19.45, a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè.

• **SCHOLA CANTORUM DE BARCELONA.**— El 24 de setembre es reprendran les misses amb cant gregorià a la parròquia major de Santa Anna, a les 10.30, i tindràn lloc tots els diumenges de l'any. Aquest curs és el 20è aniversari de la seva fundació. Si algú està interessat a formar part del grup es pot informar al tel. 932 012 043 o a la parròquia.

• **ASSOCIACIÓ D'AMICS DE L'ORGUE DE SITGES.**— El 24 de setembre, a les 20.30, concert d'orgue a la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla. Burkhard Meyer-Janson interpretarà obres de Balbastre, Bach i Boëly-Entrada: aportació econòmica voluntària.

• **SANTA CLARA.**— El 25 de setembre, a les 11.00, es procedirà a la benedicció i col·locació d'una imatge de santa Clara d'Assís, de l'escultora Montserrat Garcia, al temple expiatori de la Sagrada Família. L'acte ha estat organitzat per la família franciscana de Catalunya, amb ocasió del 750 aniversari de la mort de la santa i de l'aprovació de la seva regla.

• **MARE DE DÉU DE LA MISERICÒRDIA DE REUS.**— La festa de la

patrona de la ciutat de Reus se celebrarà també a Barcelona, a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat (rambla de Catalunya, 115), el 25 de setembre, a les 11.30, amb una eucaristia i la veneració de la imatge que hi ha a la parròquia.

• **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— La Confraria del Nen Jesús de Praga tindrà el 26 de setembre, a les 17.00, l'eucaristia i la consagració dels nens, així com la petició de fills pels matrimonis que els desitgin. Monestir de la Visitació, Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

• **NOU MUSEU DE LA CIÈNCIA.**— A partir del 28 de setembre acull la mostra «Els iguanos», de l'Institut Royal des Sciences Naturelles de Bèlgica, que disposa de la col·lecció de dinosaures més important i més ben conservada del món. C/ Teodor Roviralta, 47-51 - Barcelona.

• **CECREP. NOSTRA SENYORA DE MONTSERRAT.**— Aquest centre catòlic privat organitza el taller de creixement i sanació interior *Com trobar-me amb mi mateix/a: guarint la meua identitat i les relacions*. Primera part, del 5 d'octubre al 24 de gener. Serà tots els dimarts de 19.00 a 21.30. Dirigeix: Lorena Reyes de León, terapeuta psicoespiritual. Lloc: Missioneres del Santíssim Sagrament, c/ Encarnació, 62-64 - Barcelona. Sessions informatives els dies 28 i 30 de setembre, de 19.00 a 20.00. Cal confirmar l'assistència. Més informació: Mercè Iborra, tel. 617 503 838, a/e: info@ceprep-montserrat.org

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Els dies 14, 21 i 28 d'octubre, i 4, 11 i 18 de novembre, de 19.30 a 21.00, curs sobre *Un*

CRISTIANISME I JUSTÍCIA
FUNDACIÓ LLUÍS ESPINAL

planeta que s'esgota, coordinat per Joan Carrera i Lluís Sols; els dies 18 i 25 d'octubre, i 8, 15, 22 i 29 de novembre, de 19.30 a 21.30, seminari sobre *El llenguatge dels místics (VII): Karl Rahner*, a càrrec de Ferran Manresa, s.j., professor de Teologia a la FTC. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **GRUP UNIFICACIÓ PASQUA.**— Pregària setmanal per a la unitat dels cristians: tots els dimecres, a les 19.15, a la parròquia major de Santa Anna, c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona; tots els dissabtes, a les 17.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **STELLA MARIS.**— La Delegació diocesana de l'Apostolat del Mar Stella Maris cerca voluntaris per a les activitats següents: visitador de vaixells (un matí a la setmana), recepcionista a la residència (un dissabte o diumenge, matí o tarda, al mes) i un col·laborador en tasques d'administració i d'informàtica (una tarda a la setmana). Més informació: tel. 934 431 965, laborables de 17.00 a 19.00. Pregunteu per Ricard Rodríguez-Martos o Jesús García.

• **TOTSSOMSANTBOIANS.**— Aquesta associació de pares amb fills amb dis-

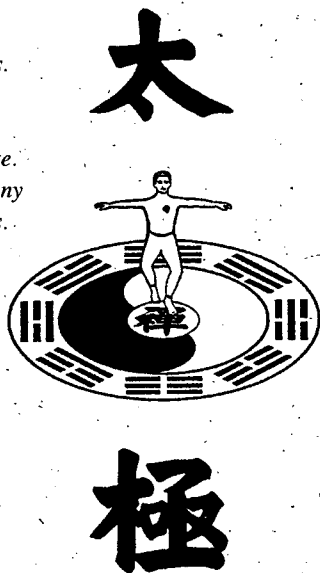

棄義民復孝慈絕巧棄利盜
絕聖棄智民利百倍絕仁
足故令有所屬見素抱樸少
此三者以爲文不

Talla amb la saviesa,
rebutja la prudència
i la gent es beneficiarà cent vegades.
Talla amb la «humanitat»,
rebutja la «justícia»
i la gent recobrarà la pietat i l'afecte.
Talla amb l'habilitat, rebutja el guany
i no hi haurà ni lladres ni bandolers.

MOVIMENT I TERTÚLIA

Entrada lliure el dissabte
18 de setembre
a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Amb el vostre ajut, anem endavant
(2100 0681 01 0200194299)

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El doctor Tarrés, a prop (7)

Del front de guerra, al Seminari

Inesperadament, el doctor Tarrés —com tots els seus companys de promoció— rep un comunicat de la comandància de sanitat militar amb l'ordre d'incorporar-se a l'exèrcit com a metge. Què farà? Ha estat durament perseguit... Ha vist cremar les esglésies... Centenars de sacerdots i de militants de la seva Federació de Joves Cristians han estat assassinats... D'altra banda, tot fa preveure que la guerra ha entrat en la seva fase final... De cap manera convertirà Tarrés aquests fets en un pretext per inhibir-se del que considera un deure d'humanitat. El 28 de maig del 1938 surt de Barcelona cap al front, en un cos de sanitat. Només deu dels metges convocats han respost a la crida... Tant se val: ell passarà els vuit mesos que resten de guerra fent servei a primera línia. Serà el seu quart nocturn de la nit de la guerra. Una nit, tanmateix, que l'ajudarà a percebre més clarament la petita llum de la vocació que porta dins.

Pel seu *Diari de guerra* i per les seves cartes sabem com va ser la seva vida al front. L'acompanyà sovint l'angoixa de sentir-se mirat com un element suspecte... «Si un dia et veig passar-te a l'enemic... amb aquesta pistola que em veus a les mans et fotré quatre trets», el va amenaçar un jove tinent de divuit anys que l'havia conegut fent campanya per la Federació. Aquella sospita resultava enormement perillosa: qualsevol apropament casual a la zona fronterera podia ser mal interpretat. A Tarrés el turmentava pensar en la tragèdia que viuria la seva mare si un dia ell era eliminat... També va viure hores gratificants en contacte amb la població civil dels pobles: els feia també de metge i ells l'adoraven. Per dins, s'afermava el seu

desig de lliurament absolut: «He sentit desig d'abandonar ràpidament el món, així que s'acabi la guerra», escriu. I, encara, «procuraré veure en cada malalt la imatge de Jesús que sofreix». I no eren només paraules: un dia, entre les víctimes d'un combat cruent, li arriba el cadàver d'aquell jove tinent que l'havia amenaçat: una bala li havia entrat pel front i sortit per la base del crani. Sense pensar que, com li diu un amic, s'ha tret de sobre una gran angoixa, Tarrés plora... I tot li sembla encara poc... «Estimo tan poc Jesucrist perquè no m'oblido de mi. El sentiment del jo sempre em furga. Estimar dos al mateix temps no pot ser... Voldria trobar el sistema per menysprear-me i, aleshores, tot el meu afecte i amor, absolutament tot, fóra per a Ell, per a l'Amat», anota el 21 d'agost.

A Tarrés la vocació li venia de lluny: recordem el seu vot a Monistrol de Calders... I, abans encara, com la idea del sacerdoti s'entrelligava amb la del servei als altres per mitjà de la medicina, en els inicis dels seus estudis universitaris. L'assistència amorosa al malalt, l'apostolat a la Federació de Joves Cristians —la seva promesa— i, més durament, la guerra, havien estat el seu primer seminari. Acabada aquesta i després d'una breu represa de la seva vida anterior, empenia l'últim tram del seu camí cap al presbiterat. «He trencat definitivament amb el món», escriu el 29 de setembre del 1939, «a les sis de la tarda, acompanyat de la meua bona mare... he entrat al Seminari... Ocupo la cel·la número 43 de la Immaculada. No m'hi falta res. M'he posat la sotana. M'ha fet una mica de vergonya i d'impressió. Sort que era el vespre!».

Era a punt de realitzar la gran il·lusió de la seva vida.

El progrés moral

En l'estable societat occidental les grans funcions socials de les persones s'han acabat reduint principalment a tres: consumir, votar i pagar impostos. Si bé aquests tres pilars són fonamentals perquè rutlli l'engranatge del sistema, això no vol pas dir que els ciutadans ens hàgim de conformar tan sols a ser consumidors-votants-contribuents. Limitar-se a exercir aquestes tres funcions comporta un empobriment dràstic de la persona perquè encara que li dona seguretat es prescindeix del do de la llibertat, propi de l'ésser humà.

Ens trobem, doncs, amb la paradoxa que en el nostre món benestant —que es distingeix per la defensa dels drets i les llibertats individuals— els ciutadans s'emmotllen en aquest esquema trifuncional gris i buit, sense servir-se de la pròpia llibertat. Si realment volem que la nostra societat sigui avançada, no només en l'economia i la política, sinó també moralment, els ciutadans hem de fer ús de la llibertat, que ens ha estat donada de manera exclusiva. Només a través del progrés moral de cadascú, al qual l'home per naturalesa està cridat, es pot aspirar a bastir una societat que se sàpiga desenvolupar més enllà de qualsevol consigna política de moda.

Eduard Brufau

Ara mateix

Rauxa

**¿QUIERE DESCANSAR
Y LEVANTARSE
COMO NUEVO?**

Llame al

93 757 82 98

**Grandes ofertas
agosto y septiembre:**

**No lo dude: aproveche esta oportunidad,
la mejor inversión para su salud:**

Colchón Eliocel 40

**DESDE
260 €**

**TENEMOS TODAS
LAS MEDIDAS DE
MATRIMONIO E INDIVIDUALES**

**Y además les ofrecemos
SOMIERES ARTICULADOS
MANUALES Y ELÉCTRICOS
(precios
excepcionales)**

**FINANCIAMOS HASTA 36 MESES
CONCIERTE SU ENTREVISTA SIN COMPROMISO**